Să presupunem că un povestitor se apropie de dumneavoastră și cu o voce caldă începe să-și depene amintirile.

Fantezia vă poate transpune într-o lume de vis, fermecătoare, cu întâlniri de neuitat și clipe de pasiune.

În acest fel vă propunem să vă îndepărtați puțin de viața de zi cu zi, pentru a vă îngădui o scurtă vacanță de neuitat.

Iată ce vă poate oferi această carte!

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DWYER-JOYCE, ALICE
Final pentru Melissa / Alice Dwyer-Joyce
București: Alcris, 2004.
p.; cm. – (EL și EA)
Tit. orig. (eng): Prescription for Melissa
ISBN 973-646-318-4
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

ALICE DWYER-JOYCE

Final pentru Melissa

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS

Vă recomandăm:

481. Scăpat din infern	– Josie Bell
482. Să iubești din nou	– Denise Robins
483. Un străin venit de departe	– Noelle Berry McCue
484. Umbre în râsul tău	– Estella Douglas
485. Amânare pentru dragoste	– Magda Cotino
486. O altă dragoste	– Denise Robins
487. O simfonie pentru tine	– Jean Ure
488. Fantezii ascunse	– Alexandra Blakelee
489. Sclava	– Denise Robins
490. Avocatul public	– Faye Morgan

Capitolul 1

– Și acum, după ce am stabilit diagnosticul de anghină pectorală, vă rog să precizați tratamentul pe care l-ați recomanda pentru a ușura suferința acestei biete doamne.

Vocea suavă a lui Dixon Brookes traversă salonul și ajunse la urechile mele. Eram sigură că mie mi se adresase. Apoi veni și mă conduse de braț până la patul pacientei. Șaptezeci de perechi de ochi ne urmăreau. Am aruncat o privire desperată spre fața cu o ușoară tentă vineție a doamnei Mary Murray care, rezemată de perne pe patul de spital de un alb imaculat, îmi făcu un semn încurajator cu capul. Făcusem cunoștință cu ea cu o după-amiază înainte, când am efectuat un examen medical minuțios și i-am studiat fișa medicală. Doctorul Dixon Brookes avea deja concluziile mele pe care le notasem pe diagrama bolnavului.

– Ei bine, domnișoară doctor? întrebă el sever.

Nu eram doctor, ci doar studentă în primii ani la medicină și abia începusem practica în spital.

– Aș prescrie tablete de nitroglicerină, răspunsei cu voce înceată.

– Tablete de nitroglicerină?

– Da, domnule doctor. Tablete de trinitril.

Știam că nu puteam da greș cu așa ceva. Pacienta își încrucișă brațele peste pieptul ei mare, cu un aer satisfăcut, ca și cum ar fi confirmat: „Este exact ce-a spus și doctorul meu". Avusese amabilitatea să-mi spună, cu o zi înainte, că are încredere în mine, sentiment pe care, din păcate, doctorul Dixon Brookes nu părea să-l împărtășească.

– Știu că pacienta s-a plâns de dureri în piept... o durere cumplită, ca și cum mâna lui Mefistofel ar încerca să-i smulgă inima din cutia toracică. Ai constultat-o și ești de părere că suferă de anghină pectorală... clasica „durere în piept". Tratamentul pe care-l recomanzi este nitroglicerina. Asta ai spus, nu-i așa?

Încuviințai din cap, incapabilă să articulez un cuvânt.

– Te uiți la mine încruntată, ca și cum ai prefera să utilizezi această substanță drept explozibil, ca să mă zbori din postul de medic consultant onorific la Spitalul General Wentbridge.

Ceilalți studenți, colegi ai mei, râseră politicos.

Asistentele, înșirate lângă pereți, cu mâinile încleștate la spate, zâmbiră timid sub privirea critică a asistentei șefe Regan care, atât de preocupată să le supravegheze, nici nu auzise gluma.

– Tratamentul pe care-l prescrii se limitează la administrarea acestor tablete pe cale orală?

Păream în fața lui o școlăriță stângace; mă simțeam un fel de retardat congenital. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, aș fi vorbit despre necesitatea odihnei și respectării unei diete, evitarea anemiei, fumat moderat. Doar știam asta mai bine ca oricine. Mă prinsese însă într-o poziție dezavantajoasă și mă temeam de el.

– Regret, dar diagnosticul pus este incorect și tratamentul necorespunzător.

Acesta era modul lui obișnuit de a trata studenții rezidenți, dar eu eram prima studentă pe care o avea și toată lumea era curioasă să vadă cum mă voi descurca, avânt în vedere reputația lui de misogin.

– Am citit cu interes notițele pe marginea acestui caz. În primul rând, stilul strict științific le face neinteligibile. Întotdeauna vă recomand să scrieți simptomele într-un limbaj cât se poate de accesibil și de apropiat de ceea ce pacientul însuși acuză. Pe rând, doctor... se pare că am uitat numele dumitale.

– Chistholm. Catriona Chistholm.

– Mulțumesc, doctore Chisholm.

„Doctor Catriona Chisholm”. Suna frumos, așa cum rostise el cu acea voce plăcută, numai că eu n-aveam nimic romantic cum stăteam acolo cu mâinile încleștate în buzunarele halatului, îmbrăcată auster, încercând să mă ascund în spatele șuviței de păr negru care-mi acoperea un ochi când îmi mișcam capul.

– Citez din raportul domnișoarei Chisholm: Pacienta prezintă de mult timp insuficiență cardiacă. Acuză edeme pronunțate în zona gleznelor, dispnee la efort și cianozarea buzelor. A consultat medicul ei de familie și a fost internată pentru evaluarea stării sale – apoi mă privi sarcastic – doctor Chisholm ar fi trebuit să știe până acum că vreau descrierea simptomelor cu propriile cuvinte ale pacientului. Sau, poate că pacienta noastră are unele cunoștințe medicale.

– Înfumurato! șopti Chris Keller la urechea mea.

– Doamnă Mary Murray, se pare că suferiți din cauza edemelor de la glezne?

– Nu știu ce sunt acestea, dar mi se umflă picioarele îngrozitor. Dimineața când mă trezesc n-am nimic, dar apoi...

– Da, da, așadar glezne umflate, din ce în ce mai rău spre seară.

Făcu o pauză și mă privi semnificativ, continuând astfel explicitarea fiecărui termen.

– Ei, și acum, cum e cu dispneeea la efort, doamnă Murray?

– Nu știu ce-i asta, dar dacă vreți să aflați, întrebați-o pe ea. M-a consultat foarte conștiincios ieri... o oră întreagă... mult mai mult decât medicul care mă tratează în mod obișnuit. Ea cunoaște toți termenii ăștia. Ar trebui s-o întrebați pe ea.

– Dar cianozarea buzelor?

– Ah, asta înseamnă că mi se învinețesc buzele, spuse doamna Murray, cu o expresie de ușurare. Credeam că știți. Doctorița Chisholm a știut. Întrebați-o pe ea.

– Adică, i-ați spus că vi se cianozează buzele? Și cum de cunoașteți acest termen medical?

– Fiind atentă, tinere, nevorbind mult și neîntrerupându-i pe alții în timp ce vorbesc. Doctorul Reed... medicul meu... mi-a spus și am ținut minte.

– Acum vom merge la tablă, anunță Dixon Brookes întorcându-se brusc.

Ceilalți studenți îmi făcură loc să trec și-l urmai, deprimată, până la locul unde urma să fiu sacrificată.

Se aplecă să ridice o bucată de cretă și mi-o întinse, înclinându-se ușor.

– N-am putea beneficia toți de cunoștințele dumitale în materie de medicină? sugeră el. Scrie, te rog, *Ischemie miocardică determinată de schimbări degenerative al arterelor coronariene,* apoi enumeră cauzele, pentru ca și ceilalți studenți să poată să se lumineze. Cauze... diagnostic diferențiat... tratament. Scrie-le în stânga tablei.

Am început să le scriu, dar, din cauza stării de agitație în care mă aflam, în dreapta. Cum nu era nici un burete, am șters cu batista.

– N-ar trebui să-ți folosești batista în astfel de scopuri. Înțeleg că este esențial ca o domnișoară să aibă batistă curată în caz că vrea să plângă.

Deși avea aproximativ treizeci de ani, era profesor examinator la universitate și, în această calitate, era pentru noi ca Dumnezeu cel Atotputernic. Se spunea că, dacă-i răspundeai obraznic, te costa chiar diploma. Așa că stăteam acolo, urându-l din tot sufletul, dar neîndrăznind să-i spun să se ducă dracului.

– Nu plâng, domnule, îi răspunsei printre dinți, deși eram pe punctul de a o face în acel moment.

– Ce tânără norocoasă. Tot atât de fericită pe cât e de frumoasă.

Își bătea joc de mine, pentru că nu eram deloc frumoasă. De fapt, cât am fost la școală, întotdeauna semănasem cu un mânz și nu se produsese nici o schimbare. Nu eram grațioasă și frumoasă ca Melissa, care avea ochii ca două safire și părul ondulat mătăsos, blond-cenușiu. Treceam total neobservată dacă se întâmpla să fie și Melissa în aceeași încăpere... și din nefericire, părea să se afle întotdeauna. Poate că Dixon Brookes a observat că nu eram departe de a izbucni în plâns, pentru că, deodată mi-a zâmbit, scuturând ușor din cap, pretinzând că totul a fost o glumă.

– Hai, Catriona Chisholm, îți ajunge în dimineața aceasta. Acum, să vedem ce pot acești tineri care s-au amuzat în tot acest timp.

Privirea lui străpungea ca un reflector ignoranța asistenței.

– Să vă punem la încercare curajul, domnii mei. Dumneata, din spate. Te deranjez prea mult dacă îți cer să întrerupi inspectarea asistentelor și să-mi acorzi atenție?

Chris Keller înaintă și Dixon Brookes mă rugă să-i dau creta, numindu-mă din nou Catriona, deși niciodată nu mi se spusese altfel decât Kay sau Katy, îmi zâmbi și-mi spuse să nu iau în seamă faptul că m-a terorizat.

– Știu că acesta este... cel mai bun mod de a vă face să învățați. Te descurci foarte bine.

Aproape că am izbucnit în lacrimi auzind aceste cuvinte amabile din partea unui om care nu fusese auzit spunând un singur cuvânt bun vreunui student în toată cariera sa. Am reușit să-i zâmbesc și să-i spun „mulțumesc, domnule doctor”, apoi i-am dat creta lui Chris, adică asta intenționam să fac, pentru că mi-a scăpat pe jos și ne-am lovit cap în cap aplecându-ne amândoi deodată s-o ridicăm.

– Afurisitul ăsta prost! șopti Keller către mine, în timp ce căutam creta pe sub un pat. Cine se crede? Marele Examinator Terminator?

Mi-am reluat locul în picioare, în spate, lângă Peter Caston. Eu și Pater purtam halate labe, fiind rezidenți. Ceilalți studenți externi, alcătuiau un grup destul de pestriț.

Salonul numărul cinci era auster, lipsit de confort. Planșeul era atât de lustruit, încât reflecta șirurile lungi de paturi, fiecare cu un scaun și un dulăpior alături. Doar păturile roșii dădeau senzația de căldură, deși exista în centru un cămin în care ardeau, spate în spate, două focuri și în jurul căruia erau adunate câteva scaune. Toți pacienții fuseseră expediați în paturi pentru vizita profesorului, care începuse la ora nouă fix.

Studenții îi spuneau Dixie și avea reputația de a fi cel mai dur zbir din acel corp profesoral de zbiri... inuman, sadic, lipsit de simțul umorului.

– Ce nenorocire, Katy! fuseseră primele cuvinte cu care am fost întâmpinată cu o săptămână înainte. Ești repartizată la Dixon Brookes.

– Bine, dar el nu acceptă din principiu individele! bâguii eu cu voce tremurată din cauza spaimei.

– Nu prea are de ales. Sunt foarte multe studente și probabil că va face unele concesii... deși nu există pentru el plăcere mai mare decât să le terorizeze.

– Pentru Dumnezeu, e un perfecționist, spuse Peter Caston sceptic. Pentru el, femeia e un ansamblu de celule... un cocteil de elemente chimice în proporție precisă. Cred că nici zeița Afrodita n-ar putea să-i trezească decât un foarte vag interes trecător.

În seara zilei în care am examinat-o pe Mary Murray, mi-am citit din nou notițele... Ischemie miocardică provocată de modificări degenerative ale arterelor

coronare. Am recitit cauzele, simptomele, tratamentul. Nitroglicerină... aceste cuvinte m-au readus cu gândul în casa veche din cărămidă din Keatton, cu intrarea din față în strada principală... cu intrarea cabinetului pe o stradă laterală... cu plăcuța din alamă tocită de trecerea anilor.

Tata era scoțian, născut în Argyll. Mama era aproape invalidă. Întotdeauna planase groaza că putea muri din cauza afecțiunii ei cardiace. Ajuta toată lumea la gospodărie. Bessie, bucătăreasa, Annie, menajera care venea dimineața, Bremman, soțul lui Annie, care avea grijă de mașină și de grădină...

Îmi amintesc de Ketton... îmi amintesc casa, ca și cum aș fi plecat abia ieri de acolo. Îmi amintesc cum citea tata la micul dejun scrisorile de la pacienți.

Veneau cadouri în fiecare zi, dintre cele mai diverse: morcovi, o varză, un buchet de crizanteme, o pâine de casă, un iepure, o sticlă cu whisky, o cutie cu mere, un coș cu ouă...

Tata era un bărbat frumos, iar mama, superbă. Nu era de înțeles ce se întâmplase cu mine. Mama spunea că trec doar printr-o perioadă critică și că, într-un an sau doi, rățușca cea urâtă se va transforma într-o lebădă, făcând ca toate celelalte fete să moară de invidie. Am făcut școala în Wentbridge, la zece mile depărtare, unde ajungeam cu autobuzul. Aveam poneiul meu și-mi plăcea să am grijă de el mai mult decât orice altceva.

Am avut o copilărie fericită, cu o singură excepție: teama ca nu cumva mama să moară. Doctorul Fearon

venea din când în când de la Wentbridge și lua cina cu noi. Într-o seară, trecând să iau cartea pe care mama mă rugase să i-o aduc de pe noptiera din camera ei, am auzit o frântură de discuție dintre el și tata.

– Nu sunt foarte îngrijorat, spusese doctorul Fearon. Dacă ar fi avut serviciu, ar fi fost cu totul altceva. Dar așa, tratamentul este odihnă, odihnă și iar odihnă; mai puțin efort și mai puține griji. Cred că își face griji din cauza gospodăriei. Angajează o menajeră ca s-o scutești complet de această povară; un fel de doamnă de companie – asta ar fi soluția cea mai bună.

Am urcat în camera ei să iau cartea și am văzut cutiuța cu medicamente, pe care trebuia s-o aibă de fapt mereu la ea. O deschidea cu degete febrile și înghițea o pastilă, așteptând, albă la față, să-i treacă durerea.

– Nu-i spune nimic, draga mea, mă ruga ea întotdeauna, ascunzându-se de tata. Are și așa destui pacienți și n-are nevoie de încă unul, acasă, când vine obosit.

M-a entuziasmat ideea că vom avea o menajeră și în același timp o doamnă de companie pentru mama, mai ales când am aflat că are o fiică. Mama mi-a spus că trebuie să mă port foarte frumos cu Melissa, pentru că tatăl ei, doctor ca și al meu, tocmai murise; nu aveau bani și mama ei era nevoită să se angajeze ca menajeră, pentru că nu se pricepea decât la gospodărie. Doamna Martin, căci ea era persoana în cauză, trebuie s-o aducă și pe Melissa, dar fata putea da și ea o mână de ajutor dacă era necesar, fiind o gospodină destul de bună.

– Ceea ce nu s-ar putea spune despre tine, oftă mama citind scrisoarea doamnei Martin. Nici patul nu ți-l faci cum trebuie și camera ta arată de parcă și calul ar locui în ea.

Tata a continuat să mă tachineze pe această temă și ne-am amuzat toți. Eram grozav de entuziasmată la gândul că Melissa va veni. În ziua în care s-au prezentat pentru interviu, eu eram în Wentbridge.

– Este mult mai tânără decât mi-am închipuit, spuse mama la cină. Melissa este de-o seamă cu Katy, dar pare de optsprezece ani, cu stilul ei de domnișoară. Poate că te va determina și pe tine, Katy, să fii mai cochetă, deși n-aș schimba nimic în felul tău de a fi, pentru că ești cea mai scumpă fată din lume.

Tata purta o haină roșie de casă cu revere negre, iar mama, un halat de catifea cu papuci asortați cu tocuri înalte, aurii. Eu schimbasem pantalonii de călărie cu o rochie albă din mătase, cu vreo două numere mai mică decât măsura mea.

– N-am văzut niciodată o fată care să arate atât de îngrozitor îmbrăcată cu rochie, spuse tata. Am s-o ard dacă te mai văd purtând-o.

– Nu contează dacă sunt urâtă. Mă voi face doctor și pentru asta n-am nevoie decât să fiu curajoasă și puternică și suficient de deșteaptă. Cu cât doctorii sunt mai urâți, cu atât mai bine. Adică, femeile doctor… Astfel, nu riști să fii sedusă…

Tata a sărit, intrigat, întrebându-mă unde am auzit acest cuvânt. I-am spus o minciună și anume, că auzisem la cineva în autobuz, iar el m-a rugat să nu mă mai audă repetând vreodată așa ceva. De fapt, o auzisem pe Bessie rostindu-l.

– Doamna Chisholm face o prostie că o lasă pe doamna Martin să vină. Îl va seduce pe domnul doctor.

Mai târziu, o întrebasem pe Bessie ce înseamnă cuvântul, pretinzând că l-am auzit undeva și, când aceasta mi l-a explicat în varianta pe care o considera pe înțelesul meu, am fost convinsă că vorbește prostii. Doar moartea îi putea despărți pe părinții mei; eram atât de mândră de ei... atât de fericită de a avea o astfel de familie.

Erau foarte mulțumiți de mine în seara aceea pentru că le-am spus că vreau să devin medic. Mă hotărâsem cu câteva zile înainte. Veneam acasă din Wentbridge cu autobuzul. Era un blocaj de circulație și am coborât să văd ce se întâmplă. În mijlocul șoselei zăcea un băiat, înconjurat de o mulțime de oameni. Știam că e Tommy Unwrin, pentru că mama lui era îngenuncheată lângă el, plângând și tamponându-l cu o batistă. La încheietura mâinii avea o tăietură adâncă din care izbucnea sângele. Fața lui Tommy arăta deja a unei păpuși de ceară și noi toți stăteam acolo neputincioși, așteptând ca inevitabilul să se producă, urmărind cum viața i se scurge, ca ultimele licăriri ale unei lumânări.

Apoi, apăru mașina noastră și știam că tata nu-l va lăsa pe Tommy să moară. I-am urmărit fiecare mișcare.

– Sunați imediat și chemați ambulanța. Spuneți-le că este vorba despre un copil care are hemoragie, rugă el pe cineva din apropierea lui.

Pe urmă, reperându-mi fața speriată, îmi zâmbi.

– Ce bine că ești aici, Katy. Vino și ajută-mă.

Am îngenuncheat lângă el.

– Acesta este un garou, începu el să-mi explice, atât de calm de parcă mă învăța cum să-mi țesăl calul. Ține-l așa ca să strângă bandajul. În acest fel, oprim sângerarea și câștigăm timp. Uită-te la ceas cât timp ținem garoul. Nu trebuie ținut mai mult de douăzeci de minute, pentru că altfel sângele nu mai circulă deloc și se produce cangrenă.

În cele din urmă sosi ambulanța și-l luă pe Tommy în afara oricărui pericol, iar eu cu tata am putut pleca.

– Ar fi murit dacă n-ai fi venit la timp.

– Poate că da, poate că nu!

– Ba da, ar fi murit cu siguranță. Și probabil, după aceea, și doamna și domnul Unrin, de durere. Ai salvat trei vieți tată. Este bine să fii doctor. Ai putere asupra vieții și a morții.

A oprit mașina și s-a întors spre mine, cu o figură gravă, înconjurându-mi umerii cu brațul.

– Nici un om n-are putere asupra vieții și a morții. Profesia de medic îți aduce multe satisfacții. Câteodată,

ai vanitatea de a te crede un instrument în mâna lui Dumnezeu, dar asta e tot... și, dacă percepi lucrurile astfel, îți dai seama că ai responsabilitate foarte mare.

– Responsabilitate?

– Dacă tot ești un instrument al Domnului, atunci nu e totuna dacă ești unul ascuțit și strălucitor, sau unul tocit și ruginit, bun de aruncat la gunoi. Numai că – urmă o pauză lungă – se întâmplă și să dai greș; în momentele acelea, ai prefera să te arunci în adâncul mării, cu o piatră legată de gât.

Au fost foarte mulțumiți când le-am spus că vreau să devin medic. Am făcut toți trei planul cu mare entuziasm: cum voi studia la universitate, cum voi face practică la spitalul din Wentbridge; am promis în cele din urmă să mă întorc în Ketton să-l ajut pe tata când va îmbătrâni, apoi ne-am amuzat toți de ideea că tata va înbătrâni cândva.

De atunci, mă iniția în tot felul de probleme de medicină și într-o zi, îmi explică mecanismul bolii mamei. Așa că, auzisem de anghină pectorală de când aveam paisprezece ani. Am luat o dată una din pastilele mamei și am examinat-o cu atenție... Ce lucru minunat să poată deschide o arteră strânsă într-un spasm și apoi să permită sângelui să alimenteze nestingherit mușchii inimii... și să salveze viața mamei.

Capitolul 2

Eram în balconul care înconjura sufrageria când Harriet Martin și Melissa au coborât din taxi. Annie le-a poftit înăuntru.

– Bună ziua. Tu ești Annie, îmi aduc aminte. Ai grijă ca bagajele noastre să fie duse în camere imediat.

Nu remarcasem lipsa ei de politețe decât după ce am auzit-o pe Annie povestindu-i lui Bessie scena:

– Vorbea cu mine de parcă aș fi fost un câine. Nici „te rog”, nici „mulțumesc”.

Întreaga atenție mi-a fost captată de părul Melissei. Priveam de acolo de sus, unde eram, puternic impresionată, incapabilă de a mă mișca. Îmi dădea impresia unei pisici siameze. Când își ridica privirea spre mine, i-am văzut pentru prima oară ochii de un albastru închis.

Am coborât repede și am dat mâna cu ea. Era perfecțiunea întruchipată. Nu văzusem pe nimeni așa ca

ea până atunci. Mi-a plăcut de ea din prima clipă; am strâns-o în brațe, am sărutat-o, i-am spus că va fi ca o soră pentru mine, reușind chiar s-o calc pe picior, în efuziunea mea.

– Nu mă săruți și pe mine? întrebă Harriet.

În vocea ei nu era nici urmă de afecțiune, iar după ochii de culoarea chihlimbarului, vedeai că e o fire irascibilă.

– Vai, ce fată enormă. Ești de două ori mai mare decât micuța mea Melissa.

M-am bucurat când tata a intrat, punând capăt scenei. Melissa alergă în întâmpinarea lui și, ridicându-se pe vârfuri, îl luă de gât.

– Semeni atât de mult cu tata... începu ea pe un ton patetic.

Am știut, sau așa mi s-a părut, că făcuse acest lucru ca să-i câștige simpatia. Poate că am judecat-o prea aspru. Nu voi ști niciodată.

Când le-am condus în camera mamei, Harriet a început imediat să aranjeze pernele, revistele, florile din vază... Melissa s-a așezat lângă mama, frecându-și fața de brațul acesteia.

– Ești ca Anna, pisica mea siameză.

Și tata i-a spus că e ca o pisicuță frumoasă și jucăușă.

Eu stăteam în picioare lângă fereastră, mutându-mă de pe un picior pe altul, fără nici un pic de grație, complet mută în fața gingășiei și frumuseții Melissei și chiar puțin geloasă.

După ceai, am dus-o să-i arăt casa și grajdul și am luat în buzunar câteva cuburi de zahăr ca să poată să le dea lui Merrylegs, poneiul meu și lui Merlin, calul tatălui. I-am arătat cum să așeze zahărul în palmă, dar la atingerea buzei catifelate a poneiului, se retrase, plină de dezgust, ștergându-și mâna pe fustă.

– Ah, ce scârbos. Nu vei primi nimic de la mine. N-ai decât s-o umpli pe Katy de salivă cât vrei, dar nu și pe mine. Urăsc caii și statul la țară... și școala, dar Harriet spune că n-am încotro până voi fi destul de mare ca să-mi găsesc un soț bogat.

M-a surprins s-o aud spunându-i mamei ei pe nume, dar, de fapt, totul mă mira la ea. La cei paisprezece ani ai ei, era deja foarte stăpână pe ea însăși și, în lunile care au urmat m-a dezamăgit de multe ori și adesea eram conștientă că gelozia mi se strecura perfid în suflet. Știam că e numai vina mea: eram ștearsă, nu prea amabilă, lipsită de grație. De ce nu puteam și eu să mă așez pe genunchii tatei, cu brațul în jurul gâtului lui, când venea obosit acasă, așa cum făcea Melissa?

– Bietul de tine! spunea ea. Ești atât de obosit! Stai aici și odihnește-te și nu face nimic. Am să-ți aduc eu papucii și pipa.

Apoi se așeza la picioarele lui, ca un câine credincios, iar eu căutam un pretext ca să mă retrag undeva într-un colț îndepărtat al camerei, cu pieptul sfâșiat de o durere mult mai ascuțită decât aceea provocată de orice anghină pectorală.

Era foarte atentă și cu mama – și mai ales, foarte eficientă. Își dădea seama imediat când avea o criză și-i aducea tabletele de două ori mai repede decât reușeam eu care câteodată, în grabă, le mai și împrăștiam pe jos. Apoi, o mângâia pe mama pe păr și-i vorbea încet, cu voce dulce, până trecea durerea, pe când eu, și să fi încercat să fac acest lucru, vocea mi-ar fi sunat aspru și răgușit. În astfel de situații, o ţineam pe mama strâns de mână, mult prea strâns, privind-o cu groaza întipărită pe figură. Într-o zi, am întrebat-o pe Melissa de ce nu pot să acționez și eu mai eficient în momentele acelea de criză.

– Nu ești suficient de detașată, Katy, îmi răspunse ea cu obișnuitul ei zâmbet de superioritate. Nu cred că vei reuși vreodată să fii un medic bun dacă vei continua așa. Cred că eu m-aș descruca mult mai bine. Chiar mă gândesc să studiez medicina; ar fi mai amuzant decât să fac teatru.

Profesoara noastră de engleză, domnișoara Hinchey, spunea că lucrările Melisei erau mult mai îngrijite decât ale mele – o adevărată plăcere să le corecteze.

Părea să nu intereseze pe nimeni că temele mele erau întotdeauna cele mai bune, pe când ale Melissei, deși ordonate, erau de cele mai multe ori greșite. S-a întâmplat însă ca o dată, când am avut de scris un eseu pe tema *Acasă* și reușisem să surprind și să redau atmosfera caldă a acelei seri fericite când îmi anunțasem

părinții că vreau să devin medic, ca domnișoara Hinchey să-și dea seama de cât de tristă eram din cauza veșnicelor observații pentru aspectul neîngrijit.

– Nu fi atât de tristă, Katy. Te cert doar pentru că-ți vreau binele. Nu-mi place să văd giuvaere ascunse în tainițe mizere. Știi foarte bine să-ți folosești mintea, copila mea. Da, ajungi la conținut, situația se schimbă. La ea, sticla este în montură de aur, la tine, diamantele sunt în tinichea și oamenii nu știu să vadă pietrele prețioase dacă acestea sunt acoperite de noroi. Katy, draga mea, Melissa este ordonată și îngrijită, dar tu ai înțelepciune și bunătate și vei deveni în curând o femeie minunată.

Am păstrat aceste cuvinte ale domnișoarei Hinchey undeva adânc în sufletul meu, ca un balsam pentru lunile ce aveau să vină, când Melissa mă eclipsa în totul.

Când această pisicuță lingușitoare venise în casa noastră, toată lumea părea să fi uitat de cățelușul dizgrațios și stângaci. Încercase chiar să rivalizeze cu mine în decizia de va deveni medic, pentru că-i intrase în cap că viața de student era un șir lung de petreceri și flirturi. Făcea tot posibilul să-l convingă pe tata că ea va face aceeași carieră nobilă ca și el. Nu învăța prea bine, dar spera la o bursă.

– E multă muncă, fetițo. Să așteptăm mai întâi să ai rezultate bune la școală.

Nu s-a oferit să-i plătească școala, mai departe, la un colegiu, ceea ce m-a bucurat. Dar, cred că atunci i-a venit ideea că ar fi foarte avantajos să devină fiica lui vitregă. Am fost sigură, de asemenea, că Harriet încerca să-l seducă pe tata, așa cum prevăzuse Bessie. Nu-mi vine ușor să explic și poate că doar mi se părea, pentru că eram geloasă și imatură. Nu puteam spune că e ceva palpabil, ci doar o amenințare de situații, poate nevinovate, care însă dădeau impresia unei încercări penibile de a-l seduce.

Îl flata și-i îndeplinea orice dorință, tratându-l ca pe un zeu, dar, cum pentru el nu conta în continuare decât mama, pasul următor a fost s-o îndepărteze pe aceasta, încet și perfid.

Îmi amintesc cum, într-o noapte, speriată de un păianjen care se strecurase în camera ei, Harriet ieșise, cu părul fluturându-i, ca tata s-o salveze... cum lăsase într-o seară ușa de la baie deschisă și el intrase din greșeală, găsind-o complet dezbrăcată... cum, în mijlocul nopții, spusese că e un bărbat în grădină și venise repede să ceară ajutor tatei, îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte transparentă... Poate că imaginația mea amplifica totul, cert este că luase în mână ferm conducerea casei și cuvântul ei era lege pentru toată lumea. Mama intervenea din ce în ce mai puțin, chiar când era vorba despre mine.

Harriet decretă că eram o ființă mult prea indisciplinată și că petreceam mult prea mult timp la grajduri sau călărind. Poate că avea dreptate. Este adevărat că, pe vremea aceea, îmi luam un sandviș în buzunar sâmbăta sau duminica și călăream toată ziua. Tata a fost de acord cu ea că era timpul să învăț cum să gospodăresc o casă, ceea ce i-a dat și mai multă putere. În urma intervenției ei, trebuia să stau în salon să cos, sau eram trimisă să fac cumpărături sau inventarul farfuriilor din porțelan sau al paharelor din casă. Când coboram scările în fugă, sărind de obicei peste ultimele cinci, Harriet mă trimitea înapoi să le cobor cu o carte ținută în echilibru pe cap și, după ce-am primit o palmă peste față, când am trecut de ea alergând și râzând, am învățat să nu mai fac acest lucru niciodată. Harriet era un dresor, iar eu, cel mai docil pui de leu într-o arenă de circ.

N-o puteam necăji pe mama cu problemele mele. Se simțea mai rău. Aveam deja cincisprezece ani și jumătate. Mama cobora la cină... abia respirând la cel mai mic efort. Tata o ducea întotdeauna sus, iar ea, așezată pe pat, cu buzele vinete, încerca să minimalizeze totul.

– Doar o clipă, dragul meu... și-mi voi reveni. La primăvară, voi călări la întrecere cu Katy...

*

*   *

Când a venit primăvara, părea să se simtă mai bine, așa cum a promis. Cobora din camera ei mai des și pentru timp mai îndelungat. Într-o zi, a venit cu mine până la grajd când m-am dus să-l înșeuez pe Merlin. Nu ieșise din casă de luni de zile și în acea zi de martie narcisele erau răspândite în toată grădina, spre încântarea ei. Ne-am plimbat foarte încet până la grajd. Era amuzată de faptul c-o întrecusem cu câțiva centimetri în înălțime. Am ajuns la boxele cailor care, bucuroși s-o revadă după atât de mult timp, nechezară, apoi a vrut să mă însoțească la manej.

– N-ai idee cât de liberă mă simt astăzi. Aș putea merge un kilometru în aerul acesta proaspăt. Și privește narcisele, Katy, sunt ca stelele care strălucesc pe Calea Lactee. Brennan și cu mine le-am sădit astfel încât să arate ca acum, cu douăzeci de ani în urmă. Îți vine să crezi că a trecut atâta timp de atunci?

Am încălecat și am mers foarte încet alături de ea, iar ea și-a ridicat mâna și a pus-o pe genunchiul meu. Abia când am ajuns la poarta țarcului, în privirea ei apăru din nou acea expresie de spaimă:

– Tabletele…

Am sărit de pe cal și mi-am scos cu greu mănușa dreaptă. A durat o jumătate de minut până am reușit să găsesc cutiuța cu tabletele în geanta ei, după care am sfâșiat pur și simplu cealaltă mănușă care se încăpățâna să nu iasă.

– Biata Katy, spuse ea zâmbindu-mi, chiar și în timpul acelei suferințe.

Am scos tabletele, le-am scăpat pe jos pe primele două, pentru că mâinile îmi tremurau tare și i-am vârât-o în gură pe a treia. Începu s-o mestece, parcă hămesită. Așteptam să-i aline suferința, ca de obicei, numai că, de data asta nu se-ntâmplă așa.

– Mai dă-mi una... e rău de tot...

Fața îi era plină de sudoare când i-am dat a doua pastilă.

– Prea dulce... prea dulce... îmi pare rău... dar cred că trebuie să vomez... îmi pare rău, Katy, draga mea... Trebuie să mă așez... scuză-mă că-ți dau atâta bătaie de cap... biata mea Katy...

Căzu și, când am prins-o în brațe și am așezat-o pe alee, i-am văzut ochii și gura deschise în mod înfricoșător.

– Mamă! Mamă! Ce-i cu tine?

Nu mai respira. Mi-am dat seama că murise și am început să țip și s-alerg spre casă. Harriet stătea la masă și scria meniul, iar Bessie era în picioare, lângă ea.

– Mama a murit! am țipat eu ca nebună.

– Ce s-a întâmplat? strigă Harriet, sărind în picioare, cu o mână la gură.

– Unde e tata? Găsește-l repede, poate reușește s-o salveze. Unde e tata? Ah, Doamne! Aduceți-l repede!

– Unde e mama? întrebă Harriet și, cum eu continuam să țip după tata, fără să-i răspund, mă lovi peste față:

– Pe alee, spre manej; lângă poartă... i-am dat două tablete, dar n-au avut efect. Ah, Bessie, ce ne facem?

– Nu plânge, scumpa mea, spuse Bessie luându-mă în brațe. Poate că și-a revenit din leșin și domnul doctor îi va da ceva.

Harriet se-ntoarse repede și merse la telefon.

– La telefon este Harriet Martin. Mă tem că am vești proaste. Vă rog să-l anunțați pe domnul Chisholm, când se întoarce, că doamna Chisholm a avut un atac de cord. Da, brusc. Se simțea bine de dimineață. Da, a murit... Să vină imediat acasă. Mulțumesc.

Bessie încă mă mai ținea în brațe când a venit tata, cu fața pământie. Melissa stătea în picioare lângă ușa bucătăriei, privindu-mă. Cum a intrat, tata a rugat-o pe Harriet să telefoneze la poliție. O priveam pe Melissa: s-a albit la față și ochii ei albaștri păreau enormi; cu pumnii strânși și gura întredeschisă, părea complet îngrozită.

– La poliție? întrebă Harriet pe un ton indiferent.

– Trebuie informată poliția în cazul unui deces brusc... este o procedură de rutină.

Apoi veni la mine și mă strânse în brațe atât de tare încât abia mai puteam respira.

– Du copiii de-aici, Bessie. Nu e un loc potrivit pentru ele.

Melissa mă luă de mână și mă conduse în salon.

– Biata de tine, Katy! Nu plânge. Harriet îți va fi mamă de-acum, tot așa cum tatăl tău era tată și pentru mine.

Apoi, după o pauză, dădu glas unei temeri îngrozitoare la care refuzam să mă gândesc.

– Nu i-ai dat la timp tabletele?

– A trebuit să-mi scot mănușile, apoi mi-au scăpat vreo două tablete pe jos... știi cum mi se-ntâmplă când mă grăbesc. Ah, Melissa, crezi c-a fost vina mea că...

– Sigur că nu...

Vocea ei avea o notă de îndoială. Apoi, în vestibul se auziră pași grei de cizmă.

– Este sergentul Perry, șopti ea spre mine, după ce deschisese ușa încet, să se uite. Părul tău e ca mătasea, spuse apoi, revenind lângă mine și mângâindu-mă. Este cel mai frumos lucru pe care-l ai și genele îți sunt atât de lungi... Nu-ți mai face griji că a fost vina ta. Câteva clipe de întârziere nu puteau schimba situația. Nici nu te mai gândi.

Urmă o tăcere lungă. Apoi, auzind din nou pași și șoapte, merse pe vârfuri și deschise ușa să privească:

– O duc sus. Au scos o ușă de la grajd și o folosesc ca targă. Îi atârnă o mână. Am văzut cum îi strălucește brățara în lumină... cea cu safire și diamante.

Am fugit în grădină, în locul în care murise mama și m-am aruncat în iarbă, pe urma lăsată de trupul ei, plângându-mi durerea cu fața lipită de pământ. După câteva minute, deschizând ochii, am văzut ceva alb printre firele de iarbă. Era una din tabletele căzute. Am ridicat-o și-am căutat-o și pe-a doua. Le-am ținut în plamă, gândindu-mă ce mult se-asemănau cu tabletele de zaharină și totuși, cât de importante! Diferența dintre

ele era cea dintre viață și moarte. Probabil că mama murise din cauza stângăciei mele. Am scos din buzunar un plic vechi și-am pus tabletele cu grijă în el, pentru că știam că tata le considera medicamente periculoase și nu trebuie lăsate în iarbă la îndemâna cine știe cărui copil.

Tata veni după mine și mă luă în brațe. Nu mai plângeam. I-am spus cât întârziasem și l-am întrebat dacă mama murise din vina mea.

– În astfel de situații, o secundă înseamnă tot atât cât o oră, dar tabletele n-ar mai fi putut-o salva, pentru că nu mai era timp să le absoarbă. Nu-ți mai face griji. Nu puteai face absolut nimic ca s-o salvezi... nimic.

Ne-am întors încet spre casă, el cu brațul în jurul umerilor mei.

– Ah, Katy, probabil că s-a bucurat c-ai fost lângă ea. Era de părere că nimeni nu-i alina suferința mai bine ca tine. Vorbea adesea despre asta... spunea că ești născută să fii medic, și chiar așa este. Ești tot ce mi-a mai rămas pe lume. Of, Doamne, ce ne vom face fără ea?

Mi s-a părut ciudat că-i făcea bine când eram lângă ea. Aveam impresia că nu-i sunt deloc de folos. Mi-am mușcat buza, abținându-mă să plâng, știind că astfel i-aș face și mai mult rău tatălui meu. Nici eu nu știam ce ne vom face fără ea. Îmi imaginam zilele, săptămânile, anii lungi care mă așteptau, fără să mai am dragostea, blândețea, îndrumarea ei. Din fericire, în clipa aceea nu-mi dădeam seama chiar cât de greu avea să-mi fie.

Capitolul 3

Casa era pustie fără mama. La masă, Harriet se mutase în locul ei. Era un adevărat coșmar când, ridicând privirea spre locul în care mă obișnuisem s-o văd pe mama, întâlneam ochii aceia ursuzi urmărindu-mă. Harriet acorda acum și mai multă atenție tatălui meu. În primele luni arăta el însuși ca un cadavru și mă temeam că va muri și el.

Harriet îi dădea să bea mai mult decât trebuie. Pare ridicol, dar chiar așa era. Întotdeauna când venea obosit, Harriet îl aștepta cu un pahar plin de băutură, pe care apoi îl înlocuia cu un altul și tot așa, încât, când era ora ca eu și Melissa să mergem la culcare, trebuie să fi fost deja amețit când rămânea singur cu Harriet în fața focului.

La șase luni după moartea mamei, Annie îmi dădu plicul.

– Ți-am dat astăzi jacheta de călărie la curățat și am găsit asta în buzunar; în plic sunt două tablete de zaharină.

Erau tabletele pe care le-am scăpat pe jos în iarbă. Le-am luat cu mine în dormitor și mi-am amintit toată scena. Tabletele erau într-adevăr acelea, dar se insinuase cumva gândul că erau zaharină. Poate că farmacistul greșise. Nu-l puteam întreba pe tata, ca să-i deschid iar vechea rană. Am coborât la bucătărie și-am luat câteva tablete de zaharină, apoi, din nou în camera mea, am încuiat ușa și-am băgat în gură una din tabletele mamei; ușor efervescentă și cu gust dulce. Mi-am clătit gura, și-am gustat o zaharină: identică. Fără îndoială, farmacistul trebuie să fi făcut o greșeală. Tata era plecat și nu era nimeni altcineva căruia să mă pot destăinui. M-am strecurat în camera mamei. De la moartea ei, tata se mutase în altă încăpere, iar aceasta fusese lăsată așa cum o lăsase mama, doar mobilele erau acoperite cu huse împotriva prafului. Pe măsuța de toaletă, obiectele ei familiare: cutia cu săruri, sticla cu parfum, oja, cartea albă de rugăciuni; din dulap mă-ntâmpină parfumul ei bine cunoscut care mă-nvăluia dintre catifele, satinuri și mătăsuri, dându-mi iluzia că mă cuprindea din nou în brațe, la pieptul ei. Am plâns pe rochiile ei, apoi am continuat să caut. Am găsit în cele din urmă cutia cu medicamente chiar în geanta pe care o purtase în acea ultimă zi.

Am hotărât s-o iau în camera mea. Ajunsă la ușă, am auzit pași pe scări și voci. Tata urca, însoțit de Harriet. Am stins lumina încet și-am rămas, așteptând cu inima bătându-mi atât de tare încât mă temeam să nu se-audă prin ușă.

„Dă-mi răspunsul repede” spuse tata când au ajuns pe palier vizavi de mine. Îmi puteam da seama, după voce, că era departe de a fi treaz. Când au trecut de mine, am deschis ușa câțiva centimetri: se opriseră în fața camerei lui Harriet. Ea râdea și-l împingea, iar el se împletici puțin și rămase la o distanță de câțiva pași, cu picioarele depărtate și un zâmbet prostesc, în fața ușii pe care ea i-o închisese în față. Apoi, cu fața lipită de ușă, începuse să bată ușor și s-o roage în șoaptă să-l lase să intre, ca, în cele din urmă, să plece, ținându-se de perete, spre camera lui. Își pierduse orice demnitate. Îl uram în clipa aceea. M-am dus în camera mea și m-am trântit pe pat, copleșită de o durere și o desperare cum nu mai cunoscusem până atunci. Când am băgat mâna în buzunar să-mi scot batista, am dat de cutia cu medicamente a mamei. Tabletele dinăuntru erau identice cu acelea de zaharină. Am gustat una și era la fel ca aceea recuperată din iarbă. Farmacistul trebuie să fi făcut o greșeală; nu aveam nici o îndoială în această privință. Tata va trebui să afle, numai că în seara aceea nu era în starea în care să i se poată vorbi despre așa

ceva: părea să se arate mai dornic de a intra în camera lui Harriet, decât de a-și face griji din cauza morții mamei. Poate că-și dorise să intre în camera ei chiar înainte ca mama să moară. Un gând înfiorător mă străfulgeră, venit de undeva din tenebrele subconștientului: dacă tata schimbase tabletele... sau Harriet... Brusc, mi-am amintit de figura Melissei când tata a spus că trebuie anunțată poliția, de expresia ei de vinovăție și spaimă. Poate că se temea pentru Harriet, știind ce făcuse. Mintea mea se zbătea înnebunită, ca un șobolan prins într-o cursă. Nu puteam vorbi cu absolut nimeni pe lumea aceasta despre așa ceva, pentru că toți m-ar fi considerat nebună. N-aveam altceva de făcut decât să am răbdare și să țin sub observație pe cei trei suspecți. Știam că tata n-ar fi dorit pentru nimic în lume moartea mamei, dar știam și că n-ar fi putut s-o sărute pe Harriet și să-i șoptească să-i deschidă ușa și cu toate acestea, îl văzusem chiar eu făcând tocmai asta. În ziua următoare am început să caut tabletele adevărate, pentru că era foarte posibil ca persoana care le schimbase să le mai aibă încă. Am început cu camera tatălui și, spre bucuria mea, după ce-am scotocit, strângând din dinți, prin toate buzunarele și sertarele, n-am găsit nimic. După-amiaza am căutat în cabinet și, pe un raft cu medicamente speciale, am găsit o sticluță mică, etichetată *nitroglicerină;* era însă sigilată, așa că făcea parte din

stocul cabinetului. Am desfăcut-o totuși, și am gustat o tabletă: era complet insipidă. Acum mi-am dat seama de ce spusese mama că tableta e dulce.

La sfârșitul zilei, tata era deja eliminat de pe lista suspecților. Ziua următoare, am pândit o ocazie de-a intra în camera lui Harriet. Ultimul lucru pe care l-am găsit a fost o scrisoare de la tata prin care o cerea în căsătorie. M-am așezat pe marginea patului și-am început s-o citesc cu nerușinare:

Dragă Hatty – buzele mi s-au strâmbat într-o grimasă de dezgust.

Fetiței mele îi lipsește mama ei îngrozitor. N-o voi înlocui niciodată pe Mary, dar, fiind amândoi singuri, ne vom ține tovărășie. Oricum, nu se cuvine să mai locuim în aceeași casă așa...”

Scrisoarea continua și poate că, în alte condiții, aș fi fost impresionată de tonul trist din care se degaja atâta singurătate. Dar, după scena văzută... cu toate că, judecând după cât băuse, mă îndoiesc că mai știa sau îi mai păsa ce face.

În sertarul noptierei ei am găsit niște tablete într-o cutie mică din carton pe care scria „Farmacia din Keeton”. Am deschis cutia și-am văzut că tabletele aveau un înveliș dulce. Indicația era *A se lua una pentru calmarea durerii, urmată de o a doua în decurs de o oră.* Sub această prescripție era numele ei, iar ea scrisese cu creionul *migrenă.*

Deși știam că risc, n-am vrut să mai amân și am intrat și-n camera Melissei. Erau la cumpărături și era deja timpul să se-ntoarcă. Nu eram nici de două minute înăuntru, când am auzit ușa de la intrare, apoi pași grăbiți pe scară. Mi-am dat seama că nu mai am scăpare. În ultima clipă mi-a venit ideea: dintr-un salt, am ajuns lângă bibliotecă și am îngenuncheat, cu mâna pe volumul *David Copperfield.*

– Tocmai voiam să iau volumul tău; mă interesează construcția bărcii, spusei eu pe un ton cât se poate de calm.

Melissa mă privi bănuitoare, apoi se duse la birou, ridică doar câțiva centimetri capacul și-l așeză din nou la loc.

– Dar ediția ta ce are?

– Este vorba de nava Peggetty din Yarmouth. În ediția mea, au desenat-o răsturnată, ca o balenă eșuată pe țărm, pe când în text, descrierea diferă. Te deranjează dacă mă uit în cartea ta?

– Se pare că nu prea am de ales.

Discutasem de multe ori acest aspect în familie.

– Și la tine e la fel, continuai eu, găsind imaginea respectivă. Uite! Mă-ntreb cum de s-a făcut o astfel de eroare. Textul e foarte clar. Îți amintești că David se tot întreba ce s-ar întâmpla dacă apa ar ajunge...

N-o interesa ce spun. Se uita pe furiș și nu se mișca de lângă birou. Eram sigură că tabletele acelea, dacă într-adevăr existau, erau neapărat în birou. Nu mai aveam răbdare până a doua zi.

După cină, când ne făceam temele, am pretextat o durere de cap și am fost trimisă la culcare cu o jumătate de oră mai devreme. M-am îmbrăcat repede cu cămașa de noapte și halatul și m-am strecurat în camera Melissei. Am ridicat capacul biroului și, într-un sertăraș din spate, înfășurate în hârtie, erau aproximativ douăzeci de tablete. Am luat una din ele și m-am înapoiat în camera mea. M-am așezat pe pat, încercând să mă calmez și am gustat-o. Știam însă dinainte că nu mă înșelasem și că aceea era nitroglicerina. Concluzia era una singură: înlocuise tabletele ca s-o ucidă pe mama, astfel încât Harriet să se poată mărita cu tata.

Am așteptat până am auzit-o intrând în camera ei, apoi m-am dus la ea fără să bat la ușă. Stătea în picioare lângă birou și mă privi surprinsă.

– Ești o ucigașă, Melissa. Deși eram furioasă, vorbeam încet. Ai înlocuit nitroglicerina mamei cu zaharină și asta a ucis-o.

Se albi la față; până și buzele îi deveniseră livide și ochii îi păreau enormi de spaimă.

– Nu știu despre ce vorbești, șopti ea.

– M-am uitat în biroul tău... în sertarul din spate.

În timp ce vorbeam, am deschis biroul și am scos pachetul de hârtie.

– Aici sunt tabletele mamei. Ar trebui să fie în cutia ei cu medicamente, dar acolo sunt tabletele de zaharină. Poți să explici, înainte să cobor și să-l aduc pe tata aici?

Tremura, incapabilă să vorbească.

– Ei bine? Poți sau nu să explici?

– Aceasta e zaharină. Le iau pentru cafeaua de la școală, care nu e niciodată suficient de dulce.

– Dacă-i așa, înghite acum șase. Dacă e vorba de nitroglicerină, doza e mortală.

Habar n-aveam, dar cu atât mai mult Melissa.

– Ești nebună! îmi șuieră ea printre dinți.

– Înghite șase tablete! Dacă sunt într-adevăr zaharină, nu-ți vor face rău. Am să ți le bag eu în gură!

Își încleștă dinții, scuturând din cap cu putere. M-am aruncat cu furie asupra ei, trântind-o pe pat. Se zbătea cu disperare, dar până la urmă, am prins-o de nas, obligând-o astfel să deschidă gura, după care i-am îndesat șase tablete. Se zvârcolea, complet ieșită din minți și, în cele din urmă, îmi scuipă tabletele în față. I-am dat drumul, continuând însă s-o privesc cum începe să plângă în hohote, cu fața în palme.

– Acum îl voi chema pe tata. El trebuie să știe ce fel de tablete sunt. Dacă nu sunt zaharină, va chema poliția și vei face închisoare toată viața.

Am coborât în fugă și-am dat buzna în salon, surprinzând-o pe Harriet în brațele tatălui meu. Tata ridică privirea, deopotrivă furios și stânjenit.

– De ce intri așa, ca o nebună?

– Am găsit tabletele mamei. Erau într-un sertar în biroul Melissei. Ea spune că sunt zaharină, dar nu-i adevărat. În schimb, cele din cutia cu medicamente a mamei sunt zaharină. De aceea a spus că sunt dulci. Melissa a înlocuit tabletele, ca s-o omoare pe mama. Mergi sus ca să te convingi.

Harriet sări în picioare, albă la față și-mi prinse brațul cu degetele ca într-o menghină.

– Ce naiba spui?

Am început din nou să explic și a durat destul de mult până când au înțeles ce voiam să spun. Harriet era îngrozitor de furioasă, cerându-mi socoteală cum de îndrăzneam s-o calomniez pe Melissa. Se repezi în camera acesteia, iar eu cu tata am urmat-o mai încet.

– Pentru Dumnezeu, de ce-ai făcut asta? îi șopti ea Melissei.

– N-am făcut nimic rău, Harriet. Katy e complet nebună. Tabletele sunt zaharină.

Se ridică și o înconjură cu brațele pe Harriet, spunându-i să nu-și mai facă griji. Tata luă hârtia, o desfăcu și mă privi.

– Spui că astea sunt tabletele mamei? Unde sunt celelalte?

M-am dus în camera mea, urmată de toți ceilalți. Am deschis sertarul de la măsuța de toaletă, dar cutia cu medicamente era mutată cu câțiva centimetri de la locul ei.

Mi-am dat seama, dar mult prea târziu, că Melissa fusese mai abilă decât mine. Cum de am putut fi atât de proastă încât să-i spun unde țin cutia și apoi să cobor? Până și cineva cu o minte mai puțin șireată decât a Melissei ar fi știut ce să facă. Am gustat o tabletă: insipidă. Am scuipat-o în chiuvetă, apoi am gustat una din cele înfășurate în hârtie: era dulce. Mi-am amintit de cele șase tablete pe care Melissa le scuipase și m-am dus să le caut în pat și pe jos, dar nu mai era nici urmă de ele. Tata părea trist și supărat.

– Poți da o explicație, Katy?

– Este din cauza geloziei, interveni Harriet. Katy o urăște pe Melissa pentru că tu ții atât de mult la ea, Robert.

– Asta e explicația? întrebă tata, fără să-și ia privirea de la mine.

Aș fi vrut să mă arunc în brațele lui, dar știam că va fi de partea lor, că n-ar crede niciodată că Melissa a schimbat din nou tabletele.

– Foarte rău, oftă el.

– Va trebui pedepsită pentru asta, spuse Harriet cu vocea tăioasă ca o lamă de cuțit. Las-o în seama mea. Îi

voi da o lecție pe care n-o va uita. Nu te uita atât de îngrozit, Robert. Nu-i voi intenta proces de calomnie. Există metode mult mai simple și mai eficiente.

Tata luase cutiuța cu medicamente și deja retrăia în trecut. Nici n-o auzise măcar. Se întoarse și plecă, lăsându-mă singură în fața inamicului. Harriet, cu ochii scăpărând de furie și buzele strânse într-o dungă roșie, luă o perie de păr de pe măsuța de toaletă a Melisei.

– Am să te bat, Katy. Întoarce-te.

– N-am fost bătută niciodată, țipai eu, retrăgându-mă spre pat, deoarece Melissa bloca ușa. Harriet m-a împins și, în clipa următoare, m-a țintuit cu fața în jos, începând să mă lovească sistematic și cu furie. Am încercat să mă lupt cu ea, dar era ca un bărbat de puternică.

– Bestie! Așadar, n-ai fost bătută niciodată? Ei bine, de acum nu va mai fi așa. Asta vei primi dacă mai încerci să spui ceva împotriva Melissei.

Când coada periei s-a rupt și Harriet a aruncat-o, ducându-se apoi să deschidă ușa, m-am ridicat repede, abținându-mă să nu plâng în fața lor, îngrozitor de jenată de o astfel de reacție la șaisprezece ani. M-au împins până în camera mea, unde am plâns de durere, furie și rușine, rugându-mă lui Dumnezeu să mă pot răzbuna pe ele, indiferent cât m-ar costa. *Pedepsește-le Doamne, omoară-le așa cum ele au omorât-o pe mama,* hohoteam.

A doua zi, după cină, tata m-a luat pe după umeri, spunându-mi că vrea să-mi vorbească. M-a dus în cabinet, m-a așezat pe scaunul pacientului, după care a luat loc la biroul lui și a oftat.

– Vreau să discut cu tine despre povestea de aseară, dar nu trebuie să te temi pentru faptul că sunt supărat pe tine, fiindcă te iubesc mult prea mult.

– Cât timp am fost jos în salon, să vă explic, Melissa a schimbat din nou tabletele. Știa unde este cutiuța cu medicamente și nu i-a trebuit mult ca să ajungă la ea.

– Nu pierde simțul măsurii, fetițo. O transformi pe biata Melissa într-o Lucreția Borgia. Știi bine că nu are nici inteligența, nici șiretenia de a face așa ceva. Este complet proastă. Ea nu e în stare să adune doi și cu doi, cu atât puțin să jongleze cu tabletele. De asemenea, poate să-și ia gândul de la facultate, pentru că nu va ajunge acolo decât ca să te viziteze. Nu vreau să devii o încrezută, dar am discutat săptămâna trecută cu profesorii tăi și au o mulțime de planuri în legătură cu tine. Ești o fire sensibilă, Katy și oamenii sensibili sunt mai dificili și mai susceptibili, pentru că mintea a fost, este și va fi întotdeauna stăpâna trupului. Ca să mă înțelegi mai bine, să ne întoarcem cu cincizeci sau șaizeci de ani de practică medicală în urmă. Se prescria în mod curent opiu pentru calmarea durerilor. Opiul era amestecat cu

praf de lemn-dulce, obținându-se o pastilă cafenie de mărimea unui bob de mazăre. În același timp, puteai cere farmacistului să-ți prepare pastile absolut identice, doar din praf de lemn-dulce, fără opiu. Fii atentă; legat de aceasta, vine partea care te interesează. Am un pacient bolnav de cancer la intestine în fază terminală. Soția lui a venit la cabinet să ceară ceva care să-i aline durerea pentru ca bietul om să poată dormi noaptea. I-am dat o pastilă de morfină și soțul ei a dormit liniștit. Povestea s-a repetat de trei ori. A patra oară, când doamna a venit, i-am dat o pastilă identică din punct de vedere al aspectului, conținând însă doar infoensivul lemn-dulce, fără nici o urmă de morfină. Ei bine, știi care a fost efectul? Același cu al drogului, pentru că reflexul îi fusese deja comandat de creier. Dacă trupul primește comanda de la creier să adoarmă liniștit după ce primește respectiva pastilă, atunci exact asta va face. Iată acum ce s-a întâmplat cu tine. Ai fost mult timp în tensiune; mai întâi examenele, apoi moartea mamei și, pe lângă toate astea, ți-a intrat în cap ideea că n-ai reușit să-i dai tabletele suficient de repede. În subconștient, a apărut dorința de a dovedi că, de fapt, n-a fost vina ta. Tabletele pe care le lua mama ta aveau întotdeauna același gust – li se puteau da diverse arome la farmacie. Și, mai este ceva ce nu știi. S-a făcut autopsie, așa cum se procedează în toate cazurile de moarte subită. S-a

constatat existența unui cheag mare care obstrucționa o arteră. N-a fost vorba despre un spasm. Tot trinitrilul din lume nu l-ar fi putut deplasa...

Stăteam acolo privindu-l, cu gândurile complet răvășite. Era totul o închipuire de-a mea, ca autosugestia acelui pacient al tatei care dormea doar crezând că luase morfină?

– Așa că, nu te mai gândi la asta. Privește spre viitor și lasă trecutul în urma ta. Profesorii tăi îmi spun că te așteaptă o carieră strălucită. Nu lăsa norii grei ai unor furtuni deja trecute să-ți întunece seninul cerului. Îmi zâmbi. În curând vei merge la facultate. Ai fost deja admisă, dar mai sunt câteva examene încă pentru care trebuie să te pregătești.

– Școala de anatomie...

– Cel mai select club din Wentbridge. Știi bine ce spun. Acolo îți vei găsi un iubit, ba chiar vei avea de ales între doi sau trei băieți, pentru că devii o domnișoară frumoasă, Katy, așa cum a spus mama ta. Rățușca noastră cea urâtă va deveni cea mai frumoasă lebădă.

Capitolul 4

Într-adevăr, n-a mai durat mult până la ziua în care am intrat pentru prima oară în sala de disecție a Universității din Wentbridge, împreună cu prietena mea Margaret Noates. Dădusem deja examenele la chimie, fizică, zoologie și biologie, dar primul contact cu corpul oemenesc aducea o experiență cu totul nouă: era altceva decât să lucrezi pe amibe și câini de mare. Îmbrăcate cu halatele albe deja ciupite de acizi, de la orele de laborator de chimie, ne convingeam că este posibil să diseci un corp întreg cu două scalpele, un forceps și un fel de arc subțire.

Mai întâi, a trebuit să ne înscriem pe listă la Harry, funcționarul care ținea evidența la un ghișeu chiar la intrare.

– Domnișoara Margaret Noates, domnișoara Catriona Chisholm, spuse el bifând în dreptul numelor

noastre pe o listă de evidență a cursanților, apoi îmi zâmbi. Nu cu mult timp în urmă, tatăl dumitale stătea chiar acolo unde acum te afli dumneata, domnișoară Chisholm... Semeni mult cu el – aceiași ochi verzi și păr negru și, din câte am auzit, aceeași reputație de a munci foarte serios, dar presupun că nu joci rugby. N-am mai avut nici un înaintaș dreapta atât de bun ca Robert Chisholm.

Eram mândră că-și amintea de tata.

– Poate că doreați să fiți împreună, dar domnul Evott a făcut o altă repartizare. Domnișoara Noates este în stânga, la numărul patru, cu domnul McLeod, iar domnișoara Chsiholm este în dreapta la numărul șase cu domnul Caston.

M-am îngrozit. Peter Caston era un tânăr sofisticat care venise din Marlborough. Avea reputația că manifesta un dezinteres total față de femei că avea o minte extrem de ascuțită. Știam foarte bine că nu-l va încânta faptul de a fi în echipă cu mine. Nu se produsese la mine nici o schimbare spectaculoasă față de vremea când eram la școală. Eram prea înaltă, părul era drept și-mi cădea tot timpul în ochi la orice aplecare a capului, iar degetele, deși albe și cu manichiura făcută, păreau mereu agitate. Când mă priveam în oglindă, nu prea vedeam vreo urmă de frumusețe pe figura mea și eram departe de a fi mulțumită de felul în care arătam.

În sala de disecție, formolul ne asalta nările și ochii. Eram prezenți zeci de studenți, dintre care mulți stăteau pe o bancă lungă de jur împrejurul pereților. Alții erau cocoțați pe niște scaune înalte, ca de bar. Peter Caston coborî de pe un astfel de scaun de pe latura îndepărtată a sălii și veni în întâmpinarea noastră.

– Ești Catriona Chisholm, nu-i așa? am auzit că profesorul de anatomie își grupează studenții perechi-perechi, la fel ca animalele de pe Arca lui Noe... se pare că noi doi trebuie să stăm împreună...

Margaret dispăru, iar eu trebuia să-l însoțesc pe Peter Caston în căutarea unui femur. După aceea, ne-am așezat unul lângă celălalt pe taburetele înalte, urmărind demonstrația în care un os similar era marcat cu cretă colorată.

Așa a început totul. Am devenit curând prieteni buni. La început, eram timizi unul față de celălalt și conversația noastră avea un aer destul de formal. Și tatăl lui era doctor de țară, dar Peter intenționa să se specializeze. Îmi povestise despre părinții lui și despre cum era acasă la el, dar eu păstrasem o oarecare rezervă în ceea ce privește Hill House, căminul meu. Aveam acum un apartament în Wentbridge.

După doi ani, când trecuserăm deja la secția de patologie, eram recunoscuți ca formând o pereche constantă. Beam cafeaua în fiecare dimineață la cantină,

mergeam ocazional la vreo petrecere, studiam fie în apartamentul lui, fie la mine, ne sărutam câteodată, dar, cel mai adesea, studiam. Din când în când, ne permiteam luxul de a pierde timpul visând: intenționam să facem practica împreună... să luăm o casă cu credit ipotecar... să cumpărăm mobilă în rate. Eram hotărâți să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. Îl iubeam pe Peter Caston. Să fi scris o carte întreagă și tot n-aș fi reușit să exprim tot ce însemna el pentru mine. Eram pentru prima dată îndrăgostită și soarele răsărea pentru mine când el intra în cameră și apunea la plecarea lui.

Atunci, la început, în primul an, mi-a dat echilibrul pe care nu credeam să-l am vreodată. Ca de obicei stângace, grăbindu-mă, m-am împiedicat și m-am rostogolit pe scări până jos. Probabil că Peter și cu mine eram ultimii care părăseam clădirea, pentru că nu mai venea nimeni în urma noastră. Când mi-am revenit, Peter era în genunchi lângă mine, tamponându-mi fruntea cu o batistă udă.

– Te simți bine, Kay?

– Sigur că da. N-am nimic. Mi se întâmplă asta când mă grăbesc.

Mi-a sărutat fața umedă... mi-a șters obrazul cu manșeta jachetei, apoi și-a lipit buzele calde de ale mele.

– Ești frumoasă.

– Ce prostie! spusei eu fără nici un fel de comentariu.

Dar, el se așeză lângă mine pe ultima treaptă, îmi înconjură umerii cu brațul și mă asigură că sunt cea mai frumoasă fată din facultate și că mulți indivizi ar vrea să fie în locul lui.

– Ești la fel de frumoasă ca o ciută... aceeași sfioșenie și inocență în priviri. Mâinile tale sunt ca doi porumbei albi. În jurul tău e o aureolă de pace și liniște.

– Parcă ai cita din Cântarea lui Solomon.

– Nu, este din Cântarea lui Peter.

De atunci, de câte ori eram în stare de tensiune, mă gândeam la ce-mi spusese el și, cu puțin exercițiu, reușeam să-mi controlez acea agitație ca un fâlfâit de aripi într-un porumbar. Desigur, dragostea îl făcea pe Peter orb în fața imperfecțiunilor mele, dar, oricum, era plăcut. Alergam pe pajiștele tinereții cu brațele încărcate de flori; în același timp, însă, învățam și deveneam mai înțelepți.

De cele mai multe ori uitam de Melissa și de tristețea de acasă. Așa au trecut luni, apoi ani... treceam de toate examenele ca într-o cursă cu obstacole și am ajuns, în cele din urmă, la practica în spital și la primii pacienți din cariera mea. Mai asistasem la orele de clinică, la vreo două operații, dar eram totuși complet străină când am venit pentru practica la spital.

– Ești repartizată la Dixon Brookes, repetă Chris Keller vestea, cum am ajuns pe hol. Mănâncă novice ca tine la micul dejun în fiecare zi.

Cel puțin, fusesem repartizată împreună cu Peter. Eram deja cunoscuți ca *Gemenii de aur.* Acest Dixon Brookes avea reputația de dur care nu admite sub nici o formă să se facă altfel decât cum dictează el. Circulau tot felul de povești de groază, în care probabil că și imaginația studenților jucase un rol, legate mai ales de duritatea și intransigența lui față de studente.

În prima mea zi la spital, culoarul era pustiu. De teamă să nu întârzii, ajunsesem mult prea devreme. Nici chiar Peter nu venise, deși ținea foarte mult, la fel ca și mine, la punctualitate; numai că el nu era nici pe jumătate atât de îngrijorat ca mine. Stăteam singură lângă afișier, când un bărbat în halat alb coborî în grabă. Când mă văzu, un zâmbet îi lumină figura.

– Ești noua studentă a lui Dixon Brookes, nu-i așa? Bine că ești aici! Avem o mare problemă la laborator. Ai putea să mă ajuți?

– Sigur.

– Ți-aș fi extrem de recunoscător dacă l-ai aduce pe Donnie Dixie cât se poate de repede. Este portarul de la laborator. Mergi drept pe acest coridor... prima ușă la dreapta. Acolo este camera pentru personal. Deschide ușa și strigă-l pe Donnie. Spune-i să se miște repede. Spune-i că un bacil de tipul bacilus catarhalis a scăpat

dintr-o cultură. Roagă-l să aducă o cămașă de forță. Trebuie să aducem cumva situația sub control. Grăbește-te, te rog.

După care a urcat scările în fugă, iar eu m-am dus cât am putut de repede și am bătut la ușa indicată. Imedidat ce mi s-a răspuns „intră!", am dat buzna înăuntru. În încăpere era un singur bărbat care stătea în picioare lângă cămin. Arăta în jur de treizeci și cinci de ani și avea o figură mult prea distinsă pentru un portar, dar mai întâlnisem astfel de aparențe înșelătoare.

– Sunteți Dixie? Donnie Dixie?

Se întoarse cu fața spre mine și mă examină surprins, din cap până-n vârful pantofilor.

– Cred că așa mi se spune, răspunse el în cele din urmă, ridicând o sprânceană.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră. Trebuie să mergeți la laborator cât puteți de repede și să aduceți o… o… cămașă de forță. Un bacilus catarhalis a scăpat de sub control și sunt în mare încurcătură. Trebuie să mergeți imediat acolo, vă rog.

Se sprijini de placa de marmură a căminului și rămase acolo nemișcat, privind focul, în timp ce eu începusem să mă mut de pe un picior pe altul, simțind că-mi pierd răbdarea.

– Nu credeți că ar trebui să vă duceți imediat, înainte ca persoana respectivă să devină o victimă?

– Crede-mă domnișoară, că dacă m-aș duce la el, abia atunci ar deveni categoric o victimă.

L-am privit, plină de îndoială; era ridicol să-mi închipui că acest individ era portarul laboratorului.

Sora Regan intră în încăpere în acel moment, urmată de o infirmieră care ducea o tavă cu cești, o cafetieră și un platou cu sandvișuri mici, frumos ornate.

– Bună dimineața, soră. Cred că aceasta este noua mea studentă, domnișoara Chisholm, nu-i așa? mă întrebă el.

Situația deveni brusc hidos de clară. El era Dixon Brookes...

– Sora Regan, domnișoara Chisholm, făcu el prezentările, zâmbindu-mi fără nici un pic de entuziasm.

Apoi, după ce aceasta ieși ca să aducă lista internărilor, mă întrebă dacă vreau să beau o cafea cu el.

– Îmi pare îngrozitor de rău, murmurai eu, cu fața îmbujorată de rușine. Nu știu cum de-am putut face o asemenea gafă.

– Micrococchus catarhalis... începu el, pe un ton plăcut, invitând la conversație, se află la o mulțime de indivizi care suferă de banala răceală.

Îmi oferi o ceașcă și un sandviș, pe care însă, fiindu-mi cu neputință să-l mănânc, îl strecurai în buzunarul halatului imediat ce se întoarse să-și ia și el o ceașcă.

Pesemne că m-a văzut în oglindă pentru că s-a întors, a venit la mine și mi-a scos sandvișul din buzunar.

– Catriona Chisholm, mi se adresă el zâmbindu-mi, nu așa se ingerează substanțele solide.

Aruncă sandvișul în foc și-l privi calm cum se topește. Apoi se întoarse spre mine și mă examină iar.

– După ce vom termina de mâncat, mă vei însoți în turul pe care-l fac prin saloane și, când ne vom întâlni cu tânărul glumeț răspunzător de farsa care te-a pus în această situație neplăcută, am să te rog să mi-l arăți. Îți promit, continuă el, fără să țină cont că eu scuturam din cap cu putere, că nu va mai îndrăzni să lase un alt bacil catarhalis să fugă.

– N-aș putea face așa ceva, domnule, spusei, uitându-mă la pantofi.

– Ce n-ai putea să faci? Să mă însoțești în turul saloanelor? Te asigur, domnișoară, că acesta este scopul practicii dumitale în spital.

– N-aș putea să-l pârăsc, spusei cu sângele rece al unui copil de patru ani prins în timp ce umbla la dulapul cu dulcețuri.

– Ba, sigur că vei spune cine a fost.

– A fost o glumă.

– Și cum rămâne cu sentimentele dumitale? Dar cu sentimentele mele? Ce-am simțit noi? Ne-am amuzat și noi de gluma lui?

– Niciodată nu e amuzant când ești ținta unei farse. Totuși, nu pot să nu recunosc că a fost o glumă bună. Dacă stau să mă gândesc, a fost o lecție pentru mine.

– Tatăl tău a învățat aici, spuse el brusc, schimbând subiectul și oferindu-mi încă un sandviș. Îl pui și pe ăsta în buzunar, sau pot să te conving să-l mănânci, ca toată lumea? Ai venit aici cu o reputație bună. Știai?

Sora Regan tocmai se întoarse cu lista cerută și se părea că amândoi uitaseră de mine, așa că m-am apropiat tiptil de ușă și, când eram pe punctul de a ieși, l-am surprins privindu-mă din nou prin oglindă.

– Știi ce este acela un reflexometru, doctore Chisholm?

– Este un instrument ca un ciocănel utilizat pentru testarea reflexelor.

– Bine. Atunci, când te întâlnești cu criminalul pe care refuzi să-l denunți, am să te rog să fii atât de amabilă să-i tramsiți un mesaj din partea mea: transmite-i complimente din partea profesorului Dixon Brookes și spune-i că i-aș fi îndatorat dacă ar folosi reflexometrul lui pentru a-i trage câteva lovituri acelui bacil, ca apoi să-l examineze cu atenție pentru a constata dacă are craniul tot atât de tare ca al lui și dacă nu cumva aparțin amândoi aceleiași subculturi.

– Da, domnule doctor.

– Acum, vino cu mine și însoțește-mă în turul pe care-l voi efectua prin saloane și străduiește-te să aduni câteva fărâme de cunoștințe. Unde este O’Donnell?

– A întârziat, răspunse sora Regan. Probabil că a fost reținut undeva în saloane.

– Sau poate conștiința lui încărcată îl face să se ascundă pe undeva; ce părere ai, domnișoară Chisholm?

În timp ce vorbea, ușa se deschise și intră chiar O'Donnell, urmat de Peter. Fără să privesc la nici unul din ei, m-am așezat lângă Peter, roșie la față ca focul.

– Am tratat-o pe domnișoara Chisholm cu o cafea, O'Donnell, spuse Dixie suav, dându-și seama dintr-o privire că acesta fusese autorul faptei. Se pare că ne-ai dat o bună ocazie. Oricum, să nu mai pierdem timpul când avem atâtea de făcut.

Apoi ieși din încăpere, urmat de O'Donnell la o jumătate de pas în urma lui, de sora Regan și, de mine și Peter care încheiam umili plutonul.

– Cum e? șopti Peter. Ai stat mult înăuntru și O'Donell se prăpădea de râs pe culoar.

– O'Donell își imaginează că e spiritual. Ferește-te de mesaje capcană. Am călcat strâmb în această dimineață. Îți povestesc mai târziu. Dixie s-a purtat frumos cu mine.

Ajunsesem în dreptul primului pat și Dixie întrebă care din noi studiase cazul.

– Eu, domnule doctor, spuse Peter cam prea sigur pe sine, după părerea mea.

– Celălalt membru al echipei de aur, nu-i așa? Castor?

– Caston. Peter Caston.

– Atunci, Peter Caston, să vedem descrierea cazului.

Studie fișa și ridică spre noi o privire mirată:

– Șase rânduri?

– Da, domnule.

– Nici mai mult, nici mai puțin. Acest bărbat are șaizeci și cinci de ani și-l consulți pentru prima dată. Cum ai reușit să comprimi un întreg consult minuțios în șase rânduri?

Peter era jenat și, ca să-l liniștesc, i-am atins piciorul cu piciorul meu.

– După ce domnișoara Chisholm va înceta de a te mai călca pe picior, în loc să te țină de mână, pentru a-ți arăta întreaga ei simpatie, poate că veți avea amabilitate, amândoi, de a mă urmări cu atenție. Privi din nou fișa și se încruntă. Citez: „Pacientul se plânge de respirație grea și de creștere mare în greutate. Are o poftă de mâncare excelentă și bea șase litri de bere pe zi. Întotdeauna a băut șase litri de bere pe zi...”

Se întrerupse și zâmbi pacientului.

– Se pare că sunteți un om norocos... Citez în continuare: „Întotdeauna a băut șase litri de bere pe zi, dar acum s-a îngrășat. Se simte bine, cu excepția faptului că-l strâng hainele. Examinare din punct de vedere fizic... Supraponderal”. Nimic altceva. Aceasta, așadar, este sinteza investigațiilor medicale. Nici un cuvânt despre alte boli anterioare, nici faptul că a fost tratat într-un spital militar de sifilis; nici un fel de examinare a sistemului nervos central, nici un examen uro-genital.

Scrie undeva: „Urina, în regulă, dar de culoare mai închisă”. Nu scrie nicăieri greutatea sau înălțimea. Pe scurt, nimic din ceea ce este important.

Rupse fișa în mii de bucățele pe care le împrăștie ca pe niște confeti deasupra noastră. Se așeză pe marginea patului, fără să dea atenție scaunului pe care sora Regan i-l pregătise. Timp de douăzeci de minute vorbi cu blândețe pacientului, fără nici o urmă din sarcasmul cu care ni se adresa nouă. Îl consultă atent, din vârful capului până-n tălpi și făcu o mulțime de notații pe o fișă nouă pe care asistenta i-o adusese imediat.

– Aceasta este procedura de rutină pentru fiecare pacient care ajunge la spital sub îngrijirea mea, spuse el în cele din urmă, ridicându-se. Asta vreau să faci și tu pe viitor, Caston. Nu accept nici un fel de scuză pentru tratarea pacienților mei cu lipsă de conștiinciozitate și vă sfătuiesc ca, pe viitor, să nu vă mai prezentați așa dacă nu vreți să aveți necazuri.

Am trecut apoi pe la fiecare pacient, pe rând, unde am asistat la același tip de consultație. A fost o ușurare să-l vedem plecând. Înainte de a intra în biroul lui, se mai întoarse o dată și mă privi lung, apoi i se adresă lui O’Donnell:

– Domnișoara Chisholm are un mesaj pentru tine. Presupun că ai la tine reflexometrul.

Îmi zâmbi iar, cu o expresie amuzată în priviri, după care dispăru.

– Ce mesaj? întrebă O'Donell.

– Nu știu despre ce vorbește, mințîi eu, încercând să-mi iau un aer cât mai natural.

– Ba știi foarte bine, interveni sora Regan care trecea întâmplător pe acolo. Am auzit și eu.

– Ah, da, o prostie... M-a întrebat cine m-a trimis la el și, cum eu n-am vrut să spun, el a tot insistat și cred că m-am înroșit puțin...

– Parcă ești un mac, remarcă O'Donnell. Nu pentru că n-ai arăta fermecător cu obrajii îmbujorați și cu părul care-ți cade deasupra ochilor. Nu-i de mirare că marele Dixon s-a lăsat prins în mrejele tale.

– A spus să-ți transmit complimente din partea lui și să te rog să iei reflexometrul și să lovești afurisitul ăla de bacil în cap să vezi dacă e la fel de prost ca mine.

– Asta a spus?

– Bineînțeles că nu spuse sora Regan. Profesorul și-a dat seama cine i-a făcut acea farsă bietei domnișoare Chisholm. Ți-a transmis să vezi dacă bacilul este tot atât de greu de cap ca tine și dacă nu cumva aparțineți aceleiași subculturi. Și cred că meriți pe deplin această remarcă usturătoare.

– Te-ai supărat? mă întrebă el.

– Sigur că nu. Am avut ocazia să fac cunoștință cu el, într-un mod cam neobișnuit, e adevărat...

– Și te-a servit și cu cafea. Cum am spus, ai făcut impresie asupra lui. Fii atent, Caston, bătrâne! O s-o pierzi pe Catriona.

Capitolul 5

Lucrurile nu mergeau bine deloc la Ketton. Spitalul devenise locul de refugiu pentru toată nefericirea de la Hill House. Mergeam acasă doar în vacanțe. Harriet era deja căsătorită cu tata de doi ani. Venisem în prima mea vacanță de studentă, ca să constat că am o mamă nouă. Harriet mi-a explicat că nu fusesem anunțată, ca să nu fiu perturbată din procesul de învățătură.

– Ai o nouă mamă, îmi spuse tata cum am intrat cu bagajele.

Apoi, mă duse în cabinet unde încercă să-mi vorbească despre cât de pustie era casa și despre alte lucruri cărora nu le-am acordat atenție. Remarcasem doar că mirosea a whisky, deși nu era nici măcar ora douăsprezece.

– Nu vreau o nouă mamă, îi răspunsei, trecând pe lângă el și urcând direct în camera mea.

După puțin timp, Harriet veni la mine.

– M-a trimis tatăl tău să discut cu tine. Situația se prezintă astfel: nu-mi placi, așa cum nici eu nu-ți plac. N-am nevoie de afecțiunea ta. Ne avem pe cap una pe cealaltă, așa că, obișnuiește-te cu gândul.

După care părăsi încăperea fără a mai spune ceva.

Era stăpâna deplină a casei și peste tot domnea tristețea. Tata începuse să bea din ce în ce mai mult. Bessie și Brennan rămăseseră să lucreze în continuare numai de dragul tatei. Merlin fusese vândut, iar Merrylegs murise. Murise imediat după plecarea mea la Wentbridge. Bessie îmi telefonase să-mi spună că poneiul meu e bolnav, dar când am ajuns era și îngropat deja. Mâncase tisă. Nu se știa cum de fusese posibil așa ceva, dar medicul veterinar găsise astfel de urme în stomacul lui. Se presupunea că vreun copil culesese această plantă din vreun gard viu și-i dăduse să mănânce, închipuindu-și că-i face un bine.

Tata părea să revină la viață doar când acorda consultații în cabinetul lui. Acolo, în vacanțe, petreceam ore în șir cu el, ascultându-l povestind despre vremurile de altădată. Era mulțumit că intenționam să mă căsătoresc cu Peter.

– Vino cu el să-l cunosc. N-ar trebui să-mi dau și eu consimțământul?

Îmi era groază de întâlnirea dintre Peter și Melissa. Până acum, reușisem să evit așa ceva, știind din experiența trecută că, după ce apărea ea, nimeni nu se mai uita la mine.

Era la Londra, unde urma cursurile unei școli de modele. Era foarte bună în meseria ei și urcase pe culmile celebrității: chipul ei zâmbea de pe afișe, de pe coperțile strălucitoare ale revistelor, de pe micul ecran. Avea un apartament superb în Chelsea. Mersesem și eu o dată acolo, cu tata și Harriet, ca să-i aduc mașina înapoi, știind că tata, deși nu va mai fi în stare să conducă, va insista și se va încăpățâna s-o facă.

Fusese exact cum mă așteptasem. Tata aproape că nici nu băga de seamă ce se întâmplă în jurul lui; parcă era un robot. Din fericire, nu observase că Harriet flirta cu un bogătaș de vârstă mijlocie care toată seara nu-și putuse lua mâinile de pe ea, încât începusem să mă întreb dacă bârfele din sat nu erau îndreptățite.

Apartamentul era într-adevăr grozav și eram invidioasă, ca de altfel pe tot ce avea legătură cu Melissa.

Îmi amintesc că, într-o zi, într-o încăpere din spital, am dat peste fotografia ei într-o revistă *Vogue;* era îmbrăcată cu un minuscul costum de baie și ținea deasupra gurii un ciorchine de struguri negri. Am scos creionul din buzunar și, copilărește, am început să desenez ochelari și mustăți pe chipul ei, să-i înnegresc un dinte din față și aveam de gând să-mi continui opera de artă, când, brusc, intră Peter. Am închis și ascuns revista sub scaun cu un aer mult prea vinovat ca Peter să nu-și dea seama că e ceva în neregulă.

– Scoate ce ai ascuns, sau vin și-mi iau eu singur, dacă nu-mi dai de bună voie.

Am făcut greșeala să încerc să opun rezistență și în scurt timp eram întinsă pe covorul din fața căminului, cu canapeaua răsturnată deasupra mea, prinsă ca într-o capcană, cu părul ciufulit, cu rujul întins pe buzele lui Peter, după cum aveam să descopăr mai târziu.

– Chestia asta trebuie să înceteze, spuse Peter în glumă, deși privirea îi era serioasă, când găsi revista și văzu despre ce e vorba. De ce te necăjești din cauza ei?

– N-o cunoști pe Melissa.

– Asta așa e, dar nici n-am un fel de dorință s-o cunosc. M-am săturat deja de ochii ei de pisică afurisită care mă seduc de pe toate afișele... Nu face decât să transforme totul, de la struguri până la conserve de fasole, în pretexte de a-și etala nurii.

– Este cea mai frumoasă față pe care ți-o poți imagina. Dacă ai vedea-o, te-ai îndrăgosti de ea și ați fugi împreună.

– Dacă mai spui încă o dată așa ceva, voi fi nevoit să te bag din nou sub canapea.

– Nu, nu glumesc. Pe lângă ea, nu sunt decât o lumânare, iar ea, soarele. Știu foarte bine, Peter. Întotdeauna s-a întâmplat așa, fără nici o excepție.

Aceasta îi dădu motivul lui Peter să încerce să-mi aplice din nou aceeași pedeapsă de-a mă băga sub canapea, și aproape că reușise, când ușa se deschise și Dixon Brookes intră, oprindu-se siderat la vederea scenei.

– Îmi cer scuze, exclamă el rămânând să privească în continuare. Se pare că am întrerupt o remarcabilă reprezentație de atletism. Care dintre voi a aruncat canapeaua? Erați angajați într-o luptă pe viață și pe moarte? Sau, mai degrabă, într-un joc erotic?

Stăteam în picioare, rușinați, după ce am pus la loc canapeaua. Mi-am ridicat părul care-mi cădea în ochi și-l priveam, nefericită; mi-aș fi dorit să se prăbușească nu numai clădirea peste mine, dar și întreaga lume.

– Chestia asta roșie care trebuia să-ți acopere buzele e întinsă pe tot maxilarul drept, spuse el zâmbindu-mi. Adică, puținul care a mai rămas, pentru că, în cea mai mare parte, a fost transferată pe buzele lui Caston, ceea ce nu-i dă deloc o înfățișare virilă.

Peter se duse la oglindă și se șterse cu o batistă. Dixie scoase și el o batistă impecabilă din buzunar, îmi ridică bărbia cu mâna stângă și-mi șterse fața, procedând cu mine de parcă aș fi fost un copil de cinci ani, spunându-mi să scot limba ca să umezească puțin batista.

– Rujul ăsta e al naibii de persistent. Ei, acum e mai bine. Ai o gură frumoasă, destul de roșie, așa că nu știu de ce-ți mai dai cu așa ceva. „Dragostea mea e ca un trandafir înflorit într-o izbucnire de roșu-roșu, în iunie”, recită el, privindu-ne. Se știe deja că perechea de aur e o pereche de îndrăgostiți. Așa că, renunțați la mutrele astea jenate și vinovate. Fiți fericiți și profitați cât puteți.

La naiba, Caston! Dacă asta îi face plăcere Catrionei, mai răstoarnă o dată afurisita asta de canapea și ia-te la întrecere cu însuși Hercule!

Își puse batista în buzunar, mă atinse ușor pe obraz și plecă.

Ne întâlneam destul de des cu el. Mergeam la cursurile lui de trei ori pe săptămână. Stăteam alături de celelalte fete în primul rând al enormului amfiteatru, privindu-l cum intra, cu roba neagră fluturându-i. Era un bărbat frumos, cu o figură distinsă, cu un aer exotic, cu două șuvițe albe la frunte, distribuite în mod egal. Era foarte înalt; când săteam lângă el, chiar când purtam tocuri, păream mică. Accesoriile lui aveau o notă de eleganță și rafinament, de la inelul cu sigiliu, până la ceasul de buzunar cu lanț de aur.

Îi plăcea să citeze versuri și exista o notă teatrală până și în modul în care ținea cursurile.

Îmi amintesc cum a intrat, cu câtva timp în urmă, în amfiteatru.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor. Astăzi vă voi vorbi despre bolile glandei tiroide...

La fel ca toți ceilalți, mă aplecai asupra caietului, pregătită să iau notițe.

– *Ascultați* ceea ce spun, zise el brusc, lovind cu mâna în masă. Nu vă grăbiți să scrieți, de parcă ați fi niște reporteri avizi să consemneze fiecare cuvânt. Încercați să înțelegeți mai întâi. Cuvintele mele trebuie să ajungă în

mințile voastre, nu să rămână literă moartă în niște caiete pe care nu le veți mai deschide niciodată. Vino, te rog, Caston, să scrii titlurile pe tablă.

Peter coborî scările amfiteatrului și, după ce ajunse la tablă și luă creta, îmi făcu semn cu ochiul. Dixie, care parcă pândise momentul, se întoarse brusc și-l surprinse asupra faptului. Știa foarte bine unde stăteam eu, deoarece, observasem că întotdeauna mă căuta din priviri când intra să țină cursul.

– Catriona Chisholm, vrei te rog să vii lângă colegul tău și lângă mine? Acest tânăr îți face semn, sau poate uneia din celelalte domnișoare care stau lângă tine. Haide, să nu pierdem timpul, spuse el, în timp ce toți colegii se amuzau.

M-am dus lângă ei, sub privirile a cel puțin o sută de persoane. Melissei cu siguranță că i-ar fi plăcut acest fel de publicitate, dar categoric nu era stilul meu. Dar, mă obișnuisem să fiu pusă în astfel de situații de Dixie și de multe ori chiar reușeam să-i dau replica la glumele pe care le făcea, spre încântarea colegilor și chiar a lui, cred. Oricum, nu mă mai timora prezența lui.

– Acum, domnișoară Chisholm, fii amabilă și vorbește-ne puțin despre boala lui Graves.

– Boala lui Graves? repetai eu, încercând să câștig timp.

– Da, confirmă el și în același timp se auzi cineva suflându-mi din rândurile din spate: „Tirotozicoză”.

– Mulțumesc, doctore, spuse Dixie. Domnișoară Chisholm, este cineva din spatele clasei care, nu suportă să te vadă în încurcătură. Am să-l rog să se ridice.

Chris Keller se ridică din ultimul rând unde stătea, zâmbind tâmp.

– Poate că ar trebui să-i mulțumești.

– Mulțumesc foarte mult, spusei eu, făcând o mică reverență. Îți voi face și eu același serviciu cândva.

Dixie mă privi amenințător și-mi spuse să-mi continuu disertația referitoare la boala lui Graves.

– Este vorba despre gușa exoftalmică, denumită astfel din cauza simptomului de ochi bulbucați.

– Este corect, deși exprimarea nu e prea profesionistă. Globul ocular devine foarte proeminent, ceea ce în termeni medicali se numește exoftalmie. Privirea bolnavului e fixă sau cu o expresie îngrozită. Aceeași expresie o văd și în privirea ta, domnișoară, deși din cu totul alte motive. Ce alte simptome semnalează prezența bolii?

Înainte de a-mi mai aminti vreunul, Keller, care nu se învățase minte, șopti „tremur”.

– Pari dornic de publicitate, prietene. Fă-ne onoarea de a te alătura micului, dar eruditului nostru grup. Scrie, te rog, pe tablă, cele două simptome și spune-ne ce altele mai cunoști.

– Pierdere în greutate și tahicardie.

– Tahicardie. Corect. Știți desigur că înseamnă puls accelerat și domnișoara Chisholm însăși trebuie să fi trăit această experiență în diverse ocazii, spuse el sec, privindu-l pe Peter și ridicând din sprânceană.

Colegii mei, încântați de insinuare, își exprimau satisfacția bătând din picioare.

– În cazurile grave de gușă exoftalmică, pulsul poate ajunge la 160 de bătăi pe minut sau chiar mai mult. În cazurile mai puțin grave, poate ajunge la 90 sau 100...

Mai vorbi câteva minute cu vocea lui plăcută, iar eu mă rezemai de tablă, gândindu-mă la buzele moi ale lui Peter. Dixie se întoarse din nou spre mine, invitându-mă să scriu pe tablă și „palpitații", dacă acestea constituiau un alt simptom.

– În cazurile acute, se înregistrează o pierdere rapidă de greutate. Uneori se manifestă exact contrariul, ca urmare a unui apetit grozav.

Vocea lui era muzicală și plăcută.

– Instabilitate psihică, enumeră el în continuare, dându-mi de înțeles să scriu pe tablă. Acest simptom este prezent mai ales la tineri; bolnavul este neliniștit, se deprimă cu ușurință; plânge fără motiv. În concluzie, domnișoara Chisholm nu suferă de boala lui Graves. Dacă pulsul ei este accelerat, cauza poate fi spaima sau o altă stare emotivă, cum ar fi dragostea – vă las pe dumneavoastră să faceți presupuneri. Este de asemenea

clar că nu suferă de tirotoxicoză, pentru că... și acum vă voi împărtăși un secret... domnișoara Chisholm nu plânge. Folosește batista doar pentru a șterge tabla, din când în când, după cum am observat.

Îmi zâmbi. În ce stare aș fi fost acum o lună, țintă aceluiași tir din partea lui! Dar acum eram călită.

– O tânără norocoasă și neobișnuită! exclamă el. În plus, nici urmă de instabilitate psihică, de neliniște, de iritabilitate, de tremur. Vedeți și dumneavoastră că nu se lasă perturbată.

Îmi spuse să întind mâna, sperând că îmi vor tremura degetele de emoție; numai că, spre satisfacția mea, mâna îmi era complet fermă.

– Observați! Catriona cea calmă, sigură pe sine, încântătoare. S-ar spune că domnul Caston ar trebui să primească felicitările noastre.

Capitolul 6

Peter și cu mine ne întorceam la spital.

– Al naibii încrezut! E ușor pentru el să fie amuzant pe socoteala noastră, știind că nu-i putem răspunde.

– Face aceasta doar ca să ne fixeze în minte ceea ce predă, îi luai eu apărarea lui Dixie. Fac pariu că nu vom mai uita niciodată ce ne-a explicat astăzi.

– Și era necesar să facă așa un circ? Mai ales în privința ta? Mă mir că nu i-ai tras o palmă, pentru că eu am simțit de mai multe ori acest impuls. Dacă vreodată ne va mai fi examinator, va fi linșat de toți studenții. Doamne! De-ar veni ziua aceea!

– Mie îmi place.

– Într-adevăr? întrebă el cu răceală. Ești la curent cu bârfele despre tine și Dixon Brookes?

Îl privi consternată.

– Toți bârfesc despre faptul că marele Dixie a făcut o pasiune pentru tine.

M-am oprit brusc, privindu-l lung.

– Pentru mine?!

– Da, vorbesc serios. Toți ne numesc, pe mine și pe el, rivalii pentru Chisholm. Foarte nostim, nu-i așa?

– Nu cred, spusei pornind repede.

– Ai observat cum te caută din priviri când intră într-o încăpere în care te afli și tu? Ai văzut cum trece în revistă primul rând din amfiteatru până te reperează? Și pe ce ton îți spune pe nume! Mângâie cuvântul așa cum și-ar dori să te mângâie pe tine. La naiba cu el!

– Vorbești prostii, Peter! Refuz să mai ascult așa ceva. Urăște toate femeile. Chiar a obiectat că mă are în grupă; s-a plâns chiar și secretarului. O'Donnell a jurat că așa s-a întâmplat. Lumea vorbește așa doar ca să se amuze. N-are nici un rost să te necăjești pentru astfel de fleacuri. Dixie nu mă poate suferi. Nu vezi cum mă tratează la fiecare oră de practică? Nu scapă nici o ocazie de a mă umili.

– Amintește-ți cum te-a tratat când te-a trimis O'Donnell cu mesajul acela. Te-a salvat! Un altul ar fi fost dat afară în zece secunde, aruncat pradă batjocurii studenților adunați special să asiste la scenă. În schimb, pe tine te-a servit cu cafea. Nu, iubito, s-a îndrăgostit de părul tău negru mătăsos, de genele tale lungi, de gura ta cu gust de căpșuni.

Am început să râd.

– Mă necăjești și dacă nu încetezi imediat, n-ai decât să te întorci singur la spital. Toată lingușeala asta e o monedă falsă cu care n-am ce face.

– Și atunci, de ce s-a sacrificat Keller de dimineață, poți să-mi spui? Și el e îndrăgostit de tine. N-ai văzut cu ce încântare a venit lângă noi? Știa că așa se va întâmpla, doar de asta a suflat. Apoi, a coborât scările vioi, ca o maimuță păroasă.

– Te contrazic. Nu i-a făcut nici un pic de plăcere. Tot așa cum nici mie nu mi-a plăcut.

– Și mai este ceva, Kay. Îți place. La început, povestea asta ți-a displăcut, dar acum totul s-a schimbat. Abia aștepți să-i dai replica și știe și el asta.

– Refuz să mai discut. Profesorul nu mă interesează deloc și nici nu mă va interesa vreodată. Jur. Apoi l-am luat de mână, zâmbindu-i: ei, cu Chris Keller lucrurile stau altfel. Este tânăr, face canotaj... Nu m-am gândit până acum la el, dar ar fi o propunere interesantă...

Ne-am mai certat puțin, în glumă, până am ajuns. Intenționam să-l duc pe Peter la Ketton în cele din urmă, așa că am discutat și despre asta. Amânasem de la o săptămână la alta. Îmi era jenă pentru că tata bea, și-mi era teamă că Melissa va pune ghearele pe el. Poate că nu era vina ei, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Mai venisem acasă cu prieteni și, pe nesimțite, deveniseră prietenii ei. La fel se întâmplase și cu primii băieți care mă curtau: o singură privire spre Melissa însemna

sfârșitul meu. Așa că așteptasem ca Melissa să fie în oraș ca să-l aduc pe Peter pentru prima oară acasă. Am mers duminica următoare și tot drumul am discutat despre posibilitatea de a face un parteneriat cu tata după ce vom termina practica. Urma să ne căsătorim și să găsim o locuință în Ketton.

Eram de acord amândoi să aveam cabinetul nostru chiar în casa pe care aveam s-o mobilăm cumpărând în rate mobila, era suprema fericire la care puteam spera. Ne făcusem planuri cum ne vom refugia în fiecare seară în căminul nostru, departe de lumea de afară. Priveam părul blond al lui Peter și-mi doream nespus de mult să-i țin capul la pieptul meu și să nu-l mai las niciodată să plece, dar, în loc să spun ceva sentimental, remarca mea sună clinic, prozaic și practic.

– Trebuie să punem la punct și examenele bacteriologice. Am putea instala un laborator simplu, lângă cabinet. Este suficient spațiu și există deja o chiuvetă în plus. Vei vedea azi...

Bessie ne-a deschis. I-am spus lui Peter că este cea mai grozavă bucătăreasă din lume și cea mai veche prietenă a mea.

– Sunteți un nume deja cunoscut pentru noi, domnule Caston. Domnișoara Katy nu vorbește decât despre dumneavoastă și mă bucur că am onoarea să vă cunosc. Domnul doctor încă nu s-a întors, dar doamna Harriet și domnișoara Melissa sunt în salon.

– Melissa? repetai eu ca un ecou, făcând semn cu mâna spre Peter ca să-i arăt unde să-și pună haina.

Bessie îmi șopti conspirativ când el traversă vestibulul.

– Doamna Harriet i-a scris că-l aduci pe domnul Caston și cred că a venit special să-l vadă, dar nu-ți face griji. Este suficient să-l privești ca să-ți dai seama că adoră pământul pe care calci.

Melissa, îmbrăcată într-un halat albastru a cărui culoare îi punea și mai bine în evidență ochii, stătea încolăcită pe covorașul alb din fața căminului.

– Scuză-mă, că sunt în ținuta asta, spuse ea cu o voce joasă, catifelată, dar m-am culcat foarte târziu și abia m-am sculat...

O vedea pentru prima dată și o privea lung de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o fată.

– Trebuie să fie grozav să fii atât de inteligentă cum e Katy, continuă ea. La școală ne speria pe noi ceilalți, copiii obișnuiți.

Veni tata și ne luă în cabinetul lui. Pentru o clipă, am uitat de Melissa, făcând planuri de viitor. Tata ne împărtăși entuziasmul pentru înființarea unui labortor de patologie. Am spus că intenționăm să ne găsim o locuință și, brusc, s-a întunecat.

– Casa aceasta va fi a ta, Katy.

– Dar Harriet și Melissa?

– Pot avea grijă și singure de ele...

Apoi râse și-i spuse lui Peter că era un individ norocos, pentru că nu erau prea multe Mary și Katy pe lume...

După aceea, ne-am întors în salon, unde Melissa își puse în joc tot farmecul pentru a-l cuceri pe Peter.

– Este ca o pisică, spuse acesta în autobuz, când ne întorceam în Wentbridge. E proastă, dar nu cred că are gheare. Dă impresia că, dacă o mângâi, începe imediat să toarcă.

– Sunt convinsă, încuviințai eu, simțind cum furia mă sufocă.

– Declar că ești geloasă pe ea, râse Peter. Acum înțelegi ce simt când îl văd pe Dixon Brookes.

– Nu mai începe cu prostia asta. Dacă poți crede așa ceva, înseamnă că ești un fraier mai mare decât mi te-am imaginat.

Apoi, pentru prima oară, ne-am certat îngrozitor.

– Nu putem fi toți atât de deștepți ca tine care iei cele mai mari note la examene și răspunzi la seminarii de parcă ai fi un afurisit de profesor, începu el.

– Ești gelos pe Dixie pentru că n-ai destulă minte să-ți dai seama că oamenii vorbesc așa ca să te tachineze.

– Nu sunt gelos pe Dixon Brookes. Dacă vrea să se facă de râs în fața întregului personal alergând după o fată care i-ar putea fi fiică, n-are decât...

Cearta a continuat până am ajuns la spital. Ne-am despărțit apoi fără să ne spunem un cuvânt. Desigur,

n-a durat mult. Ne-am împăcat mai târziu, chiar în aceeași seară. Nici unul din noi nu înțelegeam cum am putut spune acele cuvinte. Susținea că Melissa era, după toate probabilitățile, debilă mintal și că prea arăta ca o pisică, pentru a-l atrage. Cine ar fi vrut să aibă lângă el în pat o pisică? Avea buzele prea înguste și gura prea mică. N-ar fi sărutat-o nici dacă ar fi pierdut un pariu pe cinci lire. Pe când pe ea, pe Katy...

Dură aproape o oră până îi demonstră pe coridor, în fața camerei ei, că era adevărat ce spunea.

Anunțul logodnei noastre apăru în ziar într-o zi de marți.

Săptămânile treceau și, la vremea potrivită ne-am început stagiul la secția de chirurgie. Deschideam abcese, coseam răni, dădeam instrumentele în timpul operațiilor, făceam spălături stomacale. După această ultimă procedură, întotdeauna mi se făcea rău și mie. Era una din operațiile minore cărora cu greu le făceam față, deși îmi era rușine de slăbiciunea mea. Începu să-mi curgă transpirația pe frunte când sosi o femeie cu un copil care părea sănătos, rugându-mă să-i fac micuțului o spălătură pentru că înghițise niște fructe otrăvitoare.

Dixie trecu și mă găsi stând pe coridor, după tratamentul aplicat. Văzându-mi expresia feței, mă întreba ce s-a întâmplat.

– Fac un efort suprem să-mi revin ca să mă pot întoarce unde au nevoie de mine. Un copil a mâncat

niște fructe sălbatice otrăvitoare... așa a spus mama lui, cel puțin. A trebuit să-i fac o spălătură stomacală și nu e punctul meu forte...

– Vino cu mine.

Mă conduse de-a lungul coridoarelor și coborârăm la mașina lui, unde șoferul mă înveli cu un pled pe genunchi și luă halatul meu alb pe care Dixie îl ducea pe mână.

– La Fullers?

Am făcut semn din cap și se așeză lângă mine, spunându-mi că mă voi simți mai bine după ce beau o cafea.

– Și cum merge cu viața sentimentală?

– Foarte bine, mulțumesc, murmurai eu, pe când mașina porni.

– Sunt multe locuințe în Ketton... și chiar aproape de spital. Vă puteți trimite toți pacienții la mine.

Nu după mult timp, stăteam la o masă și beam cafea, încercând să mă gândesc la un subiect de conversație, temându-mă în același timp că s-ar putea observa lipsa mea la spital.

– Ai o soră vitregă numită Martin? mă întrebă el din senin, privindu-mă oarecum ciudat.

– Melissa Martin. Mama ei s-a căsătorit cu tata după moartea mamei mele.

– Am cunoscut-o; o creatură cameleonică, o felină cu gheare și dinți ascuțiți și cu un suflet urât.

– Asta e Melissa! spusei eu, fără să mă pot abține, așa că a trebuit să explic în continuare: am spus asta doar pentru că sunt geloasă pe ea. Îmi fură toți prietenii... și mă eclipsează.

– Ți l-a furat și pe bravul căpitan? mă întrebă cu o figură gravă.

– Nu încă.

Nu știam că nu era așa. Mi-l furase pe Peter, dar eu eram singura din spital care nu aflase. Dixie mă invitase la cafea ca să-și dea seama cât de mult știu și cât sunt de afectată. După ce-l dusesem pe Peter la Ketton, Melissa trecuse pe la mine să mă viziteze. Apoi, își luase obiceiul de a veni din ce în ce mai des.

„Unde este fata cea isteață din Ketton?" întreba ea și studenții veneau din toate colțurile, ca niște urși la borcanul cu miere, dar ea îl voia numai pe Peter. Nu eram chiar atât de oarbă încât să nu-mi dau sema de eforturile pe care le făcea pentru a-l atrage. Nu-mi dădusem seama, însă, că reușise. Stătea trântită în fața căminului, și camera era aproape plină de studenți și doctori făcând cerc în jurul ei. Deși pe atunci încă nu știam, Dixie îl văzuse pe Peter acolo și, în loc să mă găsească pe mine lângă el, o găsise pe Melissa. Așa începuse să dea atenție bârfelor din spital.

– Așadar, îți fură toți prietenii? Asta este o acuzație destul de gravă pe care o aduci unei pisicuțe, nu-i așa?

– E îngrozitor, știu, răspunsei lăsând privirea rușinată în jos, dar e adevărat. Este mult mai atractivă decât mine în toate privințele și este cea mai frumoasă fată din Wentbridge.

– Înseamnă că ai un complex de inferioritate.

– Normal.

– Nu e deloc normal și acest complex al tău trebuie distrus imediat. Ești frumoasă, atrăgătoare, plină de farmec. L-ai văzut pe bietul Keller venind în fugă, aproape să-și rupă gâtul pentru a se așeza lângă tine, atunci la cursul meu?

Era fantastic, stăteam la o cafea cu Dixie și discutam despre frumusețe și putere de seducție.

– Unde ați cunoscut-o pe Melissa? îl întrebai eu, ca să mut discuția spre un registru mai puțin personal.

– La o petrecere în scopuri caritabile, cam acum o lună. A descoperit că te cunosc și mi-a dat o mulțime de informații despre tine... dintre care unele false... lucruri despre care știu sigur că nu sunt adevărate. Apoi, a încercat să adauge și scalpul meu la colecția ei de trofee. Este ființa cea mai plină de venin pe care am cunoscut-o vreodată. Te rog să mă scuzi că vorbesc așa, Catriona Fiona, dar ai în mine un prieten pe care nu ți-l va fura niciodată.

– Toți o plac pe ea mai mult decât pe mine.

– Te înșeli amarnic, spuse el, acoperindu-mi mâna pentru o clipă cu mâna lui. Nimeni n-o place pe ea mai mult decât pe tine și în nici un caz eu. Unii pot crede asta pentru un timp... doar ca să regrete amarnic după aceea.

Nu știam ce încerca să-mi spună. Oricum, schimbă brusc subiectul conversației.

– În legătură cu spălăturile stomacale... Nu-ți face grii. Nici până acum eu nu suport probele de spută. Îți împărtășesc un secret: de câte ori asistenta Regan ține o eprubetă cu o astfel de mostră, ca s-o inspectez, nici nu-și închipuie că se află în mare pericol să vomez peste boneta ei apretată.

Îmi zâmbi, iar în privirea lui erau atâta căldură și blândețe cum nu mai văzusem niciodată.

– Nu uita... e strict confidențial.

Am promis să nu-i trădez secretul și am încercat să-i mulțumesc pentru amabilitate.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, oftă el. Altfel, se va crede că te-am răpit. Dar, înainte să plecăm, aș vrea să te rog să-mi promiți ceva.

– Dacă este vorba despre probele de spută, nu voi sufla nici un cuvânt.

– Nu în legătură cu asta. Făcu o pauză și nu continuă decât după ce am spus că promit. Dacă ai vreodată un necaz și vrei un sfat... o alinare... ajutor... Dacă ai nevoie vreodată de un umăr pe care să plângi... dar tu nu plângi, nu-i așa?

Îi venea greu să vorbească și era nesigur pe sine. Nu-l văzusem niciodată în situația de a nu ști ce să spună.

– Dacă totuși vrei să plângi...

Făcu din nou o pauză lungă, apoi își scoase ceasul din buzunar și spuse că trebuie să ne întoarcem la spital. Mă conduse la mașină ținându-mă de braț. N-am spus

nimic. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce voia să-mi spună și nici despre motivul pentru care era atât de stânjenit. Nu știam atunci că Peter avea bilete la o petrecere în oraș unde urma să meargă cu Melissa. Nu știam că se va întoarce cu ea în apartamentul ei și-și vor petrece noaptea împreună. De unde era să știu?

Am intrat în curtea din față a spitalului. Mă întrebam ce vor spune cei ce ne vor vedea venind împreună și ce bârfe vor mai scorni. Lui nu părea să-i pese că este văzut cu fosta lui studentă.

– În legătură cu plânsul... începu el când am ajuns în fața treptelor secției de chirurgie, trebuie să spun ce am de spus... promite-mi că... promite-mi că eu voi fi primul la care vei veni dacă... dacă...

– Nu știu ce încercați să-mi spuneți.

– Promite-mi că al meu va fi umărul... pe care să-l onorezi cu lacrimile tale dacă va fi vreodată nevoie.

– Bine! spusei râzând, crezând că glumește.

– Spune *promit.*

– Promit.

– Și povestea cu complexul de inferioritate trebuie să înceteze. Melissa nu merită nici măcar să-ți sărute picioarele. Îți spun asta cu toată convingerea. Un tânăr poate fi atras de perversiunea ei... de acel stil sofisticat, presupun... dar numai pentru un timp. Nu, Melissa nu-ți va lua prietenii... nu pe toți, cel puțin. Întotdeauna mă vei avea pe mine.

M-am întors la secția Urgențe.

– Unde naiba ai fost, Katy?

Le-am spus, zâmbind inocent, că am fost să beau o cafea cu profesorul Dixon Brookes. Au râs și și-au văzut de treabă în continuare, crezând că e o glumă, până când asistenta Regan veni cu carnetul și stiloul meu pe care le uitasem în mașina lui.

– Chiar ai băut o cafea cu el?

– Da. Am mers la Fullers.

– Fii atent, Caston. Poate că profesorul i-a făcut cine știe ce propuneri necinstite.

Când am mers la cantină la prânz, i-am explicat lui Peter ce se întâmplase.

– A văzut că sunt verde la față și m-a luat să respir puțin aer curat. A fost o simplă amabilitate din partea lui.

– E îndrăgostit de tine. Toți spun asta. De fapt, ar fi o partidă bună. Are renume... o casă într-o zonă elegantă... ai putea face cumpărăturile în magazine de lux.

– Prefer o căsuță în Ketton, mobilă și mașină cumpărate în rate.

Mă împinse într-o firidă și mă sărută... spunându-mi că mă iubește. Eram fericită că am doi prieteni care mă preferau pe mine Melissei.

Capitolul 7

Stagiul următor, ultimul, era de obstetrică și intenționam să-l fac în Dublin. Parcurgeam aceeași traiectorie ca și tatăl meu, ceea ce-i făcea plăcere, mai ales că venea și Peter cu mine. Numai că Peter a contramandat în ultima clipă: interveniseră niște probleme familiale urgente de rezolvat cu avocatul său și trebuia să facă des drumul la și de la Londra. Era foarte dezamăgit, dar mi-a spus că tot acolo mergea și Chris Keller și aș putea face echipă cu el. Mi s-a părut ciudat că tocmai el îmi sugerează o astfel de posibilitate. Mă întrebam dacă nu cumva este ceva ce nu știam. Îmi aminteam și cât de stânjenit fusese Dixie, ca și cum ar fi încercat să mă avertizeze în legătură cu un anumit lucru. Nu putea fi ceva în legătură cu Melissa... poate ceva legat de tata sau de Hill House, dar în nici un caz de Peter... de Peter și de Melissa.

Peter nu-i pomenea niciodată numele și nu-i plăcea de ea. Când aceasta venea să mă viziteze la spital, el ieșea din cameră.

Mă simțeam singură fără Dixie și tata și... Peter. Când am ajuns în Irlanda, la spitalul Rotonda, Chris Keler era deja acolo. În dreptul numelor noastre era o acoladă, ceea ce însemna că aveam să lucrăm împreună. L-am suspectat vag de-a fi fost autorul acestui mic aranjament, apoi m-am gândit că se poate să fi fost o simplă coincidență. Oricum, mă bucuram că era acolo, pentru că-l simpatizam și era o figură cunoscută printre alți străini; în plus, era o fire veselă și optimistă, deși exagerat cu pasiunea lui pentru canotaj.

Veni, cam prea curând, timpul să asist personal la patru nașteri în sala de travaliu, sub privirea ca de vultur a asistentei. După care, și eu și Chris am fost trecuți pe lista de studenți pentru acordarea de asistență la domiciliul pacienților.

Îmi amintesc de prima noapte când am fost trezită de portar, cu trei bătăi puternice în ușă; stăteam zăpăcită pe marginea patului, întrebându-mă de ce-oi fi ales această meserie. M-am stropit cu apă rece pe față, m-am îmbrăcat, mi-am luat trusa și am coborât în fugă în vestibul unde Chris veni și el imediat. Am fost conduși de viitorul tată, pe străzile pustii ale cartierului de mahala.

Ajunserăm în dreptul unei case mari în stil georgian, în care senzația de sărăcie și mizerie te izbea de când

intrai. Eram șocați de mărimea camerei și de nepotrivirea dintre placa de marmură albă de pe cămin și murdăria care domnea peste tot. Patul pe care femeia stătea avea cadrul metalic acoperit cu haine vechi. O moașă îi ștergea fruntea cu o zdreanță murdară cu destinație universală.

Am preluat eu cazul. M-am prezentat, apoi am început să consemnez cu atenție în fișa medicală a tinerei Mary Bernadette în vârstă de douăzeci de ani. Aveau toți o încredere oarbă în noi. Când durerile s-au accentuat, i-am dat un sedativ și, când a dormit, m-am dus cu Chris lângă șemineu și am discutat ore în șir. Am trecut de la canotaj la cai, apoi la diferiți membri ai corpului medical. Din când în când, mai verificam starea pacientei, dar începuserăm să ne îndoim că acel copil se va naște vreodată. Spre surprinderea mea, era abia ora două, dar mă simțeam deja obosită de atâta așteptare. Mă dusesem încă o dată la șemineu și rămăsesem acolo, privind flacăra lămpii cu ulei care ardea în fața unei statuete a lui Iisus. Chris era așezat în apropiere, pe un scaun din trestie destul de șubred.

– Mă întreb ce face Peter, spusei eu visătoare.

– În locul tău, nici nu m-aș mai gândi la el. Probabil că e în oraș cu o blondă.

I-am spus că e meschin din partea lui să vorbească așa despre Peter în absența lui, dar m-a izbit tristețea din privirea lui. Încăperea era atât de mare, încât practic ceilalți de acolo nu ne puteau auzi.

– Cineva trebuie să-ți spună, Katy. Durează de prea mult timp. Dumnezeule! Toată lumea de la Wentbridge General știe ce se petrece și Dixie a înnebunit din această cauză.

Am simțit un gol în stomac; rămăsesem acolo, în picioare, privindu-l. Gura îmi era atât de uscată, încât cuvintele mi-au ieșit ca un croncănit.

– Ceva în legătură cu Peter... cu Peter și cu mine?

Îngenuncheai pe podea la picioarele lui, cu mâinile încleștate în față.

– Povestește-mi.

– E timpul... să-ți spună cineva, se bâlbâi el evitându-mi privirea. N-are nici un rost să te mai pui în această situație jenantă.

– Povestește-mi, șoptii eu din nou.

– Individa și-a înfipt bine ghearele în el. N-avea nici o șansă de scăpare. Îl voia neapărat. Bănuiesc că a făcut uz de tot farmecul de care era în stare, devenind irezistibilă...

Mă cuprinse o senzație puternică de irealitate. Parcă eram într-un vis: femeia care gemea ușor în pat, focul care trosnea, mirosul pătrunzător de murdărie care îmi invada nările, podeaua goală cenușie, perdelele din mătase zdrențuită, pereții pătați care se cojeau...

– Nimeni n-a îndrăznit să-ți spună. Cred că Dixie intenționa când te-a invitat la o cafea. Presupun că te lasă un timp să-ți revii, după care va începe să te curteze. Cel puțin, așa se vorbește.

– Nu e o glumă, Chris, nu-i așa? întrebai eu scuturând din cap, ca și cum aș fi încercat să-mi limpezesc gândurile care-mi bâzâiau în minte, amețitor. N-ai fi în stare de o astfel de cruzime...

Îmi spuse că nu era vorba de nici o glumă și îmi prinse amândouă mâinile în ale lui, în timp ce eu tot încercam să-i explic că nu poate fi adevărat, că Peter nu avusese timp să iasă cu altcineva, pentru că eram tot timpul împreună, cu excepția acelor dăți când avea întâlnire cu avocatul.

– Asta era scuza lui. Fata are un apartament în oraș, iar Peter e un fraier.

L-am întrebat dacă e tot studentă la medicină, iar el a scuturat din cap.

– Ai cunoscut-o și tu, Chris?

– Da, răspunse el după o pauză, privindu-mă cu o expresie de furie și durere.

– E frumoasă?

– E frumoasă, dar e o stricată. Mi-a dat undă verde din prima zi în care am cunsocut-o. De fapt, procedează așa cu toți bărbații. Doar o cunoști foarte bine.

Stăteam îngenuncheată la picioarele lui, copleșită de suferință și durere, și totuși, în adâncul sufletului, tot mai speram că nu e adevărat.

– Este sora ta vitregă... Melissa Martin.

Am uitat că-i promisesem lui Dixie că voi plânge numai pe umărul lui. De fapt, nu plângeam. Îl priveam

fix în față, scuturând din cap ca și cum aș fi negat posibilitatea ca Peter să iubească pe altcineva decât pe mine.

Vocea moașei rupse tăcerea.

– Vai de mine, sunteți deja epuizată! spuse ea venind până la mine și punându-mi mâna pe umăr. Acum nu vă mai faceți griji. Nu va dura mult. Terminăm îndată și apoi vă puteți întoarce în pat alături de tânărul acesta.

Chris râse și spuse că lui îi convine... apoi adăugă, dând drumul ușor mâinilor mele că va trebui să ne căsătorim mai întâi.

– Aș fi foarte onorat dacă domnișoara ar vrea să mă accepte, declară el și mi se păru cea mai ciudată declarație de dragoste de care auzisem sau citisem vreodată. Îmi pare rău că eu a trebuit să fiu cel care să-ți spună, șopti el apoi la urechea mea. Preiau eu cazul, Katy...

– N-are nici un rost să trăiesc într-un paradis imaginar. Nu, voi asista eu nașterea. Mulțumesc, Chris, și pentru cealaltă ofertă. Voi ține minte...

Am turnat apă într-un lighean și am început să mă spăl minuțios pe mâini și pe brațe, încă și încă o dată, respectând cu strictețe ritualul fiecărei mișcări.

– Nu mai durează mult. Aproape că ai scăpat de durere, mă adresai eu femeii cu blândețe, zâmbindu-i, știind în același timp că a mea abia începea.

Aceasta își încleștase mâinile de mâinile lui Chris, tot așa cum făcusem și eu înainte, într-un spasm de durere.

Am început să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut, alungând din mintea mea orice alt gând. Țineam capul copilului aplecat, ca să nu se producă o fractură. Scrâșneam din dinți, încercând să-mi imaginez că mă aflu la spitalul Rotonda, la orele de practică. Mă întrebam care e pasul următor. Cel puțin, îl aveam pe Chris lângă mine, să-mi sufle. Zâmbii la gândul că întotdeauna Chris trebuia să-mi șoptească.

– Cordonul, spuse el, ținând masca deasupra feței pacientei.

Spre marea mea ușurare, cordonul ombilical nu era înfășurat în jurul gâtului. I-am șters ochii cu un tampon steril de vată, i-am curățat gura de mucozități, așa că nu mai aveam altceva de făcut decât să aștept următoarea contracție care să-i elibereze umerii. Într-adevăr, n-a mai durat mult până când copilul, alunecos ca un pește, se născu. Rămase o clipă nemișcat, apoi își deschise gura într-un pătrat oribil și țipă cu toată puterea.

– E băiat!

– Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă! Să ai parte numai de fericire toată viața.

M-am dus la Chris, care spăla copilul.

– Nu fi supărată, Katy, spuse el zâmbindu-mi și ridicându-și privirea spre mine. Nu merită. Sunt zeci de indivizi care ar fi onorați dacă măcar ai ști că există. Promite-mi că eu voi fi primul refuzat.

– Promit.

După ce am spălat pacienta, Chris i-a adus copilul lângă ea și, când proaspătul tată intră, miracolul fericirii de pe chipurile lor șterse orice urmă de sărăcie și mizerie din încăpere.

Se crăpa de ziuă când m-am întors împreună cu Chris la spital.

– Ce vei face?

– Presupun că mă voi gândi bine. Va trebui să-i scriu lui Peter și să-i trimit inelul înapoi. Cineva trebuie să anunțe și la ziar anularea logodnei. Va afla și tata. Ce bine că nu sunt acasă! Așa, nu voi fi nevoită să mă întâlnesc cu nimeni din Wentbridge. Nu fi îngrijorat, Chris! Voi trece peste asta!

Sprijinul lui în următoarele câteva săptămâni a fost neprețuit. Trăiam ca într-un coșmar, pe fundal de imagini de chipuri răvășite de femei care nășteau copil după copil. Îmi amintesc și acum de Rotonda, cu studenții și doctorii cu aer cosmopolit, cu sunetul strident al soneriei care anunța o naștere apropiată, cu amfiteatrul pe unul din pereții căruia era scris în latină.

„Tăcerea este de aur”. Mă luptam să dau impresia că nu-mi pasă că l-am pierdut pe Peter... iar Chris Keller îmi salvă onoarea.

Am mers cu el la cinema... am dansat cu el... îl ascultam când îmi spunea cât de mult mă iubește. Chris își dădea seama cât de pustiu îmi era sufletul și era extrem de bun și de tandru cu mine. Am dat anunțul de rupere a logodnei și cei de la spital credeau că-l alesesem pe Chris în locul lui Peter, iar eu am avut lașitatea de a-i lăsa să creadă așa și de a nu le spune adevărul... că eu fusesem cea părăsită... și că Peter își acceptase recunoscător libertatea.

Când m-am întors în Anglia, susțineam că partea cea mai rea trecuse, dar de fapt știam bine că greul, într-un fel, abia începea: aveam să mă întâlnesc cu Peter, cu ceilalți studenți și doctori de la facultate. Nu aveam cum să scap... urma să dau ochii cu tata, cu Harriet... și cu Melissa. Dar n-avea rost să stau și să tremur de groază așteptând momentul... așa că, având-ul pe Chris lângă mine, mi-am făcut curaj și m-am dus împreună cu acesta acasă, la Ketton, în prima duminică după întoarcerea mea. Singură cu tata în cabinet, am reușit să-l conving că nu-mi păsa prea mult.

– Melissa a venit cu Peter aici... Ce prost gust din partea ei să-l aducă și din partea lui, să vină... Peter a devenit o epavă. Știu asta chiar de la Dixon Brookes. A venit aici într-o zi, în timp ce tu erai în Irlanda, să întrebe

de tine... era îngrijorat de evoluția lui Caston. Cred că se gândea că tu l-ai putea readuce pe calea cea bună, dar nu cred că mai poți face ceva.

Mă întrebă apoi, mângâindu-mă pe obraz, dacă sunt fericită cu Crhis și l-am mințit, spunându-i că da, deși mi-a fost rușine că l-am amăgit așa.

– Dixon Brookes a vorbit foarte frumos despre tine, Katy. E de părere că ai făcut progrese mari. Din fericire, Harriet și Melissa erau în oraș, așa că am fost singuri. Bessie ne-a servit ceaiul. Toată după-amiaza Dixon, Brookes n-a vorbit decât despre tine... spunea că Peter a fost un prost că te-a părăsit... apoi a spus câteva lucruri dure la adresa Melissei...

Așadar, acasă rezolvasem problema. Rămânea acum de abordat anturajul meu de fiecare zi.

La orele de practică și la cursuri, colegii îmi arătaseră mai multă simpatie și căldură decât de obicei. Cu Peter m-am întâlnit prima dată față în față pe coridor, spre bibliotecă.

– Bună, Kay.

Am rămas pe loc, privindu-l.

– Of, Doamne, Kay! Îmi pare rău.

Păru pentru o clipă că e gata să se arunce la picioarele mele și să-mi ceară iertare; văzându-l, mi-am dat seama că încă îl iubesc și că-l voi iubi întotdeauna și am simțit din nou vechea durere.

– Nu-i nimic.

– Nu mă urăști?

Am reușit să-i zâmbesc, spunându-i că între noi nu poate fi vorba de resentimente, pentru că am fost întotdeauna buni prieteni și lucrul acesta nu se putea schimba. I-am întins mâna și el mi-a luat-o cu un fel de disperare, ținând-o mult timp, apoi se aplecă și o sărută, după care se întoarse brusc cu spatele și plecă. M-am ascuns într-o cabină telefonică de pe coridor, amintindu-mi cum, demult, tot așa încercasem să mă refugiez și el m-a scos afară și m-a sărutat. Era întuneric înăuntrul cabinei, așa că m-am întors cu spatele spre culoar, am ridicat receptorul, prefăcându-mă că vorbesc cu cineva... Era foarte întuneric și m-am gândit că, de fapt, nu trecuse ce era mai rău.

Poate că mă înșelam. Un interludiu ciudat cu Dixie a adus un punct de răscruce. Era începutul lui octombrie și hotărâsem să asist la o discuție de caz, condusă de doctorul Fearon, la spital. Am ajuns mai târziu și m-am strecurat în rândul din spate și abia atunci am văzut că-l înlocuia doctorul Dixon Brookes.

Încăperea, cu scaune aranjate câte patru în linie, era plină cu studenți, asistente, absolvenți... de toate vârstele, sexele și naționalitățile, sau cel puțin așa păreau. Vocea lui Dixie avea o notă de exasperare și speram să nu fi observat întârzierea mea.

– ...Dar nu se poate să se fi pierdut. Era în dosar ieri. În sfârșit, să trecem la radiografii...

În timp ce O'Donnell i le pregătea, Dixie își plimba privirea asupra auditorului, când, deodată, mă văzu.

– Catriona Fiona! Bine ai venit acasă. Presupun că și la spitalul Rotonda se pierd rapoarte importante... se pare că nu putem păstra ordine în registru, aici... Oricum, e o plăcere să te avem din nou printre noi.

Îmi zâmbi, apoi reveni la cazul pe care-l discuta. N-au lipsit, ca de obicei, ironiile și remarcele spirituale din expunerea lui. Când termină, se ridică și-și convocă asistenții într-o jumătate de oră. Tocmai mă pregăteam să ies, când mă strigă:

– Catriona, rămâi puțin, te rog. Vreau să discut cu tine.

Când sala s-a golit, m-am dus lângă el, rămânând în picioare, cu mâinile la spate, ca o școlăriță.

– Așază-te pe masă, îmi spuse el. Doar îți place să te cocoți așa și asta e o discuție neoficială. Catriona... începu el, apoi tăcu... mă privi fără speranță... se ridică și luă buretele, începând să șteargă tabla.

– Șterg eu tabla. Vă murdăriți de cretă pe haină...

Aruncă buretele pe masă, ca și cum ar fi fost o grenadă.... ca și cum ar fi dorit să explodeze și să ne transforme pe amândoi într-o mulțime de bucăți.

– Știi că ai promis. Am încercat să-ți spun chiar eu, dar n-am putut. N-am putut să fiu eu cel care să aștearnă

pe fața ta această expresie de durere pe care o ai acum.... dar ai promis că vei veni la mine dacă ai necazuri.

– Am aflat cât eram înIrlanda, așa că n-am putut veni la dumneavoastră. În plus, n-a fost chiar atât de rău. Am suportat bine.

– Cum ai...? Caston...? Cine...?

– Chris Keller mi-a spus.

M-am dus la tablă și am început să-mi fac de lucru cu creta, astfel încât să-mi ascund fața și minciunile de el. Am început să desenez o inimă.

– Keller? Cel cu canotajul?

– A făcut și el practică la Rotonda, cu mine. Eram amândoi pe teren, chemați să asistăm o naștere și s-a prelungit ore în șir.

Umbream pereții ventriculari cu atâta grijă, de parcă întreaga viață depindea de acuratețea acelui desen.

– Așadar, ai plâns pe umărul lui Keller?

– N-am plâns pe umărul nimănui. De fapt, nici n-am plâns... poate doar într-o cabină telefonică, ori acolo nu e loc să plângi pe umărul cuiva.

– Acum ești îndrăgostită de Keller?

M-am întors cu fața spre el și abia acum eram pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Nu-l iubesc. Și dacă l-aș iubi, ce importanță ar avea? Melissa ar veni și mi l-ar lua. Îmi ia totul... mama, tatăl... casa... pe Peter... Îl iubesc pe Peter și-l voi iubi mereu...

Apoi am încercat să mă abțin, conștientizând ciudățenia acestei scene.

– Biata Catriona Fiona! spuse el blând. Așadar, asta e. Nu te necăji! Se va întoarce la tine. Se va sătura de Melissa și se va întoarce la tine. Atunci, însă, să nu-l ierți; trimite-l tu la plimbare. Și, chiar dacă te afli în Tombuktu, urcă-te într-un taxi și vino să-mi spui că ai făcut asta.

– N-aș putea niciodată să-i întorc spatele. Îl iubesc.

– Doar crezi că-l iubești. Fii rațională și deschide bine ochii. Încearcă să-i vezi și pe el și le Melissa, așa cum sunt cu adevărat, la adevărata lor valoare... și, după ce vei termina cu el definitiv, vino direct la mine.

Se îndreptă grăbit spre ușă, apoi se întoarse și mă întrebă dacă am nevoie să mă ducă undeva cu mașina. Am scuturat din cap și figura lui își schimbă brusc expresia văzând tabla din spatele meu.

– La naiba, nu vezi că valvulele alea nu sunt corect desenate?

Am luat buretele și creta și am făcut mica modificare necesară, dar când m-am întors din nou, ieșise deja.

Capitolul 8

Îmi găsisem un refugiu în munca de la clinică și din sala de operații. Eram destul de împăcată sufletește, dar uneori vechea durere răbufnea, luându-mă pe nepregătite; atunci, redeveneam îngrozitor de tristă.

Bântuiam peste tot prin spital și probabil că Dixie se plictisise să mă tot aibă în spatele lui la toate orele de clinică. Într-o zi, mă luă de braț și mă conduse până afară pe coridor.

– Nu mai munci așa mult, Catriona. Vrei să dovedești ceva cuiva? Sau poate ție însuți?

– Nu știu. Cred că e ca un calmant.

– Nu arăți bine. Fă-ți timp să te odihnești. Du-te să dansezi cu Keller, sau cu McLeod, sau cu O'Donnell... cu oricare din bărbații de aici atât de îndrăgostiți de tine. Doar ai de unde alege. Se rezemă de fereastră și oftă. Îl aștepți să se întoarcă?

– Nu se va mai întoarce la mine.

– Ba da. Îți promit că da. Nu mă îndoiesc de asta. Va veni târându-se la tine. Dumnezeule! N-ai văzut cu ce ochi te privește?

La scurt timp după aceasta, Melissa veni să mă viziteze la spital. Trecuse mai întâi pe la locuința mea, dar acolo i se spusese că-mi petrec toată ziua la spital, așa că veni unde eram. Aveam câteva clipe de răgaz pe care mi le petreceam în laboratorul de radiologie, încercând să descifrez o radiografie. Până atunci eram obișnuiți să primim rezultatul de la medicul radiolog, dar, deodată, Dixie ne pretindea să putem interpreta noi înșine filmul. Așa că în dimineața aceea mersesem în laborator și, într-un colț, mă chinuiam să descifrez radiografiile, fără prea mare succes. Fuseseră și Chris și O'Donnell mai devreme, dar plecaseră după prânz. Refuzasem să merg și eu cu ei, dar, cum nu reușisem să progresez aproape deloc, m-am retras dezamăgită în aripa rezidențială a spitalului, în living, unde am adormit imediat într-un fotoliu. Am visat că eram în Ketton, în dormitorul mamei și că ea urca scările... un coșmar, având în vedere că era moartă. Împingea ușa să intre, dar încercam s-o împiedic să intre. Ușa cedă centimetru cu centimetru și se deschise și, așa cum visele fac totul posibil, nu mai era mama, ci Harriet care venise să mă bată. M-am trezit brusc și am văzut-o pe Melissa stând în picioare. Purta o haină superbă din blană de leopard.

– Sunt într-o oarecare încurcătură, draga mea, începu ea imediat, aruncându-și neglijent șalul și mănușile pe masă. Îmi pare rău de toată povestea asta cu Peter, dar ce puteam face dacă el s-a îndrăgostit de mine?

O priveam de parcă făcea parte în continuare din vis.

– Ce s-a întâmplat?

– Fostul tău iubit m-a adus în această încurcătură. N-am principiile tale morale, Katy și nu voi nega faptul că am fost amanți.

Se așeză în fotoliul din fața mea, își întinse picioarele și continuă să vorbească, privind focul din cămin.

– Recunosc că l-am sedus, ca să spun așa, și acum sunt în încurcătură.

– Ești însărcinată?

– Dumnezeule, în nici un caz! Doar nu sunt chiar atât de fraieră, chiar dacă el este. Nu! Problema este alta. E ceva legat de profesia de medic. Peter m-a inițiat în ceva cu care n-aș fi avut nici un fel de tangență dacă n-ar fi fost el. Presupun că el practica deja și căuta un tovarăș. A spus că a început din cauza tensiunii din timpul examenelor, dar de fapt, încerca să se ridice la înălțimea pretențiilor mele.

– Ce naiba încerci să-mi spui?

Se ridică și se sprijini de placa de marmură de deasupra căminului, lovind cu piciorul în apărătoarea de foc și evitându-mi privirea.

– Ne drogăm.

În secunda următoare, sării în picioare, negând vehement că așa ceva e cu putință.

– Nu-i adevărat. Peter nu se droghează. Nu ți-a dat droguri...

– La început mi-a dat o tabletă sau două, apoi am început să ne procurăm constant. Problema mea este că nu mai am sursă de aprovizionare. Din câte știu, Peter s-a întors în brațele tale iubitoare, așa că nu mai am de unde să fac rost.

– Minți, Melissa.

– În legătură cu faptul că Peter se droghează? Uită-te la brațele lui. Haide, Katy. Tu trebuie să ai acces la substanțele astea. În schimb, nu voi mai avea nici o legătură cu Peter. Ți-ar prinde bine banii, iar eu îmi pot permite să plătesc. Ai putea să iei din spital orice cantitate vrei.

– Nu sunt doctor încă. Nu te pot ajuta. De altfel, nu cred nici un cuvânt din ce-mi spui...

Mi-am amintit cum, în urmă cu câteva săptămâni, când am intrat în timp ce Peter se spăla pe mâini, am observat niște înțepături de ac pe brațele lui... m-am mirat... dar nu m-am mai gândit apoi. Mi-am amintit, de asemenea, de stările de depresie pe care le observasem în ultima vreme la el, de momentele lui de exaltare nejustificată, de irascibilitatea lui.

– E adevărat, Katy. Să ard în flăcările iadului dacă nu-i așa. Peter m-a făcut să iau droguri. Acum, cred că el s-a vindecat și sper să se poată abține în continuare.

Am lăsat-o pe Melissa acolo, lângă șemineu și m-am dus la May Regan, funcționara de la registratură, căreia i-am povestit totul. M-a sfătuit să-l las pe Peter să-și rezolve încurcătura. Am insistat, i-am spus că încă îl iubesc pe Peter. Înduioșată, m-a trimis s-o aduc pe Melissa într-una din sălile de consultație; într-adevăr, coapsele ei perfecte purtau urmele înțepăturilor de ac și cicatrice.

– Scoate-ți toată povestea aceasta din minte, îmi spuse May Regan, scoțându-mă din încăpere. Uită că s-a petrecut vreodată. O voi îndruma spre unul din centrele din Londra. Nu te amesteca.

M-am plimbat mult timp în grădina din spatele spitalului, încercând să-mi pun ordine în sentimente. Peter intenționa să se întoarcă la mine și brusc, mi-am dat seama că nu-l mai doream. Melissa omorâse marea mea dragoste care trebuia să dureze o veșnicie. O văzusem în intimitatea unui consult medical... degradată... mă gândisem, fără să vreau, la relația ei cu Peter... și dintr-o dată, nu mai voiam să am nimic de-a face cu el. Tremuram de frig în bătaia vântului tăios al acelei seri; cu toate acestea, vântul ce-mi răvășea sufletul era și mai aspru. Era timpul să intru; eram înghețată, îmi

clănțăneau dinții și-mi tremurau mâinile. Peter se întorsese la mine, dar, metaforic, îl alungasem. M-am gândit la ceea ce-i promisesem lui Dixie și mă întrebam dacă vorbise într-adevăr serios. Oare acesta era momentul să-mi respect promisiunea? Brusc, am simțit nevoia să merg la el. Îmi doream acest lucru așa cum nu-mi aminteam să-mi fi dorit ceva mai mult în viață. Doream să-mi așez capul pe umărul lui și să-i simt brațele cuprinzându-mă. Am urcat scările în fugă și, ajungând în capătul acestora, am întors brusc capul, auzind zgomotul unei mașini; era mașina lui Dixie, condusă de Jefferson. Am rămas acolo, privind-o, neștiind dacă să cobor din nou treptele și să mă duc la el, sau nu.

Chiar în clipa aceea, Dixie ieși grăbit din spital, ciocnindu-se de mine. Aș fi căzut pe scări dacă nu m-ar fi prins în brațe. Mă recunoscu imediat și am văzut pe fața lui că bârfele din spital erau adevărate. Într-o fracțiune de secundă, am putut citi în expresia feței lui întreaga dragoste ce mi-o purta. Apoi, își ascunse emoția în spatele obișnuitei măști convenționale.

– Dumnezeule! Ai înghețat! Ce-ai pățit?

– M-am plimbat în grădină.

M-a luat de mână și m-a dus înapoi, de-a lungul coridorului, până la șemineu, trecând pe lângă portarul care s-a prefăcut că nu ne vede.

– N-a fost nevoie să iau un taxi. M-am gândit la tine și-ai apărut.

– De ce voiai să iei un taxi? Ah! Dumnezeule! Așadar, s-a întors la tine?

– Într-un mod ciudat, s-ar putea spune. Probabil că intenționează.

– Îl vei alunga?

Imediat ce rosti aceste cuvinte se întoarse cu spatele spre mine, strângând marginea plăcii de deasupra căminului cu degetele ale căror articulații se albiseră de încordare.

– Nu-l mai iubesc.

– Înseamnă că-l iubești pe Keller?

Când i-am spus că nu e Keller, se întoarse și mă prinse de umeri.

– Atunci, pe care dintre caraghioșii aceia tineri?

Eram atât de bucuroasă dându-mi seama că, de fapt, pe el îl iubeam, încât am început să râd. Probabil că-l iubeam de luni de zile, fără să știu.

– Pe nici unul dintre caraghioșii cei tineri. Am fost eu însămi surprinsă când mi-am dat seama despre cine e vorba...

Expresia de pe figura mea trebuie să fi fost suficient de elocventă. Încă mă mai ținea de umeri.

– Doar nu încerci să-mi spui că mă iubești pe mine, Catriona? Știu că te-am iubit din prima zi în care te-am

văzut, când O'Donnell te-a trimis la mine cu acel mesaj. Dacă ai vrea să te căsătorești cu mine, aș fi cel mai fericit om de pe pământ, dar nu cred că vorbești serios...

– Te iubesc foarte mult.

Mă ridică în brațe și alergă cu mine pe coridor, pe trepte, până la mașină. Ochii portarului păreau să-i iasă din orbite, dar nu era timp de explicații. În mașină, Dixie mă înveli cu pledul pe genunchi. Mă ținu de mână, fără să spună nimic, până am ajuns la locuința lui din Charrington Square. În vestibul ne întâmpină un seter roșcat și o doamnă cu o expresie gravă, pe care mi-o prezentă ca fiind menajera lui.

Am intrat în biroul cu mobilier stil Chippendale și covor gros și moale; mă așeză într-un fotoliu lângă șemineu, apoi, stând în picioare rezemat de placa de marmură, mă privi neîncrezător.

– Vrei să spui că... mă iubești și vrei să te căsătorești cu mine? Nu cumva este o farsă spre amuzamentul colegilor tăi?

– Nu sunt instrumentul nici unei farse.

– Dar Keller, O'Donnell, McLeod... toți tineri, ca și tine. Ai fi putut alege pe oricare din ei. Nici măcar nu-ți place de mine... ca să nu mai vorbim de dragoste... La început te temeai de mine, apoi ai învățat să mă înfrunți când te terorizam...

– Mă bucur că recunoști, cel puțin, că mă terorizai, râsei eu.

Când Connie, menajera, s-a întors cu o tavă cu băuturi, a fost prima care a auzit vestea și-a toastat în cinstea noastră, apoi se întoarse să pregătească în continuare cina, cu fața luminată de un zâmbet fericit, după ce i-am spus că speram să devin foarte curând medic și că intenționam să lucrez, așa că n-aveam să mă amestec deloc în gospodărie. I-am promis, de asemenea, că nu-i voi da nici un fel de bătaie de cap și că voi fi o mamă bună pentru Rusty, seterul, ceea ce o făcu să mă accepte cu brațele deschise. Parcă eram din nou în brațele lui Bessie... Amintindu-mi de Bessie, mi-am amintit deodată de toată nefericirea de la Hill House și de Peter. Uitasem și de el și de Melissa. Acum, începusem să mă întreb dacă se drogase vreodată. Am alungat tristețea, surghiunind-o în acel ungher al sufletului meu în care strânsesem toate tristețile din viață.

Dixie îmi aduse un pahar cu vin de Xeres, apoi își întinse mâna și-mi îndepărtă cu o mângâiere părul de pe frunte.

– Dacă ai ști de câte ori mi-am dorit să fac asta, oftă el.

Apoi puse paharul pe birou și mă luă înbrațe.

– Catriona Fiona, șopti el și-mi acoperi buzele cu gura lui.

Întreaga încăpere începu să se învârtească în jurul meu. Știam cât se poate de sigur că găsisem secretul frumuseții vieții. Dragostea aceasta avea ceva din impetuozitatea unui viclean. Îmi dădeam seama că dragostea mea pentru Peter nu fusese decât o pâlpâire blândă. I-am cuprins gâtul cu brațele și m-am lăsat în voia acelei fericiri fără seamăn.

Duminica următoare am mers la Ketton, la tata, cu Bentleyul lui Dixie, condus de Jefferson. Ne-a primit Harriet, foarte cordial, și Dixie părea chiar cucerit de prietenia pe care aceasta o afișa. Am fost surprinsă când, rămași singuri câteva clipe, se întoarse spre mine, șoptindu-mi:

– Cum se poate ascunde atâta ticăloșie în spatele acestor zâmbete?

După prânz, tata îl luă pe Dixie să-i arate sera, iar eu am rămas singură cu Harriet. Nu dură mult ca să-și arate adevărata față.

– De data asta ți-ai găsit o pereche grozavă.

Nu i-am răspuns, pentru că descoperisem că așa era cel mai înțelept să procedez cu Harriet.

– E puțin cam bătrân pentru tine, continuă ea, gânditoare. Și cam sofisticat, față de cât de neexperimentată ești tu. Bentley condus de șofer... Te vei plimba în Wentbridge ca o ducesă... și e și foarte frumos... și frumos și bogat... bravo ție...

– Voi susține examenul de licență cam în două săptămâni, spusei eu, încercând să schimb subiectul, dar ea continuă pe aceeași linie.

– În orice caz, te-ai asigurat că iei examenul, Katy. Întotdeauna am spus că ești șireată, în ciuda firii tale tăcute și morocănoase. Dar parcă avea reputația de misogin, nu-i așa? Toți acești ani petrecuți singur!

M-am ridicat și m-am dus la fereastră, rugându-mă lui Dumnezeu ca tata să apară mai repede.

– A avut vreo dezamăgire în dragoste?

– Nu știu.

– Bine, dar ar trebui să știi. O soție trebuie să știe astfel de lucruri. Nu m-ar surprinde să fie din aceia... Aceasta ar explica totul. Mă gândesc că poate are înclinații de homosexual, scumpo. În definitiv, și tu ai o alură mai băiețoasă. Chiar și tatăl tău recunoaște acest lucru.

Când m-a văzut venind spre ea, se ridică, dându-și seama că exagerase. Am ajuns în fața ei și, ridicându-mi mâna, am lovit-o cât am putut de tare pe obraz, apoi încă o dată, pe celălalt, după care i-am întors spatele și m-am dus în seră la tata și la Dixie. La scurt timp după aceea, am pretins că mă doare capul și am plecat. N-am mai vorbit cu Harriet și nici n-am mai venit la Ketton. Tata venea foarte des în apartamentul meu și era iar ca altădată, când stăteam lângă foc și discutam.

Nici nu mi-am dat sema când a trecut timpul și a venit ziua examenului. Dixie nu se abătuse de la hotărârea lui de a nu discuta cu mine despre examen. Seara dinaintea zilei respective, mă sărută și-mi șopti în treacăt: „Ai povestea aia mâine, nu-i așa? Îți urez succes”. Apoi plecă în grabă, ca și cum s-ar fi temut să nu-l întreb ceva în legătură cu subiectele. Privind acum în urmă, știu că nimeni nu l-ar putea acuza că a fost părtinitor. La examenul practic, a stat la celălalt capăt al salonului. La examenul oral, nu s-a prevalat de dreptul de a mă tortura, lăsându-mă pradă celuilalt examinator pentru care nu eram decât un număr pe o listă. Au urmat examenul de chirurgie și de medicină generală, totul terminându-se la sfârșitul săptămânii. Și noi, candidații, eram terminați, dar cel puțin sâmbătă dimineață, când m-am dus la avizier să verific rezultatele, numele meu era acolo, pe listă. Puteam spune că devenisem medic. Viitorul meu părea asigurat și n-aveam nici un motiv de a nu trăi fericită până la sfârșitul zilelor.

Capitolul 9

Dixie mă presa să ne căsătorim imediat, dar voiam mai întâi să fiu angajată în cadrul spitalului și să-mi fac o carieră.

– Ai promis postul fără nici un fel de problemă, mă asigură el, dar Caston și Keller vor fi angajați și ei, cu siguranță. N-ai observat că sunt gelos?

– Sunt foarte copilăroși. Pe când tu... ești extrem de sofisticat, matur, chiar dacă ești doar cu treisprezece ani mai mare decât mine... și te doresc foarte mult.

Hotărâsem în cele din urmă să le fac pe amândouă, adică să lucrez și să mă căsătoresc. Apoi, o serie de evenimente tragice mi-au zădărnicit planurile.

Totul începu în ziua în care urma să depun jurământul lui Hipocrate și care ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața mea. Tata promisese să vină să asiste. Ne înțelesesem să vină să mă ia de acasă, numai

că n-a apărut. În ultima clipă, am luat un taxi și am plecat. Eram îngrijorată. Tata era cel mai punctual om și m-ar fi anunțat dacă intervenea ceva care să-l rețină.

Eram toți în ținută festivă: fustă neagră și bluză albă, fetele, iar băieții, smoching și purtau pentru prima oară robă și tocă.

Nu mă simțeam foarte bine – aveam o tuse care mă ținuse trează jumătate din noapte. Ceremonia mi se părea că durează prea mult. Am spus jurământul toți în cor, apoi trebuia să meargă fiecare la tribună ca să semneze. Așteptam să fiu strigată și tot priveam peste umăr, în spate, să văd dacă nu cumva sosise tata. În cele din urmă, l-am văzut pe Dixie venind. Era o mângâiere, deși mă întrebam cum de întârziase și el. Continua să mă îngrijoreze absența tatei. Pesemne că intervenise un caz urgent. Știam foarte bine că viața unui doctor era plină de neprevăzut.

Când ceremonia s-a terminat, m-am dus la Dixie și l-am sărutat. Toți se îmbrățișau în jurul nostru și simțeam că debordez de tinerețe și de bucuria de a trăi. Dixie părea însă să aibă o atitudine cam rigidă, așa că m-am retras.

– Scuză-mă. Nu trebuia sărutat profesorul în public?

– Nu, nu e vorba despre asta. Poți veni la mașină?

L-am văzut îngrijorat și tensionat și mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Am avut pentru o clipă bănuiala

naivă că făcuseră o greșeală de calcul la medii și că de fapt, nu trecusem examenul. Apoi, amintindu-mi de tata, l-am prins pe Dixie de braț.

– S-a întâmplat ceva?

– Vino la mașină. Îți spun acolo.

Ne-a luat destul de mult timp ca să ne facem loc prin mulțimea de absolvenți, studenți și părinți.

– S-a întâmplat ceva cu tata, nu-i așa?

Nu mi-a răspuns. Continua să-mi țină strâns mâna. Când în sfârșit am urcat în mașină, mi-a cuprins umerii cu brațul.

– A murit tata, șoptii eu.

El tot nu răspunse nimic și am știut că tăcerea lui nu putea fi decât o încuviințare.

– Cum...?

– Un accident de mașină, când venea aici... A derapat.

– Dumnezeule!

– A murit pe loc.

L-am întrebat unde îi duseseră trupul neînsuflețit și mi-a spus că la morga spitalului.

– L-au adus la secția Accidente și când au văzut cine e, m-au chemat. L-am identificat. Nu mai este nevoie să îndeplinești nici o formalitate.

Era ca și cum asistam la un schimb de replici într-o piesă.

– A fost grav rănit? mă auzii întrebând.

– Răni în regiunea toracică. Fața lui are o expresie de împăcare. Și-a găsit în sfârșit liniștea.

Am spus că vreau să merg la spital să-l văd, dar n-a fost de acord.

– Imediat ce putem să ne facem loc prin această mulțime, te duc acasă la mine. Poți sta la mine câteva săptămâni. Connie va fi încântată să aibă cui purta de grijă.

– Trebuie să-l văd. Trebuie să-l văd acum. Sunt datoare să fac asta. Te rog, du-mă acolo. Nu mă interesează că încă nu l-au aranjat și nu l-au așezat într-un sicriu. Sunt obișnuită cu atrocitățile morții. Pentru Dumnezeu, Dixie! Trebuie să procedez așa.

Încercă să mai opună rezistență, invocând tot felul de pretexte, apoi cedă brusc și-l rugă pe Jefferson să ne ducă la spital.

Mă mișcam de parcă mă aflam în plin coșmar.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară doctor, începu William, portarul sălii de morgă. Chiar în ziua absolvirii... Nu ne așteptam să veniți atât de repede. N-am avut timp să... Ar fi bine să veniți puțin mai târziu... Este așa cum l-au adus.

Am trecut de el și m-am dus la dulapul frigorific, unde William trase targa pe care fusese așezat tata. Dixie îi descoperi fața și mă aplecai să-i sărut buzele reci. Un miros puternic, inconfundabil de whisky mă izbi. Arăta

liniștit, ca și cum dormea. I-am mulțumit lui William și m-am trezit înapoi în mașină, fără să știu cum ajunsesem acolo. Mă mișcam mecanic, într-o stare de semiconștiență. Singurul lucru real părea să fi rămas mâna lui Dixie care mă strângea ca o menghină.

– Nu vreau să i se facă autopsie, dacă acest lucru poate fi evitat. Din moment ce nimeni n-a fost rănit, nu cred că poliția trebuie neapărat să ancheteze cazul. Poți să aranjezi tu aceasta pentru mine?

– Da, răspunse el grav.

Părea să nu fi trecut decât o clipă până am ajuns în cabinetul lui Dixie; Connie îmi dădea să beau coniac.

– Caz de conducere a mașinii în stare de ebrietate, nu-i așa? întrebai eu când am rămas singuri, ridicând spre el o privire îngrozitor de tristă.

Nu spuse nimic și cuvintele începură să se reverse de pe buzele mele într-un șuvoi necontrolat.

– Harriet l-a transformat într-un bețiv. A făcut din el un Frankenstein pe care să-l poată ține sub control. Ajunsese să bea toată ziua... și chiar toată noaptea. Când venea la mine, mă mințea, îmi spunea că renunțase la băutură. Dar întotdeauna în mașina lui era ascunsă pe undeva o sticlă cu băutură. Harriet l-a distrus... l-a făcut să decadă tot mai mult. L-a distrus, tot așa cum Melissa a distrus-o pe mama.

Mă privi uimit, apoi mă luă în brațe și se așeză cu mine pe canapea, ținându-mi capul strâns lipit de umărul lui și mângâindu-mi părul.

Atunci i-am spus toată povestea... cum a murit mama, cum n-am reușit să-i dau tabletele suficient de repede. De aceea știam atât de bine, la începutul stagiului, despre trinitril, pentru că mama lua nitroglicerină de mult timp.

I-am povestit despre tabletele de zaharină și despre cele de nitroglicerină din biroul Melissei, și despre faptul că eram convinsă că le schimbase cât timp m-am dus să-l chem pe tata.

– Să ne căsătorim cât mai repede, șopti el. Vom pleca într-o lungă lună de miere și te voi face să uiți toate acestea.

I-am povestit cum a murit Memmylegs și cum am pierdut rând pe rând tot ce iubeam... casa, prietenii, pe mama, pe Peter. Pronunțându-i numele, m-am prins strâns de umerii lui, îngropându-mi fața la gâtul lui.

– Încă îl mai iubești pe Peter? Și el te vrea înapoi. Toți spun asta. Încă îl mai iubești?

Am scuturat din cap, fără să-mi dezlipesc fața de la pieptul lui și l-am auzit implorându-mă să-l iubesc pe el.

Apoi, am povestit din nou cum venise Melissa la spital, cum May Regan o trata împotriva dependenței de droguri, cum, văzând-o pe Melissa în intimitatea sălii de consultație am realizat caracterul sordid al legăturii pe care o avusese cu Peter și cum am conștientizat în clipa aceea faptul că nu mai voiam să am niciodată de-a face cu Peter pentru că Melissa îl întinase.

– Nu-ți mai otrăvi viața din cauza ei. Uit-o. Las-o în grija lui May Regan. Ăsta e un ordin.

– Nu voi mai vorbi niciodată cu ea sau cu Harriet, decât forțată de împrejurări. Tata și-a găsit liniștea acum. Mai bine pentru el... după cum stau lucrurile în Ketton.

Deodată îmi ridicai fața spre el, speriată.

– Ce se va întâmpla cu pacienții lui? Ar trebui să merg acolo...

Am avut un nou acces puternic de tuse. Dixie luă un termometru și mi-l puse sub limbă.

– Trebuie să stai în pat, spuse el citind temperatura, ridicând din sprâncene.

Apoi o chemă pe Connie, care mă conduse în una din camere și-mi dădu o pijama de-a lui cu care să mă îmbrac.

– Îl voi suna pe doctorul Fearon să te consulte și cel mai bun lucru ar fi să te găsească în pat.

Când intră din nou în cameră după zece minute, îmi răsuceam manșetele pantalonilor de pijama. Îmi întinsei brațele spre el, cu mânecile atârnând și arătând ca o sperietoare de ciori. Mă duse în pat, apoi se așeză și el pe margine, răsucindu-mi mânecile până la lungimea potrivită. Vocea lui când îmi răsuna asurzitor în urechi, când se pierdea undeva în depărtare.

– Doctorul Fearon este în drum spre noi.

N-am mai știut nimic până la venirea acestuia; apăruse ca din senin, cu stetoscopul.

– Trebuie să merg la Ketton să țin locul tatălui meu. Nu există un alt medic acolo și poate apărea o urgență. Voi lua câteva aspirine și-mi voi reveni.

– Aspirine! Prostii, fetițo. Nu vei putea merge nicăieri trei săptămâni. Chem chiar acum o ambulanță. Nu-ți face griji pentru pacienții tatălui tău. Dixie va avea grijă să trimită pe cineva care să-l înlocuiască, dacă e cazul.

Am început să plâng fără motiv și fără să mă pot opri.

– Dixie a spus că pot rămâne aici, am spus de parcă aș fi fost un copil de cinci ani.

– Sigur că vei rămâne, spuse Dixie cuprinzându-mi umerii cu brațul și ștergându-mi lacrimile cu batista lui. Nu trebuie să plângi, Catriona. Connie s-a dus să-ți aducă niște haine și atunci vei putea să renunți la pijamaua asta caraghioasă.

– Îmi place pijamaua ta.

Știam că vorbesc prostii, dar nu puteam să mă opresc.

Era un delir ciudat... un somn neliniștit din care mă trezeam din când în când, cu fruntea plină de sudoare. Dixie era întotdeauna lângă mine. De multe ori însă, credeam că e Peter și atunci mă auzeam vorbindu-i.

– Îmi spui că Dixie mă iubește doar ca să mă necăjești. N-are nici un rost să-mi spui că tot spitalul vorbește despre asta. Știu că mă caută din priviri când vine la cursuri, dar asta doar ca să știe de unde să mă ia când mă terorizează. Mă intimidează și mi-e teamă de el

și atunci uit totul și-mi vine să plâng. Ce-ar însemna să încep să plâng în fața tuturor... știam că i-am dat nitroglicerină pentru anghină. Mama lua niște tablete mici și i le aduceam eu de la farmacie. I-am spus că tratamentul indicat era cu nitroglicerină, nu-i așa Peter?

Am privit și am făzut fața lui Dixie. Totul se învârtea în jurul meu. Nu știam unde mă aflu. Era o încăpere străină cu o fereastră înaltă. Am văzut o asistentă cu boneta apretată.

– Peter a murit. Am fost la morgă și l-am văzut. S-a sinucis pentru că ea nu-l mai iubea. Mi l-a luat pentru totdeauna. Acum, nu se va mai întoarce niciodată la mine. E mort.

Asistenta venea și-mi punea comprese reci pe față. Îmi dădeam seama că tata murise și că trebuia să merg la înmormântare... uneori era zi, alteori era noapte și luminile erau aprinse în cameră.

Apoi, deodată, mi-am revenit. Am deschis ochii. Dixie stătea la o masă și scria.

– De ce sunt îmbrăcată tot cu pijamaua ta? șoptii eu. Nu s-a dus Connie să-mi aducă hainele?

Veni repede și se așeză pe marginea patului lângă mine.

– Asta-i bună, după toată gălăgia pe care ai făcut-o ca să rămâi îmbrăcată așa, zâmbi el și mă sărută pe obraz. Te simți mai bine, nu-i așa? Văd că ți-ai revenit.

– De cât timp sunt bolnavă?

– Astăzi se împlinește o săptămână de când ți-ai luat diploma. Bănuiesc că într-o zi sau două poți primi vizite. Jumătate din spital a venit la mine la ușă să se intereseze de tine și bietul Keller era tot atât de înnebunit de grijă ca și mine. Ne-ai speriat îngrozitor cu pneumonia asta a ta.

– E totul confuz în mintea mea. Spune-mi ce s-a întâmplat? N-am visat că tata a murit?

– Nu, n-a fost vis.

– Am luat examenul?

– Da, doctore Chisholm.

– Nu știu cât a fost realitate și cât fantezie și coșmar. Credeam că Peter a murit... că s-a sinucis... că era și mama aici. Mi s-a părut că mi-ai spus că mă iubești; nu mi s-a părut, nu? Chiar mi-ai spus că mă iubești?

– Într-adevăr, așa am spus. Dar, gata, ajunge pentru astăzi; acum trebuie să te odihnești.

– Dar Peter...

– Caston și Keller au fost numiți ieri de către Consiliul Medical ca medici în cadrul spitalului și vor începe lucrul în câteva săptămâni.

– Care dintre ei va lucra cu tine?

– Nici unul.

– Și cine a fost numit în cel de-al treilea post?

– Cel de-al treilea post e special; persoana respectivă va lucra direct cu mine.

Eram îngrozitor de nefericită. Nu mă putusem prezenta în ziua în care se făcuse selecția din cauza bolii, ceea ce însemna că ocazia pentru a ocupa un astfel de post avea să se prezinte abia peste șase luni sau chiar un an.

– E o doctoriță... încă nu știu prea multe despre ea. Până acum n-am mai lucrat cu o femeie doctor, dar are recomandări bune. Și-a luat examenul de licență cu o distincție de onoare, dar asta doar pentru că a flirtat cu examinatorii... în afară de mine. În nici un caz cu mine! spuse el râzând.

M-am gândit că trebuie să fie vorba despre Gillian, care avea reputația de a flirta cu toți bărbații și care era atât de nostimă și de plină de viață. Mi-o și închipuiam privindu-l pe Dixie pe sub genele ei lungi, mătăsoase și mă rodea gelozia.

– E Gillian, spuse el ridicându-se și aplecându-se apoi să mă sărute. Este Catriona. Cum îți închipui că aș permite Consiliului să numească pe altcineva într-un astfel de post important? Este Catriona Fiona, care trebuie să adoarmă imediat dacă nu vrea să suporte consecințele neascultării sale...

*

* *

Abia după două săptămâni mi s-a dat voie să cobor în salon. Eram acasă la Dixie și, după ce a venit de la spital și a dat câteva consultații pacienților săi particulari, mi-a spus că am voie să servesc eu ceaiul adus de Connie.

– Pune, te rog, unul din aceste sandvișuri în buzunar, mă invită el întinzând spre mine platoul.

– Gluma asta s-a cam învechit și nici măcar nu e amuzantă.

– Este minunat să te știu aici, lângă mine. Acum, crezi că am putea discuta puțin?

– Mă mărit cu tine imediat, dacă vrei cu adevărat, anticipai eu. Aș fi vrut să-mi fac o carieră mai întâi, dar nu țin neapărat dacă nu vrei să mai aștepți. Mă miră totuși că mai ești încă dispus să te căsătorești cu mine după ce ți-am creat atâtea probleme... după toate prostiile pe care pesemne le-am spus în timp ce deliram.

– În cea mai mare parte, ce ai spus a fost foarte măgulitor pentru mine.

– Și restul?

– Dezvăluiri despre tine. Am aflat, într-adevăr, o mulțime de lucruri pe care nu le știam.

– Așadar, nu se mai pune problema căsătoriei, încercai eu să glumesc.

– Ba da, și încă mai mult ca oricând. Vom discuta foarte curând despre asta, dar au intervenit câteva

lucruri de când ai fost scoasă din circulație. Am încercat să le rezolv cât am putut de bine. Crezi că te simți în stare să discutăm despre acestea?

Încuviințai din cap.

– Este vorba în principal despre tatăl tău. M-am ocupat de înmormântare. Ancheta pentru stabilirea cauzei morții s-a desfășurat fără probleme. Nu s-a menționat... nimic din ceea ce ne îngrijora pe noi. Harriet s-a dus în oraș, la Melissa, lăsând totul în grija mea, dar au apărut amândouă la înmormântare... foarte seducătoare în doliu. Preotul din Ketton a ținut slujba și o cuvântare plină de cuvinte de laudă la adresa muncii pe care tatăl tău a desfășurat-o acolo în ultimii treizeci și cinci de ani. Îți voi povesti și despre aceasta curând. Biserica era plină cu pacienții lui și o mulțime de oameni au venit apoi la mine și au vorbit foarte frumos despre tine... și te rog să pleci de la fereastră și să te așezi din nou unde stăteai lângă foc, dacă nu vrei să răcești așa încât să-ți fie fatal de data aceasta. Nu e nici o rușine să plângi pentru așa ceva.

– Nu plâng.

– Da, sigur. Uitasem că tu nu plângi... decât când vrei să rămâi la mine acasă și să dormi îmbrăcată cu pijamaua mea.

Veni și mă aduse înapoi lângă foc, îmi dădu ceașca plină cu ceai și-mi îndesă un sandviș întreg în gură.

– Nu știu cum de ți-a venit ideea că oamenii le plac pe Harriet și pe Melissa mai mult decât pe tine. Îți jur că puțin a lipsit să nu se arunce în ele cu pietre... și dacă ai fi auzit cum vorbea lumea despre tine și părinții tăi... Îți voi spune cândva, dar nu acum, deocamdată... Și am o surpriză pentru tine... o surpriză plăcută. Am angajat-o pe Bessie... pe Bessie a ta... s-o ajute pe Connie. Nu mai poate de bucurie la gândul că va fi din nou lângă tine.

– Vai, Dixie! Este cea mai mare plăcere pe care mi-o puteai face!

– Iar Melissa... ca de obicei, n-a pierdut nici o ocazie de a încerca să mă atragă, numai că i-am retezat orice elan spunându-i că sper că a renunțat la plăcerile drogurilor...

– Doar n-ai făcut așa ceva! spusei eu de-a dreptul îngrozită că mă trădase. Era un secret profesional; n-ar fi trebuit să-ți spun.

– Se admite între soți.

– Bine, dar încă nu suntem căsătoriți!

– Vom fi în curând. Și, dacă mai continui să fii supărată pentru asta, nu-ți mai povestesc nimic. Ar fi păcat, pentru că mi-a făcut o deosebită plăcere să-mi îngenunchez inamicul. Te-am reprezentat din oficiu și am câștigat detașat. Trebuie să fi fost un om grozav. A lăsat o scrisoare deschisă adresată ție. Ar fi trebuit să le vezi fețele când avocatul a citit-o. O voi păstra până când

te restabilești complet... poate o lună sau două. O vom citi împreună, atunci. Apropo, tatăl tău ți-a lăsat absolut totul... cu o mică excepție.

– Nu există nici o clauză pentru Harriet? Nu i-a lăsat nimic?

– Da și nu. I-a lăsat moștenire conținutul pivniței lui cu vinuri și Harriet a fost foarte surprinsă și a atacat testamentul, dar Reeves, avocatul, a pus-o imediat la punct... Mi-a plăcut acest individ... Banii mamei tale îți revin în totalitate. Tatăl tău i-a avut în păstrare. Așadar, ești moștenitoare... Fearon și cu mine am avut câteva zile în care am luptat cu desperare să-ți salvăm viața. Desigur, nu vom fi nevoiți să mai trecem prin astfel de clipe dacă te hotărăști să mănânci...

După care îmi încărcă din nou farfuria, obligându-mă să mănânc.

– Și acum, să trecem la lucrul cel mai important din lume – adică din universul meu: apropiata noastră căsătorie. Nu voi fi atât de egoist încât să te împiedic să lucrezi, dacă îți dorești atât de mult. După rezidențiat, te vei ocupa de îndatoriri mult mai seducătoare decât cele de a lucra cu mine – și anume, de a-mi fi soție. Apoi, vom pleca timp de șase săptămâni. Îți convine? Știi că, în spital, ai reputația de a exercita o influență liniștitoare asupra mea?

– Glumești! Parcă e necesară o astfel de influență!

Capitolul 10

Mă resemnasem în fața morții tatălui meu. În definitiv, știam că era iar alături de mama. În adâncul sufletului meu, eram conștientă că-l pierdusem cu ani în urmă, când Harriet îl furase, transformându-l total.

Am început să privesc spre viitor și, în câteva săptămâni, îmi regăsisem fericirea. M-am mutat la spital și eram mulțumită de noua mea poziție. Exista o parte sumbră și rece a existenței mele, dar căldura dragostei pe care Dixie mi-o purta făcea totul suportabil.

Îmi amintesc de o zi în care Dixie venise să mă ia din biroul personalului, unde îl așteptam, discutând cu Chris pentru a merge împreună la cursul practic cu studenții.

– Bună dimineața, doctore Chisholm, spuse el bine dispus.

Câteodată intra și mă ciufulea, dar câteodată juca rolul profesorului demn, corect, adresându-mi-se pe un ton foarte oficial, spre amuzamentul și deliciul oricăror spectatori.

– Bună dimineața, domnule. Ce zi minunată!

– A cam plouat în timpul nopții.

– N-am auzit, dar eu dorm foarte adânc.

– Adevărat? Așa să fie?

Apoi mă luă de braț și mă conduse în salon, unde intrarăm urmați de șaizeci sau șaptezeci de studenți. Pacienții așteptau în paturile lor, iar asistentele erau aliniate, cu mâinile la spate, de-a lungul pereților.

– Acesta este cazul de stenoză mitrală pentru care v-am sunat noaptea trecută, șoptii eu când am ajuns în dreptul primului pat. Doriți să începeți cu acesta sau cu doamna cu diabet din colț?

– Mai întâi vom merge la tablă ca să ne reîmprospătăm memoria în ceea ce privește simptomele diabetului și complicațiile acestuia. Cretă și burete, vă rog! Presupun că nu pot să te rog să execuți o astfel de muncă măruntă ca scrisul pe tablă, spuse el privindu-mă cu malițiozitate, deși o făceai atât de elegant. Acum aspiri însă spre ceva superior, adăugă doar pentru mine.

În cele din urmă, ajunși la patul pacientei, urmă analizarea fișelor întocmite de studenți. După ce se plictisi să-i ironizeze și să-i critice, se întoarse spre mine.

– Studenții aceștia sunt îngrozitor de slab pregătiți și neatenți, nu crezi?

– Dimpotrivă, sunt peste nivelul mediu. De fapt, lucrează foarte bine, domnule.

Acest „domnule” făcea parte din regula jocului și-l încânta.

– Probabil că ați fost obișnuit cu un nivel neobișnuit de ridicat, continuai eu, spre amuzamentul general.

În clipa aceea, se deschise ușa și intră o asistentă care șopti ceva asistentei șefe. Aceasta veni pe vârfuri lângă mine.

– Vă caută un sergent de poliție. Sora i-a spus că sunteți ocupată, dar el insistă că este ceva urgent și important.

Spre surprinderea mea, sergentul Perry din Ketton era cel care mă aștepta în hol. Îmi era vechi prieten. Ne cunoșteam de pe vremea când călăream pe Merrylegs. Se pricepea foarte bine la cai și de multe ori petrecusem ore în șir discutând pe această temă.

Pentru o clipă, m-am gândit că poate i se făcuse rău fiind în Wentbridge și venise după ajutor medical. Apoi m-am speriat, dându-mi seama că putea fi purtătorul unor vești rele. Să fi descoperit oare că tata conducea în stare de ebrietate în ziua accidentului?

– Bună dimineața, domnișoară Katy. Îmi cer scuze că te-am deranjat, dar am niște știri neplăcute. Ne-am gândit că trebuie să te informăm, poate accepți să ne ajuți. E vorba despre doamna Harriet: a murit. Un accident, după cum pare.

M-am sprijinit de ghișeul portarului, simțind cum sângele îmi dă năvală în urechi. Am întrebat ce fel de accident, cu o voce pe care aproape că nu mi-am cunoscut-o.

– Electrocutare. O defecțiune la fierul de călcat. Încercăm să dăm de domnișoara Melissa. Am venit la tine, gândindu-mă că poate știi unde o putem găsi.

Aveam numărul ei de telefon, așa că m-am dus la primul aparat de pe coridor.

– S-a întâmplat aseară, spuse sergentul Perry, însoțindu-mă, dar a fost găsită abia cu o oră în urmă.

După o lungă așteptare din partea mea, auzii în sfârșit vocea adormită a Melissei. Mi-o și imaginam sprijinindu-se într-un cot, pe patul răvășit, cu draperiile trase, scrumierele pline cu mucuri de țigări, hainele împrăștiate pe jos.

– Sunt Katy.

„E Katy, sora mea vitregă”, am auzit-o șoptind, apoi o voce de bărbat mormăi: „Of, Doamne!”

– Îmi pare rău, Melissa, dar am vești proaste pentru tine. Ești cu cineva?

– Iar despre povestea cu drogurile, izbucni ea furioasă. Nu e treaba ta dacă... Se opri și vocea ei deveni mai calmă. Este în legătură cu drogurile, nu-i așa?

Peter trecu pe lângă mine și-mi zâmbi. Mă întrebam ce ar fi gândit dacă ar fi știut că vorbesc cu ea. Am așteptat până când s-a îndepărtat.

– Harriet e bolnavă.

– Și ce naiba m-ai sunat la ora asta ca să-mi spui așa ceva? Ne-ai trezit... m-ai trezit... m-am culcat spre dimineață. Ai putea avea puțin respect pentru ceilalți. Nu toată lumea se scoală în zori.

– Harriet e bolnavă.

– Și ce vrei să fac? Să vin s-o țin de mână?

I-am spus că Harriet e foarte bolnavă și am rugat-o să vină imediat în Ketton.

– Îmi e imposibil să ajung astăzi. Este exclus. Am o prezentare de modă la prânz.

– Harriet a murit, Melissa!

– Nu se poate! țipă ea isteric. Nu Harriet! Ce i s-a întâmplat? Nu e adevărat. Încerci să faci o glumă sinistră. Nu se poate să fi murit.

– S-a electrocutat. Merg acum la Ketton cu poliția.

– Ce vrea poliția? șopti ea și mi-o reamintii punând aceeași întrebare, cu o expresie înspăimântată, când murise mama.

– Procedura de rutină în cazul unui accident mortal. Vino imediat, dacă poți.

I-am lăsat un bilet lui Dixie, în care-i spuneam că voi veni la prânz la el acasă și-i voi povesti amănuntele. Apoi am plecat cu sergentul Perry. Pe drum, mi-a povestit ce se întâmplase.

– Doamna Brennan a găsit-o. A venit la lucru, dar neputând să intre, l-a adus pe soțul ei și acesta a intrat pe fereastra de la cămară. Au găsit-o în bucătărie. Foarte

ciudat: zăcea pe podeaua din cărămidă; de jur împrejur, o porțiune umedă și miros de whisky. Annie Brennan spune că fierul acela de călcat era defect de mult timp... venise ca să-l ducă la reparat. Uite ce presupunem că s-a întâmplat: călca și la un moment dat a pus fierul jos și și-a turnat ceva de băut. Probabil că a vărsat pe papuci, pentru că i-a aruncat din picioare. Sunt în colțul opus al camerei.

Și eu o văzusem de multe ori aruncându-și așa papucii și i-am confirmat sergentului ipoteza.

– Pesemne că sticla cu whisky i-a căzut din mână, s-a spart și conținutul s-a împrăștiat în jurul ei. Bănuiesc că stătea desculță în mijlocul acelei băltoace și apoi a pus mâna pe fier. Trebuie să fi murit instantaneu, doamna Harriet.

– De ce-i spui doamna Harriet?

– Nimeni din sat nu-i spunea doamna Chisholm. Credeam că știi, domnișoară Katy. Doamna Chisholm murise și nimeni nu avea să-i spună astfel unei femei ca doamna Harriet. Mama ta a fost o femeie atât de bună! Întotdeauna se gândea la alții, deși ea însăși era atât de bolnavă. Îmi amintesc când mama era pe moarte și nu mai mânca nimic, ea i-a adus struguri din seră. O văd și acum cum stătea în capătul scărilor, încercând să-și recapete suflul înainte de a intra. Apoi s-a așezat lângă mama, a decojit o boabă de strugure, i-a scos sâmburii cu un cuțitaș de argint pe care-l ducea în geantă și a pus boaba în gura mamei mele. Aceasta, care nu mâncase

nimic de o săptămână, a înghițit nu numai acea boabă, ci încă șase... spunea că sunt răcoritoare... Nu uiți un astfel de gest, domnișoară Katy. În nici un caz! Doamna Chisholm era doamna Chisholm, pe când doamna Harriet era cu totul altfel. Nimeni din sat n-o iubea pentru ceea ce i-a făcut domnului doctor.

– Credeam că oamenii o iubesc, continuai eu, deși știam foarte bine că n-am dreptul să discut astfel de probleme personale cu sergentul Perry.

– Ce prostie să crezi așa ceva! După cum a vrut să scape de tine din casă și cum l-au făcut pe bietul doctor, înnebunit de durere din cauza morții mamei tale, să se apuce de băutură! Dar, în cele din urmă, s-a răzbunat pe ea.

– Da?

– Știi bine că da. I-a lăsat, ei și fiicei ei, moștenire conținutul pivniței cu vinuri și știi ce era înăuntru?

– Doctorul Dixon Brookes s-a ocupat de totul. Mi-a povestit foarte puțin. A spus că e prea devreme pentru mine să aflu toate aceste amănunte.

– Mulți oameni spun că nu există Dumnezeu, dar se înșală. Pivnița nu era chiar goală, așa cum s-a crezut în sat. Știu de la Annie Brennan că mai rămăseseră câteva sticle cu whisky. Ei bine, una din acestea a ucis-o pe doamna Harriet aseară.

– N-am știut prea multe... Ar fi trebuit să mă interesez imediat ce m-am simțit mai bine, dar, din lașitate, am tot amânat...

Mi-a povestit apoi despre înmormântare, despre slujba ținută, despre biserica plină până la refuz, despre jerba din zambile albe și roz și narcise albe din partea mea, despre rugăciunile pentru salvarea vieții mele...

– S-a făcut dreptate, domnișoară Katy. Cu ocazia asta, s-au rezolvat lucrurile. Doamna Harriet nu voia să părăsească locuința și noul doctor nu-și găsise încă un loc unde să aibă cabinetul.

– N-am știut.

– Profesorul a făcut foarte bine că te-a ținut departe de toate aceste probleme. Ai fost foarte bolnavă. N-are nici un rost să aduci cuiva nefericire, în special persoanei iubite.

Apoi am ajuns acasă. Imaginea îmi era foarte familiară, cu excepția cadavrului care zăcea pe podea, acoperit cu un cearșaf alb. Whiskyul pătrunsese în cărămizi, dar mirosul lui persista. Un polițist stătea la masă și scria.

Am înregistrat în minte fiecare amănunt, în mod științific, ca pentru un raport de medicină legală care trebuia înaintat unei curți judecătorești – fără să simt nici un fel de durere sau emoție. Pe podea, cioburi de sticlă, eticheta era într-adevăr marca pe care tata o comanda. Papucii, aruncați la câțiva metri depărtare, pătați de alcool. Veni momentul să mă uit la cadavru. Am dat cearșaful la o parte... ochii erau încă deschiși. Dumnezeule! Nuanța aceea minunată de chihlimbar dispăruse pentru totdeauna. Să realizezi aceasta și totuși să rămâi calm și detașat. Pupilele dilatate n-au reacționat

în nici un fel la lumina lanternei. Părul roșcat-auriu era pe bigudiuri. Purta un halat roz. Brațul îi era țeapăn și rece, ca piatra. I-am atins obrazul cu mâna și remușcarea pentru că o pălmuisem atunci puse capăt atitudinii mele reci și detașate. Mi-am scos pieptenele și am început să-i scot bigudiurile și să-i desfac părul, în toată fosta lui splendoare. Sergentul încercă să mă oprească, dar, cum nu-i dădui nici o atenție, mă lăsă în pace. Îi pieptănam buclele mătăsoase, gândindu-mă la ziua în care a venit pentru prima dată în casa noastră și amintindu-mi cât de frumoasă și sofisticată mi se păruse.

Atunci, Dixie intră ca o furtună.

– Ce faci acolo? tună el, apoi, fără să mai aștepte răspunsul meu, se întoarse spre sergentul Perry. La naiba, omule! De ce nu mi te-ai adresat mie?

– Cred că așa ar fi trebuit să fac, dar domnișoara Katy a vrut...

– A spart sticla... începui să explic, ca să schimb subiectul, apoi am ieșit împreună, povestindu-i totul. Am trimis după Melissa, spusei în încheiere.

– La naiba cu Melissa! Nu vreau ca domnișoara doctor Chisholm să fie implicată în povestea asta, se adresă el sergentului. N-are nici un rost. A avut destul de suferit din cauza acestei femei timp de șase ani sau mai mult. Va trebui să găsiți pe altcineva pentru identificarea cadavrului. Și acum, propun ca doctorul Chisholm să fie dusă imediat de aici, înapoi la spital.

Jefferson a tras mașina în fața intrării și am plecat.

– Nu știu de ce a trebuit să te târască aici, începu Dixie, încă supărat. Poate pentru că tu ești proprietara casei. Desigur, și pentru că știai cum să dai de Melissa. Oricum, acum se va putea scoate mobila. Nu ne puteam înțelege cu femeia asta...

Tăcu brusc, apoi continuă pe un ton blând.

– Ai putea să te gândești și să-mi spui dacă vrei să aduci din lucruri în Charrington Square?

Mi-am amintit cât de des am adormit plângând în patul meu, cum Harriet luase locul mamei în capul mesei...

– Să ia Bessie ce-i place... de asemenea, Annie și soțul ei. Nu vreau nimic. Îmi place casa ta așa cum este.

I-am acoperit mâna cu mâna mea și, când ne-am apropiat de Wentbridge, am reușit să-i mulțumesc pentru jerba din zambile și narcise și pentru rugăciuni. Foarte sfios și stânjenit, așa cum nu era niciodată la spital și în fața studenților, îmi luă mâna și o lipi de obrazul lui.

– Rugăciunile au avut efect. Infecția n-a fost sensibilă la cele mai noi și moderne antibiotice, dar probabil că a fost sensibilă la rugăciuni...

– Ah, Dixie, dincolo de aura imperială pe care o ai la universitate, este atât de multă bunătate și blândețe... Nu știu cum să definesc tot acest amalgam; poate că frumusețe și bogăție a spiritului. Dacă are cumva vreo importanță pentru tine, să știi că te voi iubi până la sfârșitul vieții... și-ți mulțumesc că mă iubești și tu.

Capitolul 11

Totuși, tragediile continuau să se țină lanț.

Peter nu arăta deloc bine. Era ca o umbră pe lângă Chris Keller. Chris flirta cu atâtea asistente încât le pierduse numărul, iar apetitul lui de a pune la cale o farsă, era mereu nepotolit. Peter era întotdeauna serios și tăcut și nu puteam să nu mă gândesc la ceea ce-mi spusese Melissa despre el. O dată sau de două ori am încercat să-l fac să-mi vorbească, dar a fost în zadar. Într-o noapte, fusesem chemată pentru un caz urgent. Pierdusem bătălia – nu reușisem să salvez pacientul și m-am dus, deprimată, în biroul personalului. Era și Peter acolo. Fusese chemat pentru un pacient al doctorului Fearon, dar cazul nu prezentase nici un fel de problemă. Stăteam amândoi în picioare lângă foc, la o ultimă țigară și am încercat să-l întreb de ce e atât de apatic. Am discutat mult, fără însă să primesc un răspuns sigur la ceea ce mă frământa pe mine.

– Merg să mă culc, spusei în cele din urmă.

Îmi zâmbi, îmi îndepărtă părul de pe frunte, mă privi lung în tăcere și plecă.

După aproximativ câteva zile, Chris mă opri pe coridor. Ne-am retras în bucătărie, pentru a fi singuri.

– Nu știu cu cine altcineva să discut despre asta, începu el stânjenit, făcându-și de lucru cu o tavă cu cești de ceai de pe masă. Poate ar trebui să iau legătura cu Dixie. Nu știu cum să încep... În legătură cu Peter...

– Ei bine?

– Am văzut un fel de iritație pe el... sus pe brațe și pe coapse. Eram amândoi la duș, ieri. Am glumit... l-am întrebat dacă nu cumva contactase impetigo. Mă așteptam să râdă, numai că n-a fost așa. Nu părea deloc amuzat, ba mai mult, avea o figură foarte vinovată. Apoi s-a enervat și mi-a spus să-mi văd de treabă. Erau ca niște urme de ac. Deși mi-a fost îngrozitor de rușine pentru ceea ce făceam, i-am căutat în cameră, printre lucruri. Este o acuzație foarte gravă; îți trebuie dovezi. Ei bine, am găsit dovada: ascunse într-un sertar, printre cămăși, erau seringi de unică folosință, flacoane cu heroină... Am făcut imediat legătura cu comportamentul lui din ultimele săptămâni. Nu demult, era aproape să leșine. S-a retras în camera lui și, când a revenit după douăzeci de minute, râdea cât putea și radia de fericire.

Atunci, i-am povestit și eu despre vizita Melissei. Timp de o oră, am tot discutat ce era de făcut. Am

hotărât să-l abordăm amândoi chiar în seara aceea. Tocmai atunci însă era o întrunire medicală la care trebuia să participe cu șeful său, așa că am mai amânat planul.

În dimineața următoare, înainte de micul dejun, eram în biroul personalului împreună cu Dixie. Fusese chemat devreme la un pacient al său care era foarte bolnav. Sună telefonul și răspunse el.

– Dixon Brookes la telefon.

Își întoarse privirea spre mine, iar fața lui avea o expresie gravă. De la celălalt capăt al firului i se vorbi mult.

– Intravenos? spuse el în cele din urmă. A vrut să fie cât se poate de sigur.

Se întoarse cu spatele spre mine.

– Ai anunțat poliția, Keller?

Am știut atunci că se întâmplase ceva îngrozitor. Dixie a continuat să asculte, a spus „desigur" și „sigur că nu"... apoi a pus receptorul în furcă și, întorcându-se încet... foarte încet... a venit lângă mine și m-a cuprins cu brațele.

– E rău, Catriona Fiona... rău de tot, ca un coșmar...

– Peter?

Încuviință din cap și-mi spuse cum tocmai îl găsise Chris. Se sinucisese. Luase tablete de fenobarbital, apoi își injectase intravenos o doză. Lăsase câteva rânduri...

Când în cele din urmă am rămas singură în birou, am văzut la avizier scrisoarea pe care Peter mi-o lăsase mie. Ciudat că n-o observasem până atunci.

Draga mea,

Ai avut dreptate când ai spus că Melissa a furat și de la mine. Mi te-a luat și m-a luat de lângă tine. Și nu numai atât. Dar n-are rost s-o învinuiesc pe ea pentru fapta mea.

În caz că mai ai vreun strop de afecțiune rămasă pentru mine... în caz că ai mai păstrat o fărâmă de dragoste pentru mine... în caz că o parte, fie ea infimă, a inimii tale are vreo rezervă față de Dixon Brookes... dacă în adâncul sufletului mai există vreo scânteie de iubire pentru mine, vreau s-o distrug. Nici eu nu pot crede ce s-a întâmplat. E un coșmar, numai că e adevărat. N-am renunțat la droguri. Te-am mințit, dându-ți impresia că sunt vindecat. Mă droghez de luni de zile și doza este din ce în ce mai mare. Am început când am cunoscut-o pe Melissa. Într-o zi, în apartamentul ei din Chelsea, am avut o migrenă și mi-a dat niște tablete. M-am simțit nemaipomenit după ce le-am luat. Mi-a spus că erau un amestec de aspirină și codeină și mi-a dat o cutie întreagă. Am luat timp de o lună și abia apoi mi-a spus ce erau cu adevărat. I-am aruncat cutia în față, dar după câteva zile eram înapoi la ea, implorând-o să-mi spună dacă erau într-adevăr petedin, ca să pot fura de la dispensar pentru uz personal.

N-am nici un fel de scuză. Doar eu eram doctorul. Și totuși, am lăsat-o să mă poarte din deliciul unui drog în altul. Sunt dependent. Cunosc foarte bine simptomele... desperarea, autoînșelarea, apoi extazul. Nu mai există cale de ieșire decât aceasta pe care o aleg eu. Sunt propriul meu judecător și călău.

Scoate-ți bricheta și arde această scrisoare. Dacă a mai rămas ceva dragoste pentru mine, fă-o să dispară mistuită în aceste flăcări. Noapte bună, draga mea. Asta, în cazul în care e doar un somn. Nu sunt pregătit să mă înfățișez la Judecata de Apoi.

Am aprins bricheta și am privit cum scrisoarea se contorsionează și se zbârcește, până n-a mai rămas decât o grămăjoară de cenușă în care mai pâlpâia slab câte o scânteie. Flăcările au distrus hârtia, nu însă prietenia și considerația mea pentru Peter și nici tristețea la gândul la tot ce se întâmplase. Eram cuprinsă de o emoție puternică, așa cum nu-mi amintesc să mai fi simțit vreodată. Era timpul ca Melissa să dea socoteală și era de datoria mea să mă ocup de lucrul acesta.

După puțin timp, Dixie s-a întors împreună cu Chris și ne-am continuat activitatea obișnuită, fără să mai rostim un cuvânt în legătură cu tragedia care ne frământa pe toți. În câteva zile s-a făcut ancheta pentru stabilirea cauzei morții, cauză care a fost mușamalizată. Dixie a dat referințe în legătură cu activitatea susținută a lui Peter și a trimis condoleanțe familiei acestuia din

partea colegilor de la spital. Billings, medicul psihiatru, a spus că Peter îl consultase în legătură cu o stare depresivă și că urmase un tratament constând în cea mai mare parte din tablete sedative. Părerea lui competentă era că avusese un acces acut de depresie care l-a determinat să-și pună capăt zilelor. Doar astfel de cazuri erau destul de comune.

*

* *

Zilele și săptămânile treceau și sufletul îmi era tot mai plin de ură pentru Melissa. Eram hotărâtă s-o confrunt cu oroarea faptei sale. I-am spus și lui Dixie intenția mea, dar nici nu voia să audă.

– M-am gândit bine, Catriona, și am cercetat. Doctorul Regan a verificat și a confirmat că e pe lista celor dependenți de droguri. Cazul ei este luat în evidență în oraș. Nu e treaba ta și te rog să stai departe de ea.

– Este de datoria mea...

– N-ai nici un fel de legătură cu toată povestea aceasta. A fost un ghinion că aceste două femei au pătruns în viața ta. Melissa e ca un vas incendiator. Nu te apropia de ea.

N-am putut să-i ascult sfatul. Dumnezeu mi-e martor că am încercat, dar n-am reușit. În timpul zilei, gândul la

tragedia lui Peter îmi ieșea din minte, dar noaptea se strecura înapoi și nu mă lăsa să dorm. Mă obseda ideea că lăsasem ceva neterminat. Începusem să fac un plan.

Nu peste mult timp, Dixie trebuia să participe la un simpozion care începea la ora unsprezece și dura până la șase, după care lua masa la un coleg. Puteam conta, așadar, pe faptul că n-avea să apară la spital timp de douăsprezece ore. Dacă reușeam să găsesc pe cineva care să-mi țină locul, puteam pleca liniștită la oraș.

Mai mult, am verificat planificarea și cădea chiar când aveam jumătate de zi liberă. Era, categoric, un semn că aveam cale deschisă să înfăptuiesc ceea ce ar fi trebuit să fac cu săptămâni în urmă. Da, trebuia să merg în oraș la Melissa, fără să-i spun nimic lui Dixie.

Îi povestisem totul lui Chris și-și petrecuse aproape toată spătămâna încercând să mă facă să mă răzgândesc, însă eram încăpățânată ca un catâr. În cele din urmă acceptă să-mi țină locul, avertizându-mă însă că dacă Dixie avea să afle ceva, el va susține că n-a știut nimic și că nu mă pot aștepta la vreun sprijin din partea lui.

N-aveam un plan bine stabilit și nu știam exact ce-i voi spune Melissei. Știam doar că trebuie s-o fac să vadă clar atrocitatea faptei ei. Asta era ce doream, deși nu știu ce speram să rezolv astfel.

Imediat după ce l-am condus pe Dixie până la mașină, mi-am aruncat pe mine haina și șalul și am luat

un taxi. Numai că lucrurile au început să meargă prost. Am pierdut trenul și a trebuit să petrec două ore în gară. Când m-am urcat în vagon, eram un bloc de gheață și începusem deja să regret că pornisem în acea cruciadă. Trenul a ajuns târziu pentru că, din cauza unor lucrări de reparații la linie, se oprise în câmp. Mi se păruse o veșnicie așteptarea, pe fundalul cenușiu al unei zile de noiembrie. M-am gândit din nou la Peter și la Harriet și la tata, toți morți unul după celălalt în decurs de câteva luni. Când am ajuns la Londra, am luat un taxi până în Chelsea ca să descopăr că Melissa nu era acasă. Îmi dădeam seama că singurul lucru inteligent de făcut era să merg în apartamentul meu din Wentbridge și, cu un efort, să uit totul. Dacă Melissa nu apărea, trebuia să mă întorc. Dixie avea să telefoneze la spital și nu puteam să-l pun pe Chris în situația de a-l minți.

M-am așezat pe o treaptă a scării din fața casei ei și am început să aștept, din ce în ce mai deprimată pe măsură ce orele se scurgeau. Eram tocmai pe punctul de a pleca, renunțând la plan, când a apărut ducând un pachet înfășurat în hârtie cafenie și o sticlă cu lapte. Purta aceeași haină din blană de leopard cu care venise ultima oară la mine la spital și o eșarfă din mătase. Văzându-mă, se opri ca trăsnită, cu trăsăturile feței schimonosite de furie.

– Ce naiba vrei? Cum de ai tupeul să vii după ce ai anunțat cazul meu? Ce te interesa...

– Hai să intrăm. Mi-e frig.

În cameră era un adevărat dezastru. Draperiile erau încă trase și totul era impregnat de miros de țigară. Pe jos erau împrăștiate haine, iar pe măsuțe, scurmiere pline și pahare, unele golite doar pe jumătate. O vază fusese răsturnată, iar crizantemele din ea muriseră, uscate. Patul era nefăcut și păturile și cearșafurile atârnau pe covor. Cutiile cu creme de pe măsuța de toaletă aveau capacele desfăcute și în una din ele fusese stinsă o țigară.

– Ce dezordine înfiorătoare! Ajută-mă să strâng ce-i aici!

– La naiba! Vreau ceva de băut.

Se întoarse în living și-și turnă whisky într-un pahar, mormăind că nu mai poate suferi whiskyul de când cu povestea lui Harriet.

Am făcut puțină ordine în dormitor, doar ca să mai câștig puțin timp de gândire, deși avusesem la dispoziție tot timpul din lume ca să mă gândesc. Apoi, m-am dus și eu în living. Am luat scrumierele să le golesc. În bucătărie, unde le-am dus la coșul de gunoi, domnea aceeași debandadă. Într-un sertar tras la întâmplare erau seringile, acele, fiolele cu drog, toate în cantitate mult prea mare pentru a fi fost furnizate de la centrul de recuperare. Am golit fiolele una după cealaltă în chiuvetă, am aruncat seringile în gunoi și am îndoit acele, după care m-am dus înapoi la ea.

– Vreau să discut serios cu tine...

– N-am timp. Ies în oraș diseară. Merg să dansez. Nu voi bea decât un pahar cu lapte și voi mânca două banane. Va veni noul meu iubit să mă ia. O să-ți placă. E genul tău. E căsătorit, dar soției lui nu-i place să iasă. Fii drăguță, te rog, și pune bananele pe o farfurie. Țin acest regim nenorocit, dar nu mă ajută. Nu știu de ce mă mai chinui să-l continui. Și stinge luminile. Mă doare capul.

Am stins toate luminile în afara celei de pe masa pe care erau bananele. Îmi dădeam seama că nu aveam succes cu campania mea. Încă mă domina, așa cum făcuse întotdeauna și mă disprețuiam pentru asta. Mă străduiam să încep să-i spun ce aveam de spus. Se întinsese pe canapea, așa că m-am așezat și eu pe marginea fotoliului, lângă foc.

– N-ai reușit să renunți la droguri, nu-i așa?

– Du-te și întreab-o pe May Regan. Sau e secret profesional? La spitalul din Wentbridge se pare că toți știu. Ai pus cumva afișe în fiecare salon?

– M-ai mințit atunci când ai venit la spital. Tu i-ai dat droguri lui Peter. Din cauza ta a murit. Este ca și cum i-ai fi dat cu un ciocan în cap. Sper să-ți dai seama de asta.

– Eram sigură că vom ajunge să discutăm despre Peter, spuse ea și se ridică. M-ai acuzat de crimă cândva, dacă îți amintești. Credeam că ai învățat de acum că este o prostie să faci o astfel de acuzație.

Veni spre șemineu și pentru o clipă am crezut că vrea să mă lovească, dar a intrat în baie și a dat drumul la apă în cadă. Apoi se întoarse și începu să se dezbrace în mijlocul camerei.

– Ai spus că am schimbat tabletele mamei tale, nu-i așa? Ei bine, nu vrei să știi adevărul? Nu ești sigură. Ți-aș putea spune acum și n-ai avea ce să faci. N-avem martori. Suntem doar noi două. Să-ți spun?

Se duse în baie. Am urmat-o, ca într-un vis îngrozitor, imposibil să devină aievea.

– Da, le-am schimbat, spuse simplu.

M-am gândit cât de ușor ar fi s-o iau de glezne și s-o țin cu capul sub apă în cada în care stătea întinsă. Datoram acest lucru mamei și lui Peter și chiar prostului cu care avea întâlnire chiar în seara aceea. Puteam s-o omor fără să fiu vreodată descoperită. Nu mă văzuse nimeni venind și nici nu mă va vedea plecând. Ar fi crima perfectă. M-am ridicat și m-am aplecat asupra ei, când am auzit cât se poate de clar vocea tatălui meu:

„Nici un doctor n-are putere asupra vieții sau morții, fetițo”.

M-am dus să mă așez pe un taburet, ascultând-o mai departe, fără să spun nimic.

– Am omorât-o pe draga de Merrylegs. Am cules tisă din gadul viu din grădină și i-am dat să mănânce, lăsând-o

să-mi umple mâinile de salivă. Biata Merrylegs! Călăreai atât de bine, Katy. De fapt, tu făceai totul foarte bine.

Mi-am încleștat mâinile de genunchi și am scrâșnit din dinți.

– Se pare că aveam pe atunci o predispoziție spre crimă. Tot eu am spânzurat și afurisitul ăla de cobai al tău. Nu mi-a reușit de prima dată; m-am grăbit și a trebuit să reiau. Biata doamnă Wofflenore! Când te gândești că avea pui! Asta s-a întâmplat după ce domnișoara Hinchey a spus că eseul meu e sticlă, iar al tău un giuvaier. Te uram, Katy! Doamne, cum te uram! Și acum te urăsc.

Eram din nou pe punctul de a ceda impulsului de a-i prinde gleznele, când mi-am amintit ce-mi spusese tata... că sunt un instrument în mâna lui Dumnezeu... un instrument care nu trebuie să fie nici bont, nici ruginit, nici folosit așa cum nu e voie. Mi-am umplut un pahar cu apă, apoi, gândindu-mă că l-a folosit și ea, am turnat apa înapoi în chiuvetă, încet, încă incapabilă de a spune ceva.

Capitolul 12

M-am întors în salon, doar ca să plec de lângă ea și m-am așezat lângă foc, deși se făcuse cald în încăpere. Priveam bananele de pe măsuță, gândindu-mă la cât de răcoritoare par, când apăru și ea așa cum ieșise din cadă, goală și udă, cu pielea albă ca laptele din pahar. Cât de irezistibilă trebuie să-i fi părut bietului Peter.

– Într-un fel, l-am omorât și pe Peter Caston. Ai avut dreptate, scumpo.

O priveam mută, neputându-mă gândi la nimic altceva decât la părul blond al lui Peter care-i cădea pe frunte, așa cum zăcea la morga spitalului.

– Voia să fie băiat ascultător, continuă ea, așa cum l-ai educat tu și n-avea de gând să facă dragoste cu mine. Învățase să-și stăpânească pasiunea, numai că am știut cum să-l fac să nu-mi poată rezista. Stătea exact pe locul

pe care stai tu, iar eu am venit și m-am așezat în fața lui așa cum sunt acum și mi-am lăsat părul să cadă liber pe umeri. Și ce crezi că mi-a spus? „Șterge-te, Prințeso, și îmbracă-te. O să răcești”. Întotdeauna îmi spunea „Prințeso” niciodată Melissa. Știi ce a urmat?

– Nu vreau să știu, mormăii eu, dar ea continuă fără să țină seama.

– M-am așezat în brațele lui, așa udă și caldă, abia ieșită din baie, iar el mi-a sărutat părul și mi-a spus că sunt frumoasă, apoi a îngenuncheat în fața mea, într-un gest de adorare.

– Mă întreb dacă nu cumva stă și acum lângă tine, Melissa, acolo, în dreptul mesei, cu capul înclinat într-o parte, așa cum obișnuia, cu câteva șuvițe de păr căzându-i pe frunte. Îi simt prezența aici, spusei cu toată sinceritatea. Sunt sigură că e aici. Poate că e undeva sus, dincolo de puterea noastră de înțelegere și ascultă ce spui și te vede așa cum ești cu adevărat.

Privi stingherită peste umăr și avu un frison, deși în încăpere era cald.

– Îți amintești cum ai jurat la spital, în Wentbridge, că tot ce-mi spui este adevărat... că Peter a fost cel care ți-a dat droguri... că el s-a vindecat și tu nu? Știai foarte bine că nu se vindecase. Știai foarte bine că se întâmplase invers, că tu i-ai dat narcotice puternice spunându-i că sunt inofensive.

– Eu nu sunt doctor, râse ea ridicând din umeri.

Se duse în dormitor, de unde reveni după câteva minute în sutien, slip și sandale și se îmbrăcă într-o rochie demnă de o regină.

– Nu-i așa că orice bărbat m-ar dori? mă întrebă ea, în timp ce-și prindea câteva orhidee oblic, de la umăr la talie. Nu-i de mirare că Peter m-a preferat pe mine. Ce-i puteai oferi tu, în afara celor sclipiri de bunătate și milă creștinească din afuriștii ăia de ochi verzi ai tăi?

Se învârti prin cameră, cu părul ei blond minunat fluturându-i ca un stindard triumfător, până când rochia i se ridică mai sus de talie lăsând să i se vadă pielea de un alb impecabil.

– Nu crezi că l-ai pierde, Katy? Nu crezi că l-ai pierde și pe el?

– Nu.

– Știi foarte bine că da. Toți bărbații sunt la fel.

– Oare?!

– Sigur că da.

– Uiți două lucruri.

– Care anume?

– Frumusețea spirituală.

– Așadar, tu ai frumusețe spirituală, păianjen urât și scârbos ce ești?

– Încerc.

– Atunci, așază-te lângă mine.

Mă trase până în mijlocul camerei și se așeză lângă mine, privindu-mă batjocoritor și urându-mă tot atât de mult cum o uram și eu.

– Dacă frumosul profesor ar veni acum și ne-ar compara, cu care dintre noi crezi că ar face dragoste?

Merse la oglindă să-și dea cu ruj, ca pentru a pecetlui astfel victoria ei incontestabilă.

– Și ce altceva am mai uitat, domnișoară doctor Katy?

– Te droghezi în continuare. Mi-ai spus numai minciuni.

– Firește că am mințit. I-am dat lui Peter tablete de petedin pentru durerea de cap și a văzut că sunt mult mai bune decât aspirina. Când i-am spus adevărul despre acele tablete, a vrut să fugă înapoi la tine, numai că tu nu mai erai disponibilă. Nu mai putea trăi fără ele. Dumnezeule, cât a mai încercat, dar de fiecare dată venea târându-se înapoi. Era prea târziu ca să mai renunțe.

M-am ridicat și mi-am pus haina.

– Poate că pentru tine încă nu e prea târziu. Cred că trebuie să-ți spun că ți-am aruncat drogurile și ți-am distrus acele, așa că tot ce poți face este să te duci la spitalul la care ești în evidență și să-i anunți în legătură cu progresul pe care l-ai făcut.

Trăsăturile feței i se distorsionară pe loc într-un acces de furie.

– Cum îndrăznești să vii și să-mi umbli în lucruri? Ai tupeu, nu glumă. Ieși! Ieși și întoarce-te la fermecătorul tău profesor, înainte să te dau eu afară! Și spune-i cum arătam când am ieșit din baie... și cât de albaștri erau ochii mei și cât de catifelată și ispititoare pielea. Spune-i că poate să mă sune oricând dorește și vom petrece o noapte minunată doar noi doi. Mă auzi, Katy Chisholm? La naiba cu tine! Doar eu și cu el.

Ieșisem pe palier, în capul scărilor, dar încă o mai auzeam.

– Păianjen negru și hidos. Tu, bunătatea întruchipată! Îți închipui că ești stăpână peste viețile oamenilor și ai dreptul să le comanzi ce să facă! Îți închipui că ai putere de viață și de moarte! Ei bine, te înșeli!

Am coborât scările încet, simțind cum mi se face rău. Aș fi dat orice să-l am pe Dixie alături, să mă cuprindă în brațe. Tremuram. Întârziasem deja. Dixie trebuia să fi telefonat deja la spital. Probabil că aflase de la Chris unde eram.

Nu mă puteam aștepta decât la o atitudine reprobatoare din partea amândurora. Mai mult ca sigur că Dixie nici n-o să vrea să-mi mai vorbească. Eram conștientă că-mi meritam soarta: nu ținusem seama de nici un sfat.

Eram dezgustată de tot ce-mi spusese Melissa. Cruciada mea se dovedise un fiasco. Am ieșit în sfârșit în

stradă și m-am mai uitat o dată înapoi la fereastra ei. Atunci am auzit-o țipând – un țipăt sfâșietor străpungând liniștea nopții și am văzut pâlpâiri de flăcări.

Am traversat strada înapoi și m-am repezit sus pe scări. La etajul al doilea, mirosea puternic a țesătură pârlită. Când am ajuns la etajul de sus, ieșea fum pe sub ușa apartamentului Melissei și ceilalți locatari ieșiseră pe palier. Am deschis ușa și am alergat până în living, unde m-am oprit, împietrită de priveliștea din fața ochilor. Întreaga încăpere era aprinsă de la flacăra vie în care se transformase Melissa. Minunata ei rochie neagră se transformase în funigei de cenușă ce umpleau încăperea. Părul îi ardea în jurul capului și trupul i se prelungise în flăcări înalte.

Fugea înnebunită prin cameră, lovindu-se de mobile, căzând și ridicându-se din nou, în timp ce urletul ei sfredelea liniștea nopții.

Am rămas nemișcată câteva secunde, apoi smulgând o draperie, am reușit în cele din urmă s-o arunc peste ea s-o înfășor bine, deși se zbătea și mă dădea la o parte și să înăbuș flăcările.

– Telefonați la 999, mă adresai celor câțiva oameni care intraseră și priveau îngroziți. Chemați repede o ambulanță. Dați adresa și spuneți că este urgent. Rugați-i să ia legătura cu indiferent ce spital și să nuanțe să fie pregătiți pentru un caz de arsură gravă.

Pentru o clipă, îmi reveni în minte scena de pe stradă, din Ketton, când tata îl salva pe Tommy Unwrin.

Priveam ceea ce nu demult fusese capul cu superba podoabă de păr blond al Melissei, devenit acum un nap înnegrit din care mă priveau fix niște ochi congestionați, fără gene.

– Katy! șopti ea, mișcarea buzelor încrețindu-i pielea carbonizată.

– Nu mai vorbi. Imediat o să te punem în pat și ți se va da un calmant.

– Era o tarantulă, șopti ea. Dumnezeule! Dă-mi ceva să nu mă mai doară, Katy.

Abia o auzeam.

– O tarantulă?

– A ieșit din banane, de unde stătea Peter... lângă masă, știi. Se așezase în fața mea. M-ar fi mușcat. Știi doar cât urăsc păianjenii... păianjenii. M-am dat înapoi și am ajuns cu rochia în dreptul focului.

Vedeam cum moare din cauza șocului și nu puteam face nimic s-o salvez. Acum regretam că aruncasem drogurile.

– Uite-l! Acum e pe perete în spatele tău.

M-am uitat în locul spre care arătase cu o mână înnegrită care semăna cu o gheară; deasupra mesei, era într-adevăr un păianjen, unul inofensiv, obișnuit.

– Dumnezeule! Durerea asta mă omoară și tu nu vrei să-mi dai nimic.

Avea pulsul încetinit și privea în gol.

– Nu-ți face griji. Vei arăta ca nouă.

– Dă-mi ceva să nu mă mai doară. Te rog, Katy.

Încercă să-mi zâmbească. A trebuit să fac un efort pentru a nu lăsa să mi se citească pe chip groaza. Buzele pline de bășici îi dezgoleau dinții sparți, probabil din cauza căzăturilor. Unul din vecini se aplecase lângă ea, întinzându-i un pahar cu apă, dar ferindu-se s-o privească. Melissa împinse paharul, aproape să-l răstoarne. I-am șoptit atunci să aducă un pahar cu coniac sau whisky, ceea ce bărbatul făcu imediat.

– Profesorul nu m-ar fi ales pe mine. Am spus asta doar ca să te necăjesc, Katy. Pe tine te-ar fi ales. Acum, nu fi meschină. Știu că ai droguri la tine. Fă ceva să-mi treacă durerea și voi urma tratamentul. Știu că îți închipui că l-am distrus pe Peter doar ca să-ți fac în necaz... că l-am făcut să ia droguri doar pentru că era înnebunit de dorul tău.

Am ridicat-o și i-am pus paharul la gură, dar a întors capul.

– Mă ustură. Nu-l vreau.

Vocea îi era stinsă și i-am spus să nu mai vorbească, să încerce să se odihnească, dar a continuat să șoptească.

– Profesorul... te-a ales pe tine... nu pe mine. Și-a dat seama cum sunt. Este ca tine. Eu n-am putut niciodată să fiu ca tine, Katy. De aceea te-am urât... ești frumoasă, minunată, bună, toată lumea te iubește... în afară de mine.

Dispăruse tot dezgustul față de ea. Nu mai era Melissa, ci un pacient în agonie.

– Mă auzi, Melissa? îi șopteam la ureche; ținea ochii închiși și abia îi mai simțeam pulsul. Dacă te căiești, poți căpăta iertare... chiar și în ultima clipă.

Se pierdea din ce în ce mai repede. Mă privea totuși în ochi, încercând să-mi spună ceva. Cu urechea lipită de buzele ei, am mai auzit șoaptele ei stinse.

– Nu ești... bună de... doctor, Katy. Ți-am mai spus... nu ești suficient de... detașată... îți pasă prea mult de ceea ce se întâmplă... cu pacienții tăi... chiar și pe lumea... cealaltă.

– Spune că-ți pare rău. Nu e nevoie s-o spui cu voce tare, Melissa. Spune-o pentru tine, în adâncul sufletului tău... înainte de a fi prea târziu.

Închise ochii și în clipa aceea se auzi sirena ambulanței. Brusc, încăperea se umplu de oameni. Doi medici veniră cu o targă. Le-am spus cine sunt și că Melissa e sora mea vitregă. O ridicară ușor și o duseră la ambulanță în stare de inconștiență. M-am așezat și eu pe banchetă, lângă medic.

– Și mâinile tale arată îngrozitor, spuse el.

Abia atunci mi-am dat seama că erau înnegrite și arse și că, de fapt mă dureau.

– Voi primi îngrijirile necesare la spital.

Mi-am apropiat un deget de tâmpla Melissei, dar n-am simțit pulsul; i-am pus mâna pe piept – respira foarte încet.

– Nu-ți face griji. Am eu grijă de ea. În starea în care te afli, cel mai bun lucru este să ai grijă de tine.

– E sora mea, răspunsei, continuând să-i țin mâna sănătoasă pe piept.

A murit în drum spre spital. Doctorul a acoperit-o imediat, ca pentru a feri ochii de imaginea hidoasă pe care acea Melissa care fusese încântarea tuturor privirilor, o oferea acum.

– Mai bine. Ar fi fost complet desfigurată. Erați apropiate?

– Era sora mea vitregă.

În curtea principală a spitalului era lumină. Șiruri de mașini erau parcate. Se organizase un bal mascat.

Secția Urgențe era într-o aripă laterală. În timp ce Melissa era transportată înăuntru, un bărbat în smoching se opri să privească targa.

– Peter, așteaptă-mă! strigă o tânără, alergând după el.

Înăuntru ne întâmpină o asistentă. Medicul de pe ambulanță mă prezentă, o înregistră pe Melissa ca „decedată în drum spre spital" și raportă accidentul.

– Și acum, doctore Chisholm, mi se adresă asistenta șefă, să vedem ce putem face pentru dumneavoastră. Soră, vino cu pansamentele!... Înțeleg că sunteți sora vitregă a victimei. Să anunțăm pe cineva în Wentbridge? Să vină cineva să vă ia acasă?

Îl supărasem și așa destul de mult pe Dixie. Aveam mare nevoie de el, dar cum puteam să-l chem, după ce îi nesocotisem sfatul?

– Vă voi spune numele avocatului Melissei. Nu are rude apropiate. Nu vă faceți griji în privința mea. Voi lua o mașină.

– Poate ar trebui anunțat logodnicul dumneavoastră, spuse ea privind inelul meu de logodnă pe care încercam să-l scot de pe degetul care începuse să se umfle.

– Nu, a fost toată ziua la un simpozion și trebuie să fie foarte obosit.

Imediat veni sora cu pansamentele. M-au ajutat să-mi scot haina, mi-au tăiat mânecile arse ale puloverului și m-au înfășurat într-o pătură.

– Doctorul Harley, care e de serviciu, va veni imediat.

Între timp, asistenta îmi curăță fața cu un tampon de vată.

– Sprâncenele sunt pârlite, dar fața este neatinsă. Asta este un adevărat noroc. Ce curaj ați avut, să vă apropiați de cineva în flăcări! Mă întreb dacă eu aș fi fost în stare de așa ceva... mâna stângă se prezintă mai grav... s-au format bășici; la dreapta nu sunt decât arsuri de gradul întâi.

Apăru și doctorul Harley. Speram din tot sufletul să nu leșin. Atmosfera de carnaval din spital dădea întregii

întâmplări un aer ireal. Era imposibil ca Melissa să fi murit. Am simțit în gură două tablete de codeină, fără să știu însă cum ajunseseră acolo. Sora îmi apropiase de buze o cană cu ceai; avea gust de whisky și am revăzut-o pe Harriet zăcând moartă în bucătărie.

– Am telefonat la spitalul din Wentbridge și am vorbit cu un anume doctor Keller, mă anunță asistenta la un moment dat. Acesta mi-a dat numărul de telefon al profesorului Dixon Brookes și am vorbit cu el personal. E în drum spre noi. A rugat să fiți consultată și de chirug, domnul Flintshire.

Am rugat-o să nu-l deranjeze. Trebuia doar să mă panseze, după care aveam să chem un taxi. Nu m-au mai luat în seamă.

– Soră, ia-i pulsul.

– 120 cred, nu sunt sigură. E foarte rapid.

– Șoc întârziat. Aduceți un cărucior, repede.

– Domnișoară dragă, e un adevărat dezastru, mi se adresă doctorul Flintshire, apoi începu să-mi spargă bășicile de pe mână cu grija cu care ar fi efectuat cine știe ce intervenție chirurgicală.

Îmi amintesc apoi de un polițist care stătea lângă mine și consemna declarația mea. Parcă eram într-un vis; contururile deveneau tot mai neclare. Am închis ochii și m-am scufundat într-o stare de semiconștiență în care timpul își pierduse noțiunea.

– Profesorul Dixon Brookes este aici, îmi șopti sora la un moment dat. Discută cu doctorul Flintshire, după care veți fi transportată în cărucior până la mașina dumnealui.

Inima a început să-mi bată cu putere gândindu-mă la ce avea să spună Dixie. Eram prea slăbită ca să pot să-mi pledez cauza și mult prea deprimată stând acolo, în cărucior, înfășurată în pătură, ca o indiancă dintr-un trib.

Ușa se deschise și apărură Dixie, chirurgul Flintshire, doctorul Harley, asistenta și doi tineri. Dixie îmi puse mâna pe frunte, mă sărută, mă întrebă cum mă simt și dacă am dureri.

L-am asigurat, și nu mințeam, că nu mă mai durea nimic, dar nici n-au vrut să audă să mă lase să merg singură așa că am fost transportată, cu mare tevatură, cu căruciorul până la mașina unde Jefferson aștepta îngrijorat.

Eram fericită să pot simți în sfârșit brațul lui Dixie în jurul umerilor și să mă cuibăresc la pieptul lui. Când am ieșit pe poarta spitalului, l-am întrebat dacă e supărat pe mine. A dat din cap fără să spună nimic, așadar am presupus că era, și pe bună dreptate.

– Îmi pare rău că nu te-am ascultat. Ai avut dreptate, ca de obicei. Totul a fost în zadar.

– Poate că da, însă intenția a fost nobilă. Nu sunt supărat; sunt mândru... mândru că vei fi soția mea... sper că până atunci vei scăpa de bandajele astea ca niște mănuși de box.

– Mâna stângă e mai rău. Voi putea face față la spital.

– Nu te mai gândi la spital. Connie și Bessie sunt la fel de încântate ca și mine să te primim în Charrington Square cu câteva săptămâni mai devreme. Tânărul O'Donnell îți va ține locul. Tocmai s-a mutat la spital.

Nu-mi plăcea să știu pe altcineva lângă el la spital – eram geloasă.

– Fii liniștită; îndatoririle de soție sunt mult mai plăcute decât cele de asistentă a mea la spital. Dar m-am tot gândit, în ultimele săptămâni. Ești un medic prea bun ca să nu faci carieră. Așa că, dacă vrei, vei continua să lucrezi la spital și după ce ne căsătorim.

– Oh, Doamne, dacă vreau...

– Cred că ar trebui să-mi povestești ce s-a întâmplat în apartamentul Melissei, reluă el după o lungă tăcere. Am citit declarația pentru poliție, dar vreau să știu și restul.

M-a lăsat să povestesc fără să mă întrerupă și fără să comenteze.

– Nu mai simt nici un fel de ură, spusei în încheiere. A fost ca orice altă pacientă pe moarte. A fost sora mea... sora pe care o așteptasem cu atât de multă bucurie și nerăbdare în ziua aceea în Ketton.

El tăcea în continuare.

– Cred că, în cele din urmă, a regretat ce a făcut. Poate că, în adâncul sufletului, s-a căit și n-a mai simțit

nici ea ura. Cred că Dumnezeu iartă totul; nu cere decât cel mai mic semn de căință. Sper că sufletul ei va fi iertat și va primi grația divină.

– Credeam că știu totul despre bunătatea și noblețea ta sufletească, îmi șopti el abia auzit, cu buzele lipite de părul meu. Și, uite – îmi spui pe un ton firesc că te rogi pentru iertarea ei... după tot ce ți-a făcut. Nu-i de mirare că te iubesc atât de mult.

– Dar crezi că, în cele din urmă, a regretat, măcar puțin, ce a făcut?

Mă privi întrebător, ridicând din sprânceană; era clar că excludea orice posibilitate de mântuire a ei.

– Cine, Melissa?

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.